NORA ROBERTS

Sacrificiu

NORA ROBERTS

Biblioteca Personală
GHIURO FLORICA

SACRIFICIU

Traducere de
SIMINA şi DANIEL COMAN

EDITURA Z
1996

PROLOG

– Puteți țipa cât doriți, doamnă O'Hurley.

Femeia avea o respirație grea. Broboane de sudoare i se rostogoleau pe tâmple. Își înfipsese degetele în marginile tărgii.

– Molly O'Hurley nu țipă când își aduce copiii pe lume.

Nu era o femeie corpolentă, dar glasul ei, chiar și pe tonul nor mal, răsuna cu putere în toate colțurile încăperii. Glasul ei avea ceva cântat și melodios, deși femeia își adunase toate puterile pentru a rosti cuvintele. Fusese adusă la spital de către soțul ei cu doar câteva minute în urmă, în ultima fază a travaliului.

Nu mai fusese timp de pregătit, de cuvinte de încurajare, de gesturi de candoare. Obstreticianul de gardă o examinase rapid și o trimisese imediat în sala de nașteri, îmbrăcată cum venise.

Multor femei le-ar fi fost frică, înconjurate de străini într-un oraș străin, oameni de care depindea viața lor și a ființei ce urma să vină pe lume. Și ei îi era frică, dar n-ar fi recunoscut acest lucru nici în ruptul capului.

– Din câte înțeleg sunteți o femeie dură, nu-i așa?

Doctorul făcu semn unei asistente să-i șteargă sudoarea de pe frunte. Căldura din sala de nașteri devenise insuportabilă.

– Toți membrii familiei O'Hurley sunt niște duri, reuși ea să spună, deși și-ar fi dorit să urle.

Doamne, cât și-ar fi dorit să urle de durerea care-i sfâșia pântecele. Copilul venea mai devreme. Numai de nu ar veni prea devreme. Contracțiile se succedau una după alta, nedându-i nici un răgaz.

– Să mulțumim cerului că trenul nu a întârziat încă cinci minute, pentru că altfel ați fi născut în compartiment.

Molly era complet dilatată. Copilul începuse să iasă.

– Nu vă întindeți încă. Continuați să respirați adânc.

Femeia îl blestema pe doctor, cu toată experiența pe care o dobândise în șapte ani alături de Francis și în alți șapte în care jucaseră împreună în toate localurile mohorâte începând cu Los Angeles și până în Catskills. Doctorul se mulțumi să scoată doar

un plescăit din limbă, în timp ce femeia respira ca o locomotivă cu aburi şi-l privea cu ochii căscaţi.

– E bine, acum e bine. Începem. Împingeţi, doamnă O'Hurley. Să-i mai dăm un şut micuţului.

– Am să-ţi dau ţie un şut, îi promise ea şi împinse pentru ultima oară, cuprinsă de durere.

Copilul veni pe lume slobozind un urlet care răsună cu putere în sala de naşteri. Cu ochii în lacrimi, Molly se uită la doctorul care întorsese spre ea căpuşorul, umerii şi, în fine, torsul noului născut.

– E fetiţă.

Râzând, femeia se prăbuşi pe spate. O fetiţă. Reuşise. Ce mândru o să fie Francis! Epuizată, Molly ascultă primele ţipete de viaţă ale fiicei sale.

– N-a fost nevoie să-i dau o palmă peste funduleţ, comentă doctorul.

E micuţă, gândi el, are vreo două kilograme şi un pic.

– Nu are o greutate prea mare, doamnă O'Hurley, dar pare sănătoasă.

– Sigur că e sănătoasă. Ia ascultă la plămânii ăştia. O să-i asurzească şi pe spectatorii din ultimul rând. A venit ea cu câteva săptămâni mai devreme, dar... O, bunule Dumnezeu.

În clipa în care simţi noua contracţie, Molly tresări şi se ridică în capul oaselor.

– Ţine-o, spuse doctorul, dându-i noul născut unei asistente şi făcându-i semn unei alteia să-i imobilizeze umerii lui Molly. Se pare că fiica dumneavoastră a avut companie.

– Încă unul?

Între dureri şi delir, Molly izbucni în râs. Nu era un râs isteric, ci mai degrabă robust şi îndrăzneţ.

– Blestemat să fii, Frank. Mereu reuşeşti să mă surprinzi.

Bărbatul din salonul de aşteptare se agita de colo-colo, dar pasul său avea ceva elegant, chiar dacă în clipa aceasta îşi privea ceasul pentru a cincea oară în ultimele trei minute. Era un bărbat care îşi petrecuse tot atâta timp dansând şi mergând. Era suplu şi sprinten, iar în ochi îi sclipea tot timpul optimismul. Din când în când trecea pe lângă băieţelul pe jumătate aţipit care şedea pe un scaun şi-l mângâia pe creştet.

– Vei avea un frăţior sau o surioară, Trace. Dintr-o clipă în alta or să iasă să ne anunţe.

– Sunt obosit, tati.

– Obosit?

Cu un râs puternic şi contagios, bărbatul îl luă pe băieţel în braţe.

– Nu e timpul să dormi, fiule. Trăim un moment important. Un nou O'Hurley e pe punctul de a se naşte. E noaptea premierei.

Trace îşi lăsă capul pe umărul tatălui său.

– N-am mai reuşit să ajungem la teatru.

– Vor mai fi şi alte nopţi pentru aşa ceva.

Bărbatul avu o singură clipă de regret pentru reprezentaţia anulată. Dar şi în Duluth existau localuri. Va găsi un contract sau două înainte de a se sui în primul tren.

Se născuse pentru a distra oamenii, pentru a cânta, pentru a dansa toată viaţa şi mulţumea astrelor sale norocoase că Molly avea aceeaşi fire. Numai Dumnezeu ştia că nu reuşiseră să-şi facă un trai prea bun din turneele nesfârşite în care se produceau în cluburi de mâna a doua şi în taverne afumate, dar mai era încă timp. Spectacolul următor putea fi oricând marea lovitură.

– Înainte de-aţi putea da seama, vei vedea peste tot afişele cu trupa Celor patru O'Hurley. Nimic nu ne va sta în cale.

– Nimic nu ne va sta în cale, murmură copilul cuvintele pe care le mai auzise de atâtea ori.

– Domnul O'Hurley?

Frank se opri. Îşi încleştă braţele în jurul băiatului şi se întoarse spre doctor. Era un simplu bărbat, îngrozitor de ignorant în privinţa naşterilor.

– Eu sunt O'Hurley.

Avea gâtul uscat. Nici nu mai putea să înghită.

– Molly. Molly e bine?

Zâmbind, doctorul îşi ridică o mână şi se frecă în barbă.

– Soţia dumneavoastră e o femeie pe cinste.

Bărbatul fu cuprins de uşurare. Copleşit de acest sentiment, Frank îşi sărută apăsat băiatul.

– Ai auzit, băiete? Mama ta e o femeie pe cinste. Şi copilul. Ştiu că a venit pe lume mai devreme, dar e bine?

– Sunt sănătoşi şi frumoşi cu toţii, începu doctorul.

– Sănătoşi şi frumoşi.

Copleşit de fericire, Frank începu să bată un rapid pas dublu.

– Molly a mea ştie să facă copii. Mai încurcă ea câteodată replicile, dar răzbeşte în viaţă ca un adevărat soldat. Nu-i aşa că...

Vorbele i se opriră în gât. Frank se holbă la doctorul care continua să-i zâmbească.

– Cu toţii?!

– E băiatul dumneavoastră?

– Da, el e Trace. Cum adică „cu toţii"?

– Domnule O'Hurley, fiul dumneavoastră are trei surioare.

– Trei!

Ţinându-l încă în braţe pe Trace, Frank se lăsă cu greutate pe scaun. Picioarele lui de dansator se înmuiaseră.

– Trei? Şi toate odată?

– La distanţă de două minute, dar sunt în total trei.

Frank rămase o clipă împietrit. Trei. Încă nu se gândiseră cum vor hrăni o gură în plus. Dar trei. Şi toate fete. Pe măsură ce şocul trecea, începu să râdă. Fusese binecuvântat cu trei fete. Francis O'Hurley nu era omul care să-şi blesteme soarta. El o accepta cu plăcere.

– Ai auzit, băiete? Mămica ta a născut triplete. Trei în loc de una. Iar eu sunt omul căruia îi place să câştige la o afacere.

Ţâşnind în picioare, apucă mâna doctorului şi i-o strânse cu putere.

– Fiţi binecuvântat. Nu există om mai fericit în noaptea asta decât Francis Xavier O'Hurley.

– Felicitări!

– Sunteţi căsătorit?

– Da, sunt.

– Cum o cheamă pe soţia dumneavoastră?

– Abigail.

– Atunci una din fetele mele se va numi Abigail. Când aş putea să le văd?

– Peste câteva minute. Am să spun unei asistente să aibă grijă de băiatul dumneavoastră.

– O, nu, interveni Francis, luându-şi băiatul de mână. Vine şi el cu mine. Nu ţi se nasc în fiecare zi trei surioare.

Doctorul încercă să-i explice regulamentul spitalului, dar renunţă:

– Sunteţi la fel de încăpăţânat ca soţia dumneavoastră, domnule O'Hurley?

Frank îşi bombă pieptul.

– De la mine a luat lecţii de încăpăţânare.

– Veniţi cu mine.

Prima dată le-a văzut prin pereții de sticlă ai infirmeriei. Trei mogâldețe așezate în incubatoare. Două dintre ele dormeau, iar cea de-a treia orăcăia de mama focului.

– Vrea să-și anunțe venirea pe lume. Astea sunt surorile tale, Trace.

Trezit de-a binelea, Trace le examină cu un ochi critic.

– Sunt cam uscate.

– Și tu ai fost la fel, maimuțoiule.

Îi dăduseră lacrimile. Era prea irlandez ca să-i fie rușine că plânge.

– Am să fac tot ce-mi stă în putință pentru voi. Pentru voi toți.

Frank își sprijini o mână pe peretele de sticlă. Spusese tot ce avea pe suflet.

CAPITOLUL 1

Nu avea să fie o zi obişnuită. Acum, când hotărârea fusese luată, va mai trece multă vreme până când lucrurile vor reveni la normal. Nu-i rămânea decât să spere că făcuse ceea ce trebuia.

În atmosfera liniştită şi impregnată cu miros de animale a grajdului, Abby îşi înşeua calul. Poate că nu era bine să fure aceste clipe ale amiezii, când mai avea încă atâta treabă de făcut, dar avea nevoie de o ieşire. O oră de singurătate, departe de casă, departe de obligaţiile zilnice, îi părea un lux imens.

Abby avu un moment de ezitare, apoi clătină din cap şi strânse şi mai tare chinga. Dacă-ţi pui în gând să furi, trebuie să-ţi permiţi acest lucru. Fiind una din vorbele preferate ale tatălui său, râse în sine. La urma urmei, dacă domnul Jorgensen dorea cu adevărat să cumpere mânzul, va suna din nou. Mai avea de făcut balanţa plăţilor, iar cheltuielile pentru hrana animalelor fuseseră depăşite. De asta se putea ocupa şi mai târziu. În clipa asta îşi dorea să călărească în goană nebună spre nicăieri.

În timp ce scoase afară calul murg, două dintre pisicile din grajd îi dădură ocol, apoi se aşezară la locul lor în paie. Respiraţia calului lăsă nori de ceaţă în aerul dimineţii. Abby verifică încă o dată chinga.

– Să mergem, Judd.

Cu uşurinţa pe care i-o dădea îndelungata experienţă, tânăra femeie se săltă în şa şi porni spre sud.

Nici nu putea fi vorba de o plimbare în goană prin aceste locuri în care zăpada şi noroiul se amestecaseră formând o mlaştină mocirloasă. Aerul era rece şi umed, dar ea simţea deja ceva. Vremea avea să se schimbe şi asta era tot ce putea fi mai bine. Continuă să călărească în viteză, deşi atât calul cât şi călăreţul erau încordaţi la maximum să nu facă vreun pas greşit. Libertate.

Poate că-şi va lua şi ea o porţie de libertate, acum după ce acceptase să fie intervievată pentru carte. Nu-i rămânea decât să

spere că va fi așa. Dar asupra ei încă mai pluteau îndoielile cu care a trăit în suflet din momentul în care își dăduse acordul. Era oare bine, era rău, care vor fi urmările? Va trebui să-și asume responsabilitatea, indiferent ce se va întâmpla.

Călărea pe pământul pe care îl iubea de mult și pe care încă nu-l putea considera ca aparținându-i.

Pe pășune zăpada începuse să se topească. „Peste o lună – se gândea ea – mânjii vor putea zburda în iarba de curând răsărită". Semănase fân și ovăz, și anul ăsta – poate anul ăsta – va reuși să-și revină financiar.

Lui Chuck nici nu i-ar fi păsat. El nu se gândise niciodată la ziua de mâine, ci numai la clipa următoare. La următoarea cursă de automobile. Știa de ce cumpărase Chuck terenul din zona rurală a Virginiei. Probabil că știuse dintotdeauna. Dar la vremea respectivă reușise să interpreteze gestul său de vinovăție drept un gest de speranță. Abilitatea de a găsi și de a se agăța de firul subțire al speranței o ajutase să depășească cu bine ultimii opt ani.

Chuck cumpărase terenul, apoi își petrecuse numai câteva săptămâni acolo, și acelea pe fugă. Era o fire prea agitată ca să poată sta să vadă cum crește iarba. O fire agitată, nepăsătoare și egoistă, ăsta fusese Chuck. Aflase aceste lucruri înainte de a-l lua de bărbat. Poate chiar din cauza asta îl luase de bărbat. Nu putea spune că el ar fi pretins vreodată a fi altfel. Pur și simplu văzuse la el ceea ce dorise să vadă. Pătrunsese în viața ei ca o cometă, iar ea, orbită și fascinată, îl urmase.

La numai optsprezece ani, tânăra Abigail O'Hurley fusese înfiorată la ideea de a i se face curte de către cunoscutul Chuck Rockwell. Numele lui figura pe prima pagină a tuturor ziarelor care relatau circuitele de Grand Prix. Numele lui apăruse cu litere îngroșate în revistele de scandal care relatau poveștile lui amoroase. Tânăra Abigail nu citise însă aceste articole.

O atrăsese în mrejele vieții lui din Miami, o fermecase și o amețise. Îi oferise aventura vieții. Aventură și o eliberase de toate responsabilitățile. Înainte de a putea să-și tragă răsuflarea se trezise măritată cu el.

Deși începuse să burnițeze ușor, Abby opri calul. Nu-i păsa de ploaia care îi udase chipul și jacheta. Aceasta adăuga un alt element de care avea atâta nevoie în dimineața aceasta. Izolarea. Era o dovadă de lașitate, o știa, dar nu se considerase niciodată o femeie curajoasă. Tot ce făcuse până acum și va continua să facă avea menirea de a o ajuta să supraviețuiască.

Terenul se curba uşor, acoperit cu petice de zăpadă, învăluit în ceaţa care plutea deasupra. Când Judd lovi nerăbdător pământul cu copita, ea îl mângâie pe gât până când calul se linişti. Era atât de frumos! Fusese la Monte Carlo, la Londra, Paris şi Bonn, dar după aproape cinci ani de trai de pe o zi pe alta şi de muncă din zori şi până seara, încă mai considera că aceasta e cea mai frumoasă privelişte de pe lume.

Ploaia înmuiase pământul, ameninţând să facă impracticabile drumurile noroioase de ţară care străbăteau ţinutul. Dacă la noapte va fi frig, ploaia va îngheţa şi va lăsa un strat periculos de gheaţă peste zăpadă. Dar era frumos. Acest lucru i-l datora lui Chuck. Aşa cum îi datora multe alte lucruri.

Fusese soţul ei. Acum Abby era văduva lui. Înainte de a intra în pământ o necăjise rău, dar îi lăsase două din cele mai importante lucruri din viaţa ei: copiii.

Pentru ei hotărâse în cele din urmă să-l primească pe scriitorul acesta. Vreme de peste patru ani refuzase ofertele mai multor edituri. Acest lucru nu a putut împiedica apariţia unei biografii neautorizate a lui Chuck Rockwell sau a articolelor care puteau fi citite din când în când în presă. După luni întregi de zbucium sufletesc, Abby ajunsese în cele din urmă la concluzia că dacă va putea să lucreze cu un scriitor, un scriitor bun, va avea un oarecare control asupra produsului finit. Când cartea va fi gata, copiii ei vor avea ceva despre tatăl lor.

Dylan Crosby era un scriitor foarte bun. Abby îşi dădea seama că acest lucru reprezenta în acelaşi timp un avantaj şi un dezavantaj. El va pătrunde în zone ale sufletului ei pe care ea hotărâse să nu le mai exploreze. Îşi dorea acest lucru. Când el o va face, îi va răspunde în varianta ei şi în cele din urmă va închide pentru totdeauna acel capitol al vieţii ei.

Va trebui să fie inteligentă. Cu o scuturare a capului, plescăi din limbă şi mână calul mai departe. Problema era că nu fusese niciodată sora cea mai inteligentă. Chantel fusese. Sora ei mai mare – mai mare cu două minute şi jumătate – reuşise mereu să pună lucrurile la cale, să manipuleze şi să provoace ceea ce-şi propusese.

Mai era Maddy, cealaltă soră, mai mică cu două minute şi zece secunde. Maddy era cea mai descurcăreaţă dintre ele, reuşind să-şi rezolve toate problemele numai prin farmecul personal şi printr-o dorinţă arzătoare de a reuşi.

Dar ea era doar Abby, mezina celor trei surori. Cea liniştită. Cea responsabilă. Cea pe care te puteai baza. Aceste renume o făceau să se înfioreze.

Acum nu se mai punea problema unei etichete care fusese lipită pe ea înainte chiar de a face primii paşi.

Problema ei era acum Dylan Crosby, fost reporter investigator, devenit biograf. La vreo douăzeci şi ceva de ani, demascase o filieră mafiotă, fapt care în cele din urmă a dus la dezmembrarea uneia dintre cele mai puternice familii de pe Coasta de Est. Nu împlinise încă treizeci de ani când a pus capăt carierei unui senator care tăinuise un cont într-o bancă elveţiană şi care tânjea la o funcţie mai înaltă. Cu un astfel de om avea să lucreze.

Şi o va face. La urma urmei, Dylan Crosby va juca pe terenul ei, sub acoperişul ei. Ea va fi cea care îi va furniza informaţii. Secretele pe care dorea să le păstreze numai pentru ea, vor rămâne în mintea şi în inima ei. Iar cheia n-o va avea decât ea.

Dacă învăţase totuşi ceva ca mezina unei familii de comedianţi ambulanţi, acel lucru era să joace teatru. Pentru a obţine ceea ce dorea, nu era nevoie decât să-i dea un spectacol pe cinste lui Dylan Crosby.

Nu spune niciodată tot adevărul, fata mea. Nimeni nu e interesat să audă aşa ceva. Aşa ar fi sfătuit-o tatăl ei. Şi lucrul ăsta, îşi spusese în gând Abby, zâmbind, nu va trebui să-l uite nici o clipă în următoarele câteva luni.

Deloc încântată să părăsească drumul deschis şi ploaia, Abby îşi întoarse calul şi porni spre casă. Venise timpul să înceapă spectacolul.

***

Dylan blestemă ploaia şi întinse mâna să şteargă din nou parbrizul cu o cârpă îmbibată cu apă. Ştergătorul de pe partea lui abia mai făcea faţă. Celălalt se lăsase deja păgubaş. Ţinând cu o mână volanul şi cu cealaltă încercând să cureţe geamul, Dylan simţi mâneca paltonului udă leoarcă din cauza ploii reci. Fusese o nebunie să-şi cumpere o maşină veche de douăzeci şi cinci de ani, chiar dacă era un automobil clasic. Vette-ul model '62 arăta de vis, dar funcţiona ca un coşmar.

Probabil că nu fusese o idee prea strălucită nici când plecase tocmai din New York în februarie, dar dorise să se bucure de libertatea de a-şi conduce propria maşină – aşa cum era ea.

Cel puțin zăpada prin care condusese în Delaware se transformase în ploaie pe măsură ce se îndreptase spre sud. Dar blestemă din nou ploaia care cădea torențial prin geamul deschis și se prelingea pe sub gulerul lui.

„Ar fi putut fi și mai rău", își spuse în gând. Nu-și dădea seama cum anume, dar probabil că ar fi putut fi și mai rău. La urma urmei avea să-și înfigă colții într-un proiect la care râvnea de trei ani. După câte s-ar părea Abigail O'Hurley Rockwell se hotărâse să smulgă tot ce putea de la editor.

„O tipă foarte energică această doamnă Rockwell", gândi el. Pusese mâna pe unul din cei mai vestiți și mai bogați alergători de curse automobilistice la o vârstă la care mai era încă o fetișcană. Înainte de a împlini nouăsprezece ani purtase haină de nurcă și diamante și cunoscuse viața cazinourilor din Monte Carlo. Niciodată nu e greu să cheltuiești banii altuia. Fosta lui soție i-a demonstrat-o într-o căsnicie de numai optsprezece luni.

La urma urmei, femeile au o șiretenie înnăscută. Ele se pricep ca nimeni altcineva să joace în fața lumii rolul unor creaturi neajutorate și vulnerabile, până în clipa în care te prind în mrejele lor. Pentru a te smulge din aceste mreje trebuie să verși un pic de sânge. După aceea, dacă ești deștept, n-ai decât să-ți analizezi cu atenție rănile din când în când ca să nu uiți cât de aspră poate fi viața câteodată.

Dylan se mai chinui un pic cu harta de lângă el, o întinse în fața ochilor continuând să controleze volanul doar cu coatele, apoi înjură din nou. Da, aici ar fi trebuit să schimbe direcția, dar trecuse deja de intersecție. Aruncând o privire rapidă în susul și în josul drumului mocirlos și învăluit în ceață, făcu o întoarcere bruscă în formă de U. Or fi fost ștergătoarele neputincioase, dar mașina se mișca foarte bine.

Nu-și putea imagina cum Chuck Rockwell, cel pe care îl urmărise și-l admirase atât de mult, își alesese reședința într-un ținut atât de izolat ca acesta, tocmai în Virginia. Poate că micuța femeie îl bătuse la cap să cumpere terenul acesta pentru a-și ridica acolo o ascunzătoare. Cu siguranță că într-un loc ca acesta n-a putut decât să hiberneze în ultimii câțiva ani.

Oare ce fel de femeie era? Pentru a scrie o biografie autocuprinzătoare a bărbatului, va trebui să o înțeleagă foarte bine pe fosta lui soție. În primul an, îl urmase pas cu pas pe Rockwell în toate cursele, ca după aceea să dispară fără urmă. Nu mai asistase în tribune nici la victoriile și nici la înfrângerile soțului ei. Ceea ce era și mai important, nu fusese de față nici la ultima lui

cursă, cea în care acesta îşi pierduse viaţa. Din informaţiile lui Dylan rezultă că îşi făcuse totuşi apariţia la înmormântarea lui, trei zile mai târziu, dar nu scosese nici un cuvânt. Şi nu vărsase nici o lacrimă.

Se măritase cu o mină de aur şi se prefăcuse că nu vede infidelităţile soţului ei. Banii erau singurul răspuns. Acum, ca văduvă, se afla în poziţia de a nu mai fi nevoită să ridice nici un deget. Nu era prea rău pentru o fostă cântăreaţă care nu se produsese niciodată în locuri mai selecte decât un hol de hotel sau un club de mâna a doua.

Maşina lui Dylan aproape se târa acum pentru a intra pe un drum îngust şi mocirlos, brăzdat de urme de maşini şi marcat printr-o cutie poştală deformată pe care scria Rockwell.

Se vedea clar că femeia aceasta nu era adepta unor cheltuieli prea mari pentru întreţinerea domeniului ei. Dylan şterse din nou parbrizul. Dinţii îi clănţăneau la fiecare hurducătură. Când auzi scârţâitul tobei de eşapament, încetă să mai blesteme ploaia şi începu s-o înjure pe Abigail. Aşa cum şi-o închipuia el, femeia aceasta avea şifoniere întregi de mătăsuri şi blănuri, dar nu era în stare să cheltuiască nici un ban pentru repararea drumului.

Când zări casa, îi mai veni inima la loc. Nu era clădirea de plantaţie, impozantă şi opresivă, pe care şi-o imaginase. Era încântătoare şi primitoare începând chiar cu leagănul de pe veranda din faţă. Obloanele ferestrelor erau vopsite într-un albastru colonial, contrastând în mod plăcut cu tocurile albe. O terasă cu balustradă dublă înconjura tot etajul doi. Deşi se vedea limpede că ar fi necesitat o nouă zugrăveală, casa nu părea deloc dărăpănată. Din coş ieşea o şuviţă de fum, iar o bicicletă cu roţi laterale se sprijinea de zidul casei sub prelungirea acoperişului. Lătratul unui câine completa scena.

Deseori se gândise şi el să-şi găsească un astfel de loc. O casă departe de aglomeraţiile umane şi de zgomot, în care să se poată concentra asupra scrisului. Un loc cu curte îi amintea de casa copilăriei lui, în care siguranţa mergea mână în mână cu munca grea.

Când toba de eşapament se lovi din nou cu zgomot de pământ, Dylan nu mai fu deloc încântat. Trase în spatele unei camionete şi a unei rulote compacte şi opri motorul. Aruncă pe podea cârpa îmbibată cu apă, coborî fereastra şi se pregăti să deschidă portiera când o masă uriaşă de blană udă sări pe aceasta.

Câinele era enorm. Poate că-şi manifestase bucuria pentru venirea lui, dar în halul în care era din cauza ploii şi a noroiului,

animalul nu părea deloc amabil. În timp ce Dylan încerca să se compare cu micul hipopotam, câinele îi lăsă două labe de noroi pe geam şi scoase un lătrat.

– Sigmund!

Dylan şi câinele se uitară la unison spre casă. Pe treptele verandei îşi făcuse apariţia o femeie. „Deci, aceasta era Abigail", cugetă Dylan. De-a lungul anilor văzuse suficient de multe fotografii ale ei încât s-o poată recunoaşte pe loc. Îi zărise chipul proaspăt şi imaginea de la cursele lui Rockwell, sobru în pozele care o înfăţişau ca o personalitate în Londra şi Chicago şi, în fine, văzuse o văduvă rece şi calmă la mormântul soţului. Cu toate acestea acum nu arăta exact cum îşi imaginase el.

Părul ei, blond ca spicul grâului, cădea în jurul frunţii în smocuri cânepii, ale căror vârfuri abia atingeau umerii. Îi stătea foarte bine cu jeanşi şi cizme şi cu un pulover voluminos, foarte larg pe şolduri. Chipul ei ud de ploaie era palid, dar delicat. Nu-şi dădea însă seama de culoarea ochilor, dar îi vedea gura, plină şi cu buzele nerujate.

– Sigmund, stai jos! strigă ea din nou.

Câinele mai scoase un lătrat slab, apoi se conformă. Precaut, Dylan deschise portiera şi coborî din maşină.

– Doamna Rockwell?

– Da, eu sunt. Îmi pare rău pentru câine. Să ştiţi că nu muşcă... Prea des.

– Asta-i o veste bună, murmură Dylan şi deschise portbagajul.

Îşi scoase de acolo bagajele. În tot acest timp, Abby rămăsese nemişcată, cu nervii încordaţi la maximum. Bărbatul acesta era un străin şi ea îl lăsa în casa ei, în viaţa ei. Poate c-ar trebui să oprească totul chiar acum, să nu-l mai lase să facă nici un pas.

Dylan se întoarse spre ea, cu bagajele în mână. Ploaia i se scurgea din păr. Părul său şi mai ud i se lipise de faţă. Părea şi mai negru acum. Nu avea o faţă amabilă, gândi ea imediat, frecându-şi palmele de şolduri. Chipul lui reflecta prea multă experienţă de viaţă, prea multe cunoştinţe pentru a putea fi amabil. Orice femeie ar trebui să fie nebună să permită unui astfel de bărbat să pătrundă în viaţa ei. Apoi, observă că hainele lui erau leoarcă, iar pantofii plini de noroi.

– Se pare că ţi-ar prinde bine o cafea.

– Aşa este, răspunse el aruncându-i o ultimă privire câinelui care-i adulmeca gleznele.

– Drumul ăsta e o adevărată pacoste.

– Știu.

Abby îi adresă un zâmbet scurt, scuzându-se parcă și observă că nici mașina nu arăta mai bine decât stăpânul ei.

– Am avut o iarnă foarte grea.

Dylan rămase pe loc. O privea prin ploaia torențială care îi despărțea.

„Mă cântărește din cap până-n picioare", gândi Abby și-și vârî mâinile tremurând de nervi în buzunare. Luase o hotărâre și nu va mai obține ceea ce-și dorea dacă se va comporta ca o lașă.

– Intră.

Se duse la ușă și-l aștepta.

Ochii ei păreau negri, cu un ușor reflex verzui și dacă nu se înșela, Dylan ar fi putut spune că trădau o anumită teamă. Trăsăturile delicate pe care le observase de la distanță erau și mai evidente acum. Femeia avea niște pometi eleganți și o bărbie ușor ascuțită care-i dădea chipului ei o formă triunghiulară, foarte interesantă. Tenul era palid, contrastând cu genele negre. Dylan ajunse la concluzia că fie era o artistă în domeniul cosmeticii, fie nu se farda deloc. Abby răspândea în jur un miros de ploaie amestecat cu fum de lemne.

Dylan se opri în pragul ușii și-și scoase pantofii.

– Nu cred că-ți va face plăcere să tropăi prin toată casa cu noroiul ăsta pe mine.

– Apreciez gestul tău.

Dylan păși cu ușurință în casă doar cu șosetele în picioare. Abby rămase cu mâna pe clanță, disperată și neștiind ce să facă.

– Ce-ai zice ca deocamdată să-ți lași lucrurile aici și să mergem în bucătărie? Acolo e cald și te poți usca.

– De acord.

Interiorul casei i se păru la fel de neașteptat ca și exteriorul. Podelele uzate, erau un pic cam mate. Pe masa de lângă scară, văzu o floare din hârtie, după toate aparențele făcută de un copil. Conducându-l spre bucătărie, Abby se aplecă să adune de pe jos doi extratereștri din plastic.

– Ai venit de la New York cu mașina?

– Da.

– Pe o vreme ca asta nu cred că a fost o călătorie prea plăcută.

– Așa este.

Nu intenționa să fie lipsit de amabilitate deși putea s-o facă atunci când îi folosea la ceva. În clipa aceasta casa îl interesa mult mai mult decât o conversație de rutină. În chiuvetă nu era

nici o farfurie, iar pe jos era foarte curat. Cu toate acestea, nu puteai spune că în bucătărie domnea ordinea. Pe toată suprafața ușii de la frigider erau lipite fotografii, desene, bilețele cu notițe. Pe barul pentru micul dejun se afla un joc de puzzle completat doar pe jumătate. Trei perechi și jumătate de tenișI pentru copii erau îngrămădiți la pragul ușii din spate.

Dar în șemineul de cărămidă ardea focul, și în cameră plutea aroma cafelei.

„Dacă nu se va osteni să vorbească cu mine, nu vom ajunge prea departe", gândi Abby. Îl studie din nou. Nu, chipul lui nu era deloc amabil, dar avea ceva care te atrăgea, mai ales din cauza bărbii care îi crescuse peste noapte. Sprâncenele groase erau la fel de negre ca și părul și încadrau ochii de un verde pal. Niște ochi pătrunzători. Recunoștea acest gen de ochi. Oare nu fusese și înainte atrasă în mod fatal de niște ochi la fel de pătrunzători? Chuck avusese ochi căprui, dar mesajul lor fusese identic: Obțin tot ce-mi doresc pentru că nu-mi pasă câtuși de puțin de ce trebuie să fac pentru a câștiga.

Nu făcuse însă nimic. Abby se temea că își deschisese viața și acum în fața unuia ca Chuck. Numai că acum era mai matură, își aminti ea. Și infinit mai înțeleaptă. Iar de data aceasta nu era îndrăgostită.

– Dă-mi mie paltonul.

Abby întinse mâinile și așteptă până când bărbatul reuși să se dezbrace. Pentru prima oară după atâția ani se trezi reacționând la vederea trupului unui bărbat. Dylan era înalt și bine făcut, ceea ce-i produsese un moment de tresărire. Dându-și seama de ce se întâmpla cu ea, Abby se calmă imediat. Se întoarse și-i atârnă paltonul într-un cuier de pe ușă.

– Cum îți place să bei cafeaua?

– Simplă. Fără zahăr.

Abby știuse dintotdeauna că pentru a-și păstra calmul trebuia să-și găsească mereu o ocupație. Alese o cană uriașă pentru el și una mai mică pentru ea.

– Cât a durat drumul?

– Am condus toată noaptea.

– Toată noaptea?

Abby se așeză la bar și-l privea peste umăr.

– Cred că ești mort de oboseală.

Dylan nu părea. Deși nu-și făcuse toaleta de dimineață, părea foarte plin de viață.

– Am sărit și eu peste o noapte, ce să fac?

Dylan acceptă cana şi observă că mâinile ei lungi şi subţiri erau total lipsite de podoabe. Nici un firicel de aur. Când îşi ridică privirea spre ea, ochii săi o priveau cu cinism.

– Bănuiesc că ştii ce înseamnă asta.

Ridicând din sprâncene, Abby se aşeză în faţa lui. Ca mamă ştia şi ea ce înseamnă să nu dormi nopţile.

– Cred că ştiu.

Din moment ce interlocutorul ei nu părea interesat în conversaţii politicoase, va trece direct la afaceri.

– Am citit cărţile dumneavoastră, domnule Crosby. Cea despre Millicent Driscoll a fost dură, dar plină de acurateţe.

– Acurateţea este pentru mine cuvântul cheie.

Sub privirea lui, Abby sorbi din cana cu cafea.

– Respect această calitate. Şi bănuiesc că a existat suficientă compasiune pentru ea din alte surse. Aţi cunoscut-o personal?

– Nu înainte de a se sinucide.

Bărbatul îşi încălzi mâinile pe cană. În şemineu trosneau lemnele.

– A trebuit s-o cunosc foarte bine după acel moment pentru a putea scrie cartea.

– A fost o actriţă şi o femeie senzaţională. Dar n-a avut o viaţă prea uşoară. Am cunoscut-o şi eu puţin prin intermediul surorii mele.

– Chantel O'Hurley, o altă actriţă de senzaţie.

Abby zâmbi, mai liniştită acum.

– Da. Aşa este. Aţi cunoscut-o şi pe ea când pregăteaţi materialul pentru biografia lui Millicent, nu-i aşa?

– Foarte puţin, răspunse el cu răceală. La momentul acela, toate cele trei minore O'Hurley se pare că-şi făcuseră un destin... într-un fel sau altul.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

– Într-un fel sau altul.

– Ce simţi când ai două surori care fac furori pe ambele coaste ale Americii?

– Sunt foarte mândră de ele.

Răspunsul venise fără ezitare, fără nici o insinuare.

– Nu ţi-ai făcut planuri să revii şi tu în lumea spectacolului?

Dacă nu ar fi detectat cinismul din glasul lui, Abby ar fi izbucnit în râs.

– Nu. Eu am alte priorităţi. Ai văzut-o vreodată pe Maddy pe Broadway?

– De vreo două ori.

Dylan sorbi din cafea. Lichidul cald merita tot ce pătimise el pe ultimele mile de coşmar ale drumului.

– Nu semeni cu ea. Nu semeni cu nici una din ele.

Era obişnuită cu inevitabilele comparaţii.

– Nu. Tatăl meu a crezut mereu că dacă am fi semănat leit am fi fost o adevărată senzaţie. Mai doriţi cafea, domnule Crosby?

– Nu, a fost suficientă. Se spune că Chuck Rockwell a intrat întâmplător în micul club în care tu şi ai tăi vă produceaţi şi că nici n-a avut ochi pentru surorile tale. Nu te-a văzut decât pe tine.

– Aşa se spune?

Abby îndepărtase cana cu cafea şi se ridică.

– Da. În general, oamenii sunt atraşi de poveştile de dragoste.

– Nu e însă şi cazul tău.

Abby începu să-şi facă de lucru pe lângă sobă.

– Ce faci acolo?

– Pregătesc cina. Sper să-ţi placă să mănânci chili.

Deci gătea singură. Sau cel puţin o făcea în seara asta, probabil pentru a face impresie. Dylan se lăsă pe speteaza scaunului şi îi urmări mai departe mişcările.

– Eu nu scriu un roman de dragoste, doamnă Rockwell. Dacă editorul nu v-a lămurit în privinţa regulilor după care trebuie să lucrăm, am s-o fac eu.

Abby părea concentrată asupra muncii ei.

– Ce rost ar avea să vă irosiţi timpul?

– Pentru că nu-mi permit să-mi irosesc nici o clipă. Regula numărul unu: eu scriu această carte. Pentru asta sunt plătit. Dumneavoastră sunteţi plătită pentru a colabora cu mine.

Abby adăugă condimentele cu o mână foarte abilă.

– Vă sunt recunoscătoare pentru aceste lămuriri. Mai există şi alte reguli?

Femeia asta e la fel de rece cum o recomandă reputaţia ei. Rece şi, aşa cum ar aprecia-o foarte multă lume, lipsită de sentimente.

– Astea sunt regulile. Voi scrie o carte despre Chuck Rockwell, iar dumneavoastră sunteţi o parte din această carte. Tot ce aflu despre dumneavoastră, oricât de personal ar fi, intră în posesia mea. În clipa în care aţi semnat contractul, aţi renunţat la orice intimitate.

– Domnule Crosby, eu am renunțat la orice intimitate în clipa în care m-am măritat cu Chuck.

Amestecă în sos, apoi adăugă o lingură de vin.

– Mă-nșel oare eu, sau aveți rețineri în a scrie această carte?

– Nu am rețineri în privința cărții, ci în privința dumneavoastră.

Abby se întoarse brusc și nelămurirea de o clipă din ochii ei se risipi când îi studie expresia feței. Nu era primul om de pe pământ care ajunsese la concluzia că îl luase de bărbat pe Chuck pentru banii lui.

– Înțeleg. Mi se pare cinstit. În fine, nu cred că este obligatoriu să vă fiu simpatică.

– Nu, nu este. Și e valabil pentru amândoi. Pot însă să vă asigur de un singur lucru, doamnă Rockwell: că voi fi cinstit cu dumneavoastră. Mă voi strădui să scriu cea mai cuprinzătoare biografie a fostului dumneavoastră soț. Pentru aceasta sunt dispus să storc totul de la dumneavoastră chiar dacă vă voi chinui puțin.

Abby puse capacul pe oală, apoi își aduse cana cu cafea la bar.

– Nu sunt un om care se supără ușor. De multe ori mi s-a spus că sunt prea... complezentă!

– Când vom termina ce avem de făcut vă asigur că veți fi supărată.

După ce-și mai turnă niște cafea, Abby luă oala de pe foc.

– Am impresia că abia așteptați acest lucru.

– Recunosc că nu sunt blândețea întruchipată:

De data aceasta femeia râse, dar de fapt scoase un sunet scurt, plin de regrete. Ridicându-și cana, îl întrebă:

– L-ați cunoscut pe Chuck?

– Nu.

– V-ați fi înțeles foarte bine. Avea în minte un singur scop. Acela de a câștiga. Își propunea să intre în cursă așa cum vroia el, sau deloc. Dădea dovadă de foarte puțină flexibilitate.

– Dar dumneavoastră?

Deși întrebarea venise pe neașteptate, Abby o luă în serios.

– Una din marile mele probleme pe măsură ce m-am maturizat a fost tendința de a mă pleca de câte ori mi se cerea s-o fac. Am învățat multe din asta, adăugă ea și-și termină cafeaua. Am să vă conduc la camera dumneavoastră. Puteți să despachetați înainte de cină.

Îl însoți pe hol, și înainte ca Dylan să poată spune ceva luă una din valize în mână. El știa cât de grea este, dar în timp ce-și aduna celelalte bagaje, observă cu câtă ușurință Abby urcă scările. „E mult mai puternică decât pare", cugetă Dylan. „Un alt motiv să nu o judec prea superficial."

– În capătul coridorului aveți baia. Apa caldă curge tot timpul.

După ce împinse o ușă cu piciorul, Abby așeză valiza lângă pat.

– Am urcat o mașină de scris aici. Avem și jos o cameră de studiu, dar m-am gândit că aici puteți lucra mai bine.

– Camera e bună.

Era mai mult decât bună. Mirosea discret a ulei de lămâie și condimente, un aer curat și primitor. Îi plăceau obiectele vechi de artă și recunoscu imediat patul Chippendale și etajera pentru bărbierit, o adevărată piesă de muzeu. Pe un scrin se afla un vas de bronz cu imortele din flori de câmp. Perdelele erau trase de o parte pentru a-i oferi priveliștea dealurilor acoperite de zăpadă și a unui grajd dintr-un lemn care devenise cenușiu.

– E un loc frumos.

– Mulțumesc.

Se uită și ea pe fereastră și-și aminti.

– Să fi văzut ce frumos era aici când am cumpărat casa. Pe casă erau doar vreo cinci petice de țiglă, iar instalația de apă era mai mult un vis decât realitate. Dar de-ndată ce am văzut-o, am știut că trebuie să fie a mea.

– Dumneavoastră ați ales-o? întrebă el în timp ce-și ducea mașina de scris pe masă, primul lucru în meseria sa.

– Da.

– De ce?

Abby însă mai privea pe fereastră, cu spatele la el. Lui Dylan i se păru că o aude suspinând.

– Oamenii trebuie să-și prindă niște rădăcini. Cel puțin unii oameni.

Dylan își scoase și casetofonul și-l așeză lângă mașina de scris.

– E destul de departe de pista de alergări.

– Eu nu am alergat niciodată.

Femeia privi peste umăr, apoi se întoarse, văzând că el își instalase toate instrumentele.

– Mai aveți nevoie de ceva?

– Deocamdată, nu. V-aş pune totuşi o singură întrebare înainte de a ne apuca de lucru, doamnă Rockwell. De ce acum? De ce după atâţia ani aţi consimţit să autorizaţi o biografie a soţului dumneavoastră?

Din două motive, foarte importante şi foarte precise, dar Abby nu era sigură că el va înţelege.

– Să zicem că până acum nu m-am simţit pregătită. Dar au trecut aproape cinci ani de la moartea lui Chuck.

Şi după cinci ani banii încep să se termine.

– Sunt convins că aţi încheiat un acord avantajos.

Neprimind nici un răspuns, Dylan continuă s-o analizeze cu atenţie.

În ochii ei nu era nici un pic de furie. Ar fi preferat să observe aşa ceva, în locul expresiei reci, insuportabile.

– Masa e gata la şase. Aici mâncăm devreme.

– Doamnă Rockwell, dacă vă simţiţi vreodată insultată, sunt dispus să accept un şut undeva.

Pentru prima dată femeia zâmbi. Zâmbetul îi îmblânzi ochii şi-i conferi chipului ei o vulnerabilitate calmă, mai degrabă dulce.

Dylan simţi un scurt regret şi un impuls de atracţie, ambele de neexplicat.

– Nu sunt o bună luptătoare. Din cauza asta evit în general s-o fac.

Afară se auzi un huruit, dar Abby nici nu tresări. Huruitul fu urmat de un strigăt asurzitor asemănător cu cel al indienilor care înconjurau un tren în preerie. Câinele scoase şi el un lătrat zgomotos, apoi pe verandă se auzi un bubuit puternic, ca şi când ar fi fost produs de o turmă de elefanţi.

– În baie aveţi prosoape curate.

– Mulţumesc. Pot să întreb ce se petrece aici?

– Ce anume?

Şi pentru prima dată zări în ochii ei umorul autentic. Vulnerabilitatea se risipise. Avea în faţa lui o femeie care ştia pe ce lume este şi încotro se îndreaptă.

– Pare a fi o invazie.

– Asta şi este.

Abby străbătu încăperea, apoi se opri pe loc. Uşa de la intrare fu trântită la perete, apoi fu închisă cu zgomot făcând să se cutremure toate tablourile de pe pereţi.

– Mami! Ne-am întors!

Cuvintele răsunaseră în toată casa, urmate de un tropăit infernal și de începutul unei certe înfierbântate.

– Copiii mei consideră întotdeauna că trebuie să-și anunțe venirea acasă. Dumnezeu știe de ce. Dacă nu te superi, am să încerc să salvez covorul din living.

Zicând acestea, îl lăsă singur, cu gândurile lui.

CAPITOLUL 2

Când ajunse la bucătărie, copiii tocmai se dezbrăcau. Se luase după dâra subțire de apă care șiroia de la ușa de la intrare.

– Bună, mami.

Cei doi băieți îi zâmbiră. Școala se terminase și lumea era frumoasă.

– Bună.

Pe bar zăceau câteva cărți ude.

O mică băltoacă se forma în fața frigiderului, unde se aflau copiii. Ușa era larg deschisă și aerul rece de afară se lua la întrecere cu căldura focului. Abby studia distrugerile produse și le considera minime.

– Chris, ăla de pe jos nu e cumva paltonul tău?

Mezinul se uită în jur, mimând surprinderea.

– Tommy Harding a pățit-o iar în autobuz.

Își ridică paltonul de pe podea și și-l atârnă pe unul din cuierele mai joase de pe ușă.

– Va trebui să stea două săptămâni în picioare în fața clasei.

– A scuipat-o pe Angela, anunță încântat Ben, în timp ce înhăța carafa cu suc. Pe păr a scuipat-o.

– Frumos.

Abby adună de pe jos mănușile ude ale lui Chris și i le întinse.

– Sper că nu aveți nici un amestec în povestea asta.

– Aha.

Sucul dădu puțin pe afară, dar Ben îl puse pe bar.

– Eu am spus doar că e urâtă.

– E doar un pic urâtă.

Chris, întotdeauna dispus să ia parte dezmoșteniților soartei, își făcea de lucru cu ghetele.

– Are o mutră de broască râioasă, fu de părere Ben în timp ce-și turna suc într-un pahar. Când am coborât din autobuz m-am luat la întrecere cu Chris. I-am dat câțiva pași avans și tot am câștigat.

– Felicitări.

– Era cât pe-aci să câştig eu, interveni Chris, luptându-se cu cea de-a doua gheată. Şi mi s-a făcut o foame de lup.

– O prăjitură.

– Am zis o foame de lup.

Cu chipul lui rotund, alb şi frumos arăta ca un heruvim. Părul blond era ondulat un pic în jurul urechilor, iar ochii migdalaţi străluceau cu intensitate. Abby dădu înapoi cu un oftat.

– Bine, două prăjituri.

Băiatul ăsta o să sfâşie multe inimi.

– Mor de foame.

Ben îşi înghiţi zgomotos sucul, apoi se şterse la gură cu dosul palmei. Părul i se închisese deja un pic, devenind din blond un şaten deschis. Îi încadra foarte frumos chipul. Avea ochii negri şi poznaşi.

– Două, îi spuse Abby, recunoscând faptul că îşi ştiau măsura. Ea era şeful. Cel puţin până acum.

Ben îşi înfundă mâna într-un vas de prăjituri în formă de raţă.

– A cui e maşina de afară? E grozavă.

– Ai uitat de scriitor?

Mergând în debara, Abby scoase de acolo o cârpă uscată şi începu să şteargă repede apa de pe podea.

– Domnul Crosby.

– Tipul care o să scrie cartea despre tatăl nostru?

– Da, el.

– Nu-nţeleg de ce-ar dori unii să citească o carte despre un om care a murit.

Din nou se manifestă aşa, gândi Abby, referindu-se la respingerea francă şi brutală a memoriei tatălui său. Era oare vina lui Chuck, sau a ei pentru că nu-l lăsase pe băieţel să asiste la cursele tatălui lui? Nu mai conta cine fusese de vină, hotărî ea. Conta numai rezultatul.

– Tatăl tău a fost o persoană foarte cunoscută, Ben. Există oameni care încă îl mai admiră.

– Cum ar fi George Washington? întrebă Chris, înfulecând ultima prăjitură.

– Nu chiar aşa. Ar trebui să mergeţi sus şi să vă schimbaţi înainte de cină. Să nu-l deranjaţi pe domnul Crosby, adăugă ea. E în camera de oaspeţi, de lângă scară. A făcut un drum foarte lung şi probabil că se odihneşte.

– E-n regulă, spuse Ben trimițându-i lui Chris prin spatele mamei, o privire plină de înțeles. N-o să facem nici un pic de zgomot.

– Vă mulțumesc.

Abby aşteptă până copiii plecară, apoi se sprijini în coada ştergătorului de apă. Făcea ceea ce trebuia făcut, gândi ea. Era datoria ei s-o facă.

– Ai grijă să nu scârțâie scara, avertiză Ben, şi începu să urce într-un fel pe care-l descoperise acum câteva luni. Să nu ne simtă că venim.

– Dar n-avem voie să-l deranjăm, spuse Chris luându-se totuşi cu grijă după fratele său.

– N-o să-l deranjăm. O să ne uităm doar la el.

– Dar mama spunea că...

– Ascultă, spuse Ben oprindu-se dramatic cu trei trepte înainte de capul scărilor şi vorbind în şoaptă. Dacă nu este un scriitor adevărat? Dacă e un hoț?

Chris îşi căscă ochii:

– Un hoț?

– Da.

Încântat de această ipoteză, Ben se apropie şi-i spuse la ureche fratelui său:

– E un hoț şi o să aştepte până ce ne culcăm la noapte. După aia ne goleşte casa.

– O să fure şi camioanele mele?

– Probabil.

Apoi, Ben scoase asul din mânecă:

– Pariez că are şi un pistol. Aşa că nu trebuie să facem nici un zgomot. Să-l urmărim doar.

Captivat de această poveste, Chris se conformă. Cu inima bătând cu putere, cei doi băieți se furişară în liniște peste ultimele trepte.

Cu mâinile vârâte în buzunarele de la spate, Dylan stătea în fața ferestrei şi privea afară. Dealurile nu erau prea diferite de cele pe care le vedea din dormitorul lui în copilărie. Ploaia continua să curgă şiroaie, norii de ceață se rostogoleau deasupra pământului. Nu se mai vedea nici o altă casă.

Lucru neaşteptat. Dar la urma urmei, Dylan prefera lucrurile neaşteptate. Îşi închipuise că reşedința lui Abigail O'Hurly Rockwell va fi o casă luxoasă şi sofisticată. Ar fi putut jura că va găsi aici o armată de servitori. În schimb, femeia aceasta

părea că nu mai are nici un ajutor pentru treburile gospodăriei, iar casa era confortabilă şi atât.

Desigur, ştiuse că Abby are copii, dar se aşteptase să găsească nişte doici sau nişte profesori care să predea la domiciliul elevilor. Femeia a cărei poză o păstra în dosarul lui, îmbrăcată în nurcă albă şi sclipind de diamante, nu ar fi avut timpul şi înclinaţiile necesare pentru a-şi creşte singură copiii.

Dacă nu era femeia din poză, atunci cine era de fapt? Trebuia să cerceteze în amănunt viaţa lui Chuck Rockwell, dar el s-a trezit mult mai interesat de această văduvă.

Nu prea arăta a văduvă, cugetă el punându-şi una din valize pe pat. Părea mai degrabă o studentă în ultimul an, aflată în vacanţa de iarnă. Dar la urma urmei fusese şi ea un fel de actriţă. Poate că încă mai era.

Dădu la o parte capacul valizei. Un sunet slab, un fel de murmur, îi atrase atenţia. Ca reporter investigator, Dylan se aflase de multe ori pe străzi lăturalnice şi în localuri dubioase, ceea ce-i dezvoltase un simţ acut a tot ce se întâmpla în spatele lui. Scoase din valiză un morman de cămăşi şi de pulovere, în timp ce-şi întoarse privirea, ca din întâmplare, spre oglinda de la capătul patului.

Uşa camerei se crăpase un pic, apoi ceva mai mult. Deşi dădea impresia că este în continuare preocupat de despachetat, Dylan îşi încordă toate simţurile, aşteptând ce avea să se întâmple. În oglindă zări două perechi de ochi, unii deasupra celorlalţi. Îndreptându-se spre masa de toaletă, auzi zgomotul unei respiraţii agitate. Când uşa se mai deschise puţin, zări nişte degete în jurul tocului.

– Arată ca un hoţ, spuse Ben în şoaptă, neputând să-şi ascundă emoţia. Are ochii vicleni.

– Crezi că are şi pistol?

– Poate un întreg arsenal.

Încântat la nebunie, Ben continuă să urmărească mişcările lui Dylan prin încăpere.

– Se duce spre debara, şopti el cu sufletul la gură. Să nu faci nici un zgomot.

Nici nu reuşi să termine aceste vorbe, că uşa fu dată la perete. Cei doi băieţi se rostogoliseră în cameră.

Întins pe carpetă, Chris privea chipul bărbatului de deasupra, care părea că se află la mai multe mile depărtare. Se îmbufnase, dar încă nu plângea.

– Nu ai voie să-mi ei camioanele.

Dintr-un moment în altul era gata să strige disperat după maică-sa.

– O.K.!

Amuzat de situație, Dylan se lăsă pe vine, până când ochii lor se apropiară foarte mult.

– Eventual poate mi le arăți și mie odată.

Privirea lui Chris îl săgeta pe fratele său.

– Poate. Ești hoț?

– Chris!

Îngrozit, Ben încercă din răsputeri să se desprindă de fratele său și se ridică în picioare.

– El e încă mic.

– Ba nu sunt. Am șase ani.

– Șase, repetă Dylan străduindu-se să pară mai impresionat. Și tu, câți ani ai?

– Eu am opt, spuse Ben, dar avu imediat mustrări de conștiință. De fapt, îi voi împlini foarte curând. Mama crede că ești scriitor.

– Câteodată cred și eu.

Un băiețel frumos, hotărî Dylan, și cu atâta curiozitate nestăpânită în priviri, încât cu greu îi poți rezista.

– Pe mine mă cheamă Dylan.

Întinse mâna și așteptă. Ben chibzui câteva clipe și-i răspunse:

– Eu sunt Ben, spuse el apreciind mâna întinsă de Dylan ca pe o ofertă de la bărbat la bărbat.

– Încântat de cunoștință.

Dylan îi întinse mâna lui Chris. Acesta o acceptase cu un zâmbet sfios.

– Ai o mașină foarte frumoasă.

– Chiar este câteodată.

– Ben zice că poate prinde chiar două sute de mile pe oră.

– S-ar putea, îi răspunse Dylan și, neputând să se abțină, îi mângâie părul. Eu unul nu cred.

Chris zâmbi. Îi plăcea cum miroase bărbatul acesta. Atât de diferit de mama sa.

– Mama ne-a spus că nu trebuie să te deranjăm.

– Așa a spus?

Dylan îl ajută pe copil să se ridice, apoi se ridică și el.

– Am să vă spun sincer când mă veți deranja.

Acceptând aceste vorbe, Chris se urcă în pat şi începu să discute cu Dylan care despacheta. Ben rămase deoparte, vorbind puţin şi fiind atent la tot ce se întâmpla.

„Nu-i poţi câştiga uşor încrederea", gândi Dylan. Deşi era de acord cu un astfel de sentiment, considera că era totuşi păcat să întâlneşti aşa ceva la un băieţel. Mezinul, în schimb, era un vorbăreţ, un copil care era în stare să creadă tot ce i se spunea.

Sub privirile lui Chris, Dylan scoase din valiză un cartuş de ţigări.

– Mama spune că fumatul e un obicei foarte urât.

Dylan îndesă ţigările într-un sertar al toaletei.

– Mamele sunt nişte femei foarte inteligente.

– Ţie îţi plac obiceiurile urâte?

– Mie..., începu Dylan, dar se hotărî să nu continue. Vrei să-mi dai aparatul de fotografiat?

Dorind să-i facă pe plac, Chris scoase din valiză aparatul compact de 35 de milimetri. Îl ţinu o clipă în mâini, uitându-se la butoane.

– E grozav.

– Mulţumesc.

– O să ne fotografiezi cu el?

– S-ar putea.

Dylan puse aparatul foto pe toaletă şi observă că Ben trăgea prudent cu ochiul la casetofon.

– Te interesează?

Surprins asupra faptei, Ben îşi trase mâinile înapoi.

– Spionii folosesc aşa ceva.

– Şi eu am auzit. Aveţi şi voi vreun spion pe-aici?

Ben îl măsură cu o privire tăcută la care nu s-ar fi aşteptat nici de la un copil de două ori mai mare ca el.

– S-ar putea.

– O vreme am crezut că domnul Petrie care ne ajută la cai este spion.

Chris scotoci cu privirea în valiză, în căutarea altor lucruri interesante.

– Dar nu era.

– Aveţi cai?

– O mulţime.

– Ce fel de cai?

Chris ridică din umeri.

– Majoritatea sunt mari.

– Eşti un fraier, interveni Ben. Sunt din rasa Morgan. Într-o bună zi am să-l călăresc pe Thunder, armăsarul nostru.

Pe măsură ce vorbea, prudenţa din privirea lui dispăruse, făcând loc entuziasmului.

– E cel mai bun cal din zonă.

„Deci asta era cheia sufletului acestui băieţel", gândi Dylan.

– Am avut şi eu un *walker* Tennessee în copilărie. *Sixteen hands.*

– *Sixteen?*

Ben rămase cu ochii căscaţi, uitând că nu trebuia să se arate prea entuziasmat.

– Probabil că nu alerga atât de iute ca Thunder.

Văzând că Dylan nu comentează, Ben îşi călcă pe mândrie şi cedă.

– Cum îl chema?

– Sly. Ştia dinainte în ce buzunar aveai morcovul pe care i-l aduceai.

– Ben, Chris.

Zărindu-şi mama în cadrul uşii, Ben se înroşi tot în obraji. Observase privirea din ochii ei. Chris însă continua să ţopăie fericit pe pat.

– Bună, mami. La urma urmei nu cred că Dylan e un hoţ.

– Sunt convinsă că vom fi mult mai uşuraţi cu toţii acum. Benjamin, nu ţi-am spus eu oare să nu-l deranjaţi pe domnul Crosby?

– Da, doamnă.

Când mama ţi se adresa cu Benjamin, trebuia să-i răspunzi aşa.

– Dar nu m-au deranjat, spuse Dylan scoţând din valiză o pereche de pantaloni şi atârnându-i în debara. Tocmai făceam cunoştinţă.

– Drăguţ din partea dumneavoastră, răspunse ea trimiţându-i o privire lipsită de expresie, după care nu-l mai băgă în seamă. Nu cumva aţi uitat de treburile voastre, băieţi?

– Dar, mamă...

Îl întrerupse pe Ben cu o privire tăioasă.

– Nu cred că mai are rost să discutăm despre responsabilitatea fiecăruia.

Dylan mai puse o cămaşă într-un sertar al toaletei, abţinându-se să nu izbucnească în râs. Auzise cuvintele acestea de nenumărate ori de la mama sa.

– Există animale care așteaptă să le dați masa de seară, le amintí Abby celor doi. Și – continuă ea fluturând în aer o coală de hârtie – asta am găsit undeva pe podea. Bănuiesc că aveți de gând să mi-o arătați și mie.

Ben simți că picioarele i se înmoaie văzând în mâna mamei lui lucrarea la dictare notată cu „C".

– Dar învățasem bine.

– Mmm. Abby veni lângă el și-i prinse bărbia în căușul palmei. Infractorule.

Știind că furia mamei trecuse, Ben zâmbi.

– Am să învăț în noaptea asta.

– Poți fi sigur. Acum, roiu! Și tu.

– Ben zicea că Dylan mi-ar putea fura camioanele.

Abby îl ridică de subțiori și-l sărută zgomotos.

– Ești un băiețel foarte credul.

– Și e bine?

– Deocamdată, da. Acum du-te și schimbă-te.

La vârsta de șase ani, Chris nu ar fi știut să definească farmecul, dar știa că-l are.

– Mie tot îmi mai este o foame de lup.

– Cred că am putea mânca ceva mai devreme. Cu condiția să vă terminați treaba.

Cum prăjituri tot nu mai erau, Chris țâșni spre ușă. Acolo se opri și-i trimise un zâmbet și lui Dylan.

– Pa.

– Pe curând.

Abby așteptă o clipă, apoi se întoarse spre Dylan.

– Îmi cer scuze. Mă tem că s-au obișnuit să fie stăpâni în toată casa și nu știu ce înseamnă intimitatea altora.

– Nu m-au deranjat cu nimic.

Abby râse și-și aruncă părul de pe umeri.

– Nu se va mai întâmpla, vă promit. Dacă nu aveți nimic împotrivă, vom mânca după ce își termină și ei treburile și se spală.

– Când doriți.

– Domnule Crosby...

Râsul se stinse și privirea ei deveni din nou calmă și serioasă. Gura ei însă îi atrăgea atenția. Era plină, senzuală, serioasă.

– Am să încerc să vă ofer tot sprijinul în realizarea acestui proiect. Dar asta nu-i include și pe copiii mei.

Dylan tocmai își scotea trusa de bărbierit din valiză.

– Adică?

– Nu vreau să fie implicați și ei. Pe ei nu-i veți intervieva despre tatăl lor.

După ce-și puse trusa de bărbierit pe toaletă, Dylan se întoarse spre ea. Era o femeie fină și avea un glas pe potrivă, dar era sigur că și-ar fi scos imediat ghearele dacă copiii ei ar fi fost în primejdie. Târgul i se părea destul de cinstit.

– La aspectul ăsta nici nu m-am gândit. Cred că sunt oricum prea mici pentru a-și mai aduce aminte mare lucru.

„Ai avea o mare surpriză", gândi ea și încuviință.

– Deci, ne-am înțeles.

– Încă nu. Nu pentru mult timp... doamnă Rockwell.

Nu-i păsa de privirea lui. Era prea... pătrunzătoare și indiscretă. Câte din secretele ei vor rămâne nerelevate după ce totul se va termina? Era o provocare pe care ea deja o acceptase.

– Am să-l trimit pe unul din băieți să vă anunțe când e gata masa.

După ce închise ușa și porni în jos spre scări se simți cuprinsă de frisoane, îi era atât de frig încât începu să se frece pe brațe. Ar fi vrut să-i sune pe ai ei, să audă glasul liniștitor al părinților ei. Sau vocea caustică a lui Chantel. Coborând scările își trecu o mână prin păr. Poate că ar fi bine s-o sune pe Maddy și să savureze la telefon nepăsarea cu care aceasta aborda viața în general. Pe Trace nu putea să-l sune. Fratele cel mare hoinărea acum undeva prin Europa, Africa sau Dumnezeu știe unde.

„Nu putea să sune pe nimeni", își impuse Abby când reveni în bucătărie. De ani de zile trăia singură și aceasta fusese opțiunea ei. Numai dacă ar simți în glasul ei că s-ar afla în impas, ar veni cu toții. Deci nu putea să-i sune. Acum nu mai era doar sora mijlocie a tripletelor. Era Abby Rockwell, mamă a doi copii. Trebuia să aibă grijă de aceștia, să-i crească, să le asigure un viitor. Și, pe bunul Dumnezeu, va face tot ce-i va sta în putință pentru ca fiii ei să rămână cu o moștenire de la tatăl lor.

Scoase din frigider legumele și începu să prepare o salată la care băieții ei aveau întotdeauna ceva de bombănit.

După ce animalele au fost hrănite și mâinile și fețele spălate după multe comentarii, Abby a stins focul de sub oala cu chili.

– Chris, du-te sus și spune-i domnului Crosby că cina e gata.

– Mă duc eu.

Ben se oferise prompt, lucru care nu-i stătea în fire. Când Abby îi expedie o privire întrebătoare, băiatul ridică din umeri și explică:

– Oricum vroiam să duc ceva sus.

– Bine, mulțumesc. Dar să nu pierzi vremea. Masa e gata.

– Nu trebuie să mănânc ciuperci, nu-i așa? întrebă Chris care se așezase deja pe scaunul său.

– Nu, nu trebuie să mănânci nici o ciupercă.

– O să mi le scoți pe toate din farfurie?

– Da.

– Toate. Că dacă mănânc una singură, îmi vine să vărs.

– Am înțeles, spuse ea și-și ridică privirea spre Dylan și Ben care tocmai coborau.

– Așezați-vă. Eu am să pregătesc totul.

Mișcându-se ca un robot, Abby începu să împartă salata în castroane.

– Eu nu vreau salată, îi spuse Ben, negăsindu-și locul în scaun.

– Dar organismul tău are nevoie, îi răspunse ea adăugând: Poftim, Chris. Pentru tine am pus fără ciuperci.

– Dacă a mai rămas vreuna, să știi că îmi vine să...

– Da, știu.

Abby umplu un al treilea castron și-l așeză în fața lui Dylan.

– Nu-mi rămâne decât să vă urez...

Abby văzu zâmbetul de pe chipul lui.

– O, îmi cer iertare, spuse ea, cu ochii la salata pe care i-o pregătise la fel de dichisit ca și copiilor. Mă tem că m-am obișnuit să cam exagerez cu salatele.

– Nu face nimic, spuse el luând sticla cu sos și scuturând-o leneș. Cred că ne descurcăm.

Abby se așeză la masă și începu să mănânce, în timp ce Chris nu mai contenea să sporovăiască, inclusiv cu gura plină. Ben abia se atingea de salată și-l urmărea cu coada ochiului pe Dylan.

„Ciudat", gândi Abby. „Pare atât de ... precaut? Plin de resentimente?" Nu-și putea da seama. Nu era el cel mai distins copil, dar...

Deodată își dădu seama că Dylan stătea la masă pe locul lui Chuck. E drept că acesta din urmă nu șezuse acolo decât de câteva ori și atunci pentru scurtă vreme și la intervale foarte mari, dar acela fusese locul lui. Oare Ben își amintea acest detaliu? Ultima oară când tatăl lui se aflase în casa aceasta, copilul

abia dacă împlinise trei ani. Doar trei ani şi totuşi atât de matur din multe puncte de vedere. Simţi un cot care o atinge în coaste şi se trezi din reverie.

– Ce este?

Ben împinse castronul cu salată la o parte.

– Ziceam că am terminat aproape tot.

Abby se ridică să aducă polonicul pentru a-i pune chili.

– Îl aduc eu.

Începu să-i pună în farfurie, dar surprinse privirea lui Dylan căzută pe capul lui Ben. Ceva în această privire o făcu să-i întindă oala lui Ben şi apoi să se aşeze la loc, necăjită pe sine.

– Se pare că ploaia începe să se înmoaie, comentă ea, oferindu-i oala cu chili lui Dylan.

– Aşa se pare, răspunse acesta servindu-se. Cred însă că în următoarele câteva zile va fi mizerie mare.

– Noroi până la glezne.

Abby puse farfuria lui Chris lângă acesta, să se răcească.

– Dacă vă place să staţi în aer liber, sper că v-aţi adus în afară de adidaşi şi ceva mai gros.

– Mă descurc eu.

Dylan gustă porţia de chili. Orice era delicios pentru că îi era îngrozitor de foame. Indiferent de ce ar fi fost, începu să mănânce cu poftă.

– Băieţii mi-au spus că aveţi nişte cai.

– Da, creştem cai din rasa Morgan. Foloseşte şervetelul, Chris.

– Creşteţi?

Dylan evită cu îndemânare să nu fie stropit cu sosul din farfuria lui Chris.

– Nu ştiam că faceţi afaceri.

– Din nefericire, multă lume nu ştie, spuse ea, apoi zâmbi şi-l trase pe Ben de ureche. Dar vor afla. Vă pricepeţi la cai?

– A avut un *rocher,* interveni Chris pe un glas cântat.

– Un *walker.*

Ben îşi roti privirea în jur şi şi-ar fi şters cu siguranţă gura cu mâneca dacă nu ar fi întâlnit avertismentul din privirea mamei.

– Zicea că e *16 hands.*

– Adevărat?

– Am fost crescut într-o fermă din Jersey.

– În cazul ăsta a fost o prostie să te faci scriitor, comentă Ben râcâind pe fundul farfuriei. Trebuie să fie plictisitor, ca şi cum ai sta toată viaţa numai la şcoală.

– Există oameni cărora chiar le place să-şi folosească mintile. Mai doriţi, domnule Crosby?

– Un pic, spuse el şi mai luă o lingură.

Deşi nu era vorbăreţ de felul lui, preferând mai degrabă să-i asculte pe alţii, se trezi obligat să-şi justifice alegerea profesiunii în faţa acestui băieţel.

– Ştii, atunci când scriu, trebuie să călătoresc foarte mult şi în felul acesta cunosc o mulţime de oameni.

– Asta-i foarte bine, spuse Ben desenând ceva cu furculiţa pe fundul castronului. Şi eu am să călătoresc. Când am să mă fac mare, voi fi un bandit spaţial.

– Interesantă alegere, mormăi Dylan.

– Am să zbor din galaxie în galaxie şi am să jefuiesc şi am să prădue... prădesc...

– Să prădez, îl ajută Abby. Ben e un pasionat al crimei. Am început deja să strâng bani pentru cauţiuni.

– Tot e mai bine decât Chris. El vrea să se facă gunoier.

– Nu mai vreau.

Ochii lui Chris erau încercănaţi. Vorbea încercând să scape şi de ultima înghiţitură de chili.

– Nu vorbi cu gura plină, iubirea mea.

Abby îi puse lui Ben paharul cu lapte în faţă, ca să-i aducă aminte de el.

– Anul trecut am fost la New York, la Maddy. Chris a fost fascinat de maşinile de gunoi.

– O prostie, interveni Ben, privindu-şi fratele cu dispreţ. Mare prostie.

– Ben, nu cumva era rândul tău la spălat vesela?

– O, mami.

– Parcă am făcut o înţelegere. Eu gătesc, iar voi spălaţi vasele.

Băiatul se bosumflă o clipă, dar apoi în ochii lui apăru o privire poznaşă.

– Acum şi el locuieşte aici, spuse făcând semn cu capul spre Dylan. Trebuie să-i vină şi lui rândul la spălat.

„Cum se face oare că Ben e logic numai atunci când e în avantajul lui?" gândi Abby.

– Ben, domnul Crosby e oaspete. Acum, te rog...

– Băiatul are dreptate, spuse Dylan cât putu de natural, fiind imediat recompensat cu un zâmbet aprobator din partea lui Ben. Din moment ce voi locui aici o vreme, nu-mi rămâne decât să mă conformez regulamentului.

– Domnule Crosby, nu trebuie să le faceţi pe plac monştrilor din casa asta. Ben va fi încântat să spele vasele.

– Ba nu aş fi deloc, mormăi copilul.

– Când cineva îţi găteşte o mâncare bună, nu-ţi rămâne decât să te ridici şi să faci curat în jur.

Ridicându-se de la masă, Dylan îl observă pe Ben înclinându-şi capul.

– Le spăl eu în seara asta.

Capul lui Ben se ridică imediat.

– Serios?

– Mi se pare normal.

– Nemaipomenit. Hai, Chris, să mergem...

– Mergeţi să vă faceţi lecţiile, concluzionă Abby.

Ben căscă. Îşi dădea bine seama că nu are rost să forţeze nota.

– După aceea, puteţi să vă uitaţi la televizor.

Cu un tropăit asurzitor, copiii ieşiră în hol, apoi întrecându-se urcară în fugă scările.

– Nişte copii atât de nepretenţioşi, murmură ea. Cred că ar trebui să-mi cer din nou scuze pentru lipsa lor de maniere.

– Nu vă faceţi probleme. Şi eu am fost odată copil.

– Bănuiesc că aţi fost.

Cu coatele pe tejghea, Abby îşi propti bărbia în palme şi se uită la el.

– E greu să-ţi imaginezi că unii oameni au fost cândva mici şi vulnerabili. Mai doriţi ceva, domnule Crosby?

– Copiii dumneavoastră nu au probleme în privinţa prenumelui meu. Deja am luat o masă împreună şi vom rămâne aşa încă câteva săptămâni. Ce-ar fi să încercăm ceva mai puţin oficial? Abigail?

– Abby, îl corectă imediat ea.

– Abby, repetă el, încântat de rezonanţa veche a numelui. Ţi se potriveşte mai bine.

– Dylan în schimb este un nume neobişnuit.

– Tatăl meu şi-ar fi dorit ceva mai tradiţional, cum ar fi John. Dar mama era mai romantică şi mult mai încăpăţânată.

O privea din nou rece şi fără să clipească, în felul acela care deja însemna pentru ea că îi pregătea o nouă întrebare. Ea însă nu era încă pregătită să-i dea răspunsuri.

– Părinții mei au preferat întotdeauna lucrurile neobișnuite, spuse ea și se ridică să strângă vasele.

– Asta e sarcina mea.

Abby continua să curețe barul.

– Sunt sigură că ți-ai câștigat recunoștința veșnică a lui Ben pentru că l-ai scăpat de corvoadă, dar nu trebuie să te simți obligat.

Se întoarse cu o grămadă de vase în brațe și era cât pe-aci să dea peste el.

– Înțelegerea e înțelegere, spuse el foarte încet și întinse mâinile să-i ia vasele.

Degetele li se atinseră ușor așa cum se ating în situații obișnuite, de zi cu zi. Abby se retrase brusc și vasele aproape că-i scăpaseră pe jos.

– Ești un pic nervoasă? o întrebă el, studiind-o cu atenție.

Descoperise că puteai afla mai multe din chipurile oamenilor decât din vorbele lor.

– Nu sunt obișnuită să mai fie cineva în bucătărie.

Un argument neconvingător, nici măcar pentru ea.

– Am să-ți dau totuși o mână de ajutor, cel puțin în seara asta până înveți unde sunt lucrurile. Avem o mașină de spălat vase.

Abby mai luă niște farfurii de pe bar, din dorința de a avea o preocupare.

– Pare ridicol că băieții fac atâta caz din moment ce nu trebuie decât să încarce și să descarce mașina de spălat.

– Am putea să ne descurcăm și mai bine dacă o dată pe săptămână aș găti eu și tu ai spăla vasele.

Aplecată deasupra mașinii de spălat, Abby trebui să se îndrepte pentru a se uita la el.

– Știi să faci mâncare?

Dylan o înghionti să se dea la o parte.

– Ești surprinsă?

Ar fi fost o prostie să o surprindă așa ceva, Abby știa foarte bine. Dar nici unul din bărbații pe care îi cunoscuse nu aveau nici măcar idee cum arată un aragaz. Își amintea destul de bine cum în vreun motel, tatăl său fierbea câteodată niște ouă foarte tari, dar asta era de domeniul trecutului.

– Când trăiești singur, e bine să știi să gătești.

Dylan se gândi o clipă la căsnicia lui. Îl auzi râzând, dar nu părea deloc un râs amuzant.

– Chiar dacă nu ești singur, e bine să știi.

Când mai puse nişte farfurii în maşină, observă că aceasta se clatină puţin.

– Chestia asta e cam instabilă.

În spatele lui, Abby se încruntă.

– Dar funcţionează.

Nu avea de gând să recunoască faptul că o cumpărase la mâna a doua şi că se căznise din răsputeri să o instaleze singură.

– Tu ştii mai bine, spuse el închizând capacul maşinii după ce băgase înăuntru şi ultimele farfurii. Dar eu rămân la părerea că are câteva şuruburi slăbite. Ar trebui să chemi pe cineva să se uite la ea.

Mai erau o mulţime de lucruri în casă la care trebuia să se uite un meseriaş. Şi lucrul acesta se va întâmpla de îndată ce manuscrisul va fi predat şi restul avansului va intra în contul ei.

– Bănuiesc că vrei să stabilim un fel de program de lucru.

– Eşti nerăbdătoare să începem?

Abby se duse la ibricul cu cafea şi turnă în două ceşti, fără să-l mai întrebe pe Dylan.

– Ai venit aici să aduni date, datoria mea e să ţi le furnizez. Timpul cel mai potrivit pentru mine este la jumătatea dimineţii şi la începutul după-amiezii, dar voi încerca să fiu maleabilă.

– Sunt recunoscător.

Dylan luă ceaşca cu cafea, apoi se sprijini de sobă, aproape de ea, o probă de rezistenţă pentru amândoi. Avea impresia că simte mirosul ploii din părul ei. Ea rămase nemişcată pentru o clipă, suficient pentru ca Dylan să-şi poată vedea chipul reflectat în ochii ei. Când îi văzu, uită să mai caute şi altceva cu vederea. De necrezut, descoperi că-şi doreşte s-o atingă, să-i mângâie părul frumos netezit pe umeri. Abby se retrase. Reflexia dispăru, la fel şi dorinţa lui.

– Micul dejun îl servim devreme.

„Concentrează-te asupra rutinei", îşi impuse Abby. „Atâta vreme cât o vei face nu-i vei mai da astfel de ocazii să se furişeze în sufletul tău".

– Copiii trebuie să prindă autobuzul şcolii la 7:30, aşa că dacă îţi place să dormi mai mult de obicei, vei mânca singur.

– Mă descurc eu.

– Dacă nu sunt cumva în casă, mă găseşti probabil în grajd sau într-una din celelalte anexe. Oricum îţi voi sta la dispoziţie în jurul orei zece.

Şi ce Dumnezeu putea face într-un grajd timp de o oră şi jumătate o femeie cu mâini de artistă? Hotărî să nu o întrebe, preferând să descopere singur.

– Atunci stabilim ora zece. Ora însă poate varia de la o zi la alta.

– Da, înţeleg.

Pe măsură ce discutau probleme de muncă, tensiunea dispăruse. Abby stătea relaxată la bar, savurându-şi ultima ceaşcă cu cafea a zilei. Mai aveau să treacă destule ore până când să se răsfeţe cu cana cu ceai din plante dinaintea culcării.

– Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Desigur, serile sunt ocupată cu copiii. Se duc la culcare la 8:30, aşa că dacă apare ceva important, putem lucra după aceea. Dar de obicei noaptea mă ocup de hârtii.

– Şi eu.

Avea un chip frumos, blând, cald, deschis cu o singură rezervă în jurul gurii. Era chipul acela care-l putea face pe bărbat să uite de viclenia femeii, dacă nu era prudent. Dar Dylan era un bărbat prudent.

– Aş mai avea o întrebare, Abby.

– Răspunsul va apărea în carte?

– De data asta nu. De ce ai renunţat la cariera artistică?

De data aceasta Abby izbucni într-un râs sănătos. Un râs frumos, deosebit de senzual.

– Ai văzut vreodată un spectacol de-al nostru? Mă refer la trupa tripletelor O'Hurley.

– Nu.

– Nici nu-mi închipuiam. Dacă ne-ai fi văzut, nu ai mai fi întrebat. E greu să reziști în faţa celor care râd de ei înşişi.

– Era atât de rău?

– O, şi mai rău. Mult mai rău.

Abby îşi duse ceaşca la spălător şi o clăti.

– Trebuie să urc să văd ce fac băieţii. Când sunt liniştiţi o perioadă atât de lungă, mă neliniştesţe. Mai pune-ţi cafea. Televizorul e în living.

– Abby.

Nu era satisfăcut de ea, de casă, de situaţie în general. Nimic nu era ceea ce părea a fi, de asta era sigur. Şi totuşi, când se întoarse spre el, ochii ei erau calmi.

– Intenţionez să-ţi sondez cele mai ascunse cotloane ale sufletului, murmură el.

Ea simţi o scurtă tresărire, dar se calmă imediat:

– Nu sunt atât de complexă cum îți place să crezi. Oricum, ai venit aici să scrii despre Chuck.

– Am să fac și acest lucru.

La asta se gândise și ea. De asta se temea și ea. Cu o înclinare a capului, Abby ieși să vadă ce fac copiii.

CAPITOLUL 3

Pentru a doua oară în dimineața aceea, Dylan auzi ușa scârțâind. Trezit brusc, îi fu suficient o clipă pentru a-și da seama că nu se afla într-una din misiunile sale de reporter. Perioada aceea luase sfârșit, iar pistolul cu care dormise timp de trei ani sub pernă nu se mai afla acolo. Din obișnuință, rămase totuși cu ochii închiși, păstrându-și respirația regulată.

– Mai doarme încă.

Cuvintele șoptite pe un ton aproape disprețuitor aparțineau lui Ben.

Chris se lupta din răsputeri pentru o poziție din care să vadă mai bine.

– Cum poate oare să doarmă atât de mult?

– Pentru că e om mare, prostule. Ei au voie să facă ce vor.

– Și mama e om mare, dar ea s-a trezit de mult.

– Asta-i altceva. Ea e mamă.

– Ben, Chris...

După aprecierea lui Dylan, chemarea venea de undeva din capul scărilor.

– Să mergem! Autobuzul școlii sosește în zece minute.

– Da, să mergem, încuviință și Ben, îngustându-și ochii pentru a mai privi o dată în încăpere. Putem să-l spionăm și mai târziu.

După ce ușa se închise, Dylan deschise ochii. Nu pretindea că este expert în înțelegerea copiilor, dar începuse să creadă că frații Rockwell erau niște copii deosebiți, ca și mama lor de altfel. Ridicându-se cu greu din pat, își privi ceasul. Era șapte și douăzeci. Se pare că în acest loc toate trebuiau făcute la timpul lor. Iar pentru el, era timpul să se apuce de lucru.

Douăzeci de minute mai târziu, Dylan coborî din camera lui. Casa era liniștită. Și pustie, constată el înainte de a ajunge la parter. Izul de cafea îl atrase spre bucătărie. Acolo avu impresia că locul fusese bântuit de un uragan.

Pe barul pentru micul dejun se aflau două cutii cu cereale, ambele deschise. În jurul lor, pe toată masa, era împrăştiat un praf uşor de făină. O pungă de pâine pe jumătate deschisă era aruncată undeva pe masă, între chiuvetă şi sobă. Lângă ea se putea observa o grămăjoară considerabilă din ceea ce părea a fi jeleu de struguri. Pe masă se mai afla un borcan cu unt de arahide cu gura într-o parte şi o grămadă de cuţite, linguriţe şi castroane. Nişte urme de labe de animal pătaseră podeaua în dreptul uşii din spate, până într-un anumit loc.

„N-a ajuns prea departe", gândi Dylan în timp ce-şi căuta o ceaşcă pentru cafea. După prima înghiţitură de lichid dătător de viaţă, se îndreptă spre fereastră. Pe cât de confuze păreau lucrurile înăuntru, pe atât de clare şi de liniştite erau afară. Ploaia îngheţase şi acoperise zăpada care mai rămăsese pe pământ cu un strat strălucitor şi fragil. Soarele îşi amplifica strălucirea în această pojghiţă. Spre sfârşitul zilei, fu de părere Dylan, totul se va transforma într-o mocirlă de toată frumuseţea. Acum când ceaţa dispăruse, putea să vadă şi peisajul din spatele grajdului, alcătuit din coline rotunde. Dacă Abby avea vecini, atunci aceştia nu puteau fi decât puţini la număr şi situaţi la foarte mare depărtare. „Ce o făcea oare pe o femeie să se îngroape într-o astfel de pustietate?" se întrebă el. Mai ales o femeie care fusese obişnuită cu o existenţă fastuoasă şi cu diverse activităţi.

Mai era ceva care nu-i dădea pace, un lucru care îl chinuise încă de la început. Unde erau bărbaţii din viaţa acestei femei? Mai înghiţi o sorbitură, lăsându-şi privirea să cutreiere peste pajiştea cailor şi peste clădirile adiacente. Cu siguranţă că o femeie care arăta aşa cum arată Abby avusese în viaţa ei o mulţime de bărbaţi. Era văduvă de patru ani. O văduvă tânără şi bogată. Deşi era dispus să accepte că tânăra femeie îşi lua foarte în serios rolul de mamă, acesta nu putea fi un răspuns la întrebarea lui. Nişte băieţei sub zece ani nu puteau ţine locul unui bărbat în casă.

Dintr-un motiv anume se părea că Abby dorea să-i dea impresia că pentru ea cele mai importante lucruri în viaţă erau micuţa fermă şi copiii. Gura i se strâmbă într-o grimasă şi-şi termină cafeaua. Putea lua în considerare tot ce i se spunea, mai puţin pe femei.

Apoi o zări. Tocmai ieşise dintr-un mic şopron şi închidea cu grijă uşa după ea. Soarele îi străluci o clipă în părul prin care tocmai îşi trecea mâna. Haina scurtă până pe şolduri era sufle-

cată la gât până sub bărbie. Purta jeanşi strâmţi pe picior şi cizme încreţite.

„Oare poza?" se întrebă el, simţind că o senzaţie nedorită îi înfiora trupul. „Oare ştia că el e acolo, după fereastră şi-i priveşte faţa zâmbitoare îndreptată spre soare?" Ea însă nu aruncă nici o privire spre casă. Şi nu se întoarse niciodată în direcţia lui. Balansând găleata pe care o ducea în mână se îndrepta acum spre grajd.

Lui Abby îi plăcuse întotdeauna mirosul grajdului, mai ales atunci când animalele abia făceau ochi. Lumina era difuză, atmosfera un pic umedă. Auzi imediat torsul pisicilor din grajd, care ştiau că sosise ora de masă. După ce lăsă găleata lângă uşă, aprinse lumina şi se apucă de rutina dimineţii.

– Bună, iubita mea.

Deschizând prima boxă, intră să vadă ce mai face iapa castanie care mai avea puţin până să fete.

– Ştiu că te simţi grasă şi urâtă. Am trăit şi eu de două ori momentele astea, continuă ea mângâind cu gingăşie pântecele animalului. Peste o săptămână sau două o să scapi de necaz şi o să ai o frumuseţe de mânz. Ştii bine că domnul Jorgensen e interesat să-l cumpere.

Oftând, îşi odihni bărbia pe gâtul iepei.

– De ce mă simt oare ca un negustor de sclavi?

– E prima vânzare?

Nu-l auzise pe Dylan intrând. Se întoarse încet, cu o mână încă pe gâtul iepei. Bărbatul se bărbierise, şi, deşi chipul său părea mai fin şi mai atrăgător, nu i se părea mai amabil ca înainte.

– Da. Până acum nu am făcut decât să cumpăr şi să mă ocup de creşterea cailor.

Dylan intră să arunce o privire mai de aproape. Ca toţi caii din rasa Morgan, iapa era frumoasă, puternică şi robustă cu ochi vii şi cu gâtul lucios.

– Tu ai ales iapa asta?

– Eve. I-am spus Eve pentru că e primul meu cal de prăsilă. Când am cumpărat-o la o licitaţie, abia fusese înţărcată. Domnul Petrie m-a sfătuit să plusez pe ea, şi am plusat.

– Se pare că acest domn Petrie al tău se pricepe la cai. Aş zice că această tânără doamnă o să-ţi facă o mulţime de mânji. Ai de gând s-o duci din nou la montă?

– Cam la asta m-am gândit, spuse ea. Nu pare corect, dar asta e.

– Asta i-a fost hărăzit prin naştere.

Trecuse multă vreme de când Dylan nu se mai aflase în preajma cailor. Uitase cât de bine putea mirosi într-un grajd, cât de liniștitor putea fi să lucrezi cu animalele. Poate că problemele oamenilor îl preocupaseră prea mult. Iapa se răsuci. O dată cu ea se răsuci și Abby care se șterse ușor de el. Contactul avusese un efect deosebit de plăcut.

– Câți ai în total?

Mintea ei, de obicei atât de trează, de data aceasta încetase să mai gândească.

– Ce anume?

– Cai.

– O!

Fusese ridicolă, de parcă nu ar fi atins în viața ei un bărbat.

– Opt. Armăsarul, două iepe, ambele gestante și două care vor fi duse la montă în primăvară și trei jugani pentru călărit.

Ultimii constituiau un lux pe care nu-l regretase niciodată.

– Nu sunt ei chiar cai de curse, continuă ea, relaxându-se din nou.

– Patru iepe și un armăsar de rasă mi se par un început foarte bun.

– Asta și am, spuse ea mângâind iapa între urechi. Un început.

O văzu întinzându-se după un căpăstru.

– Ce faci cu el?

– Cât fac curat în boxe trebuie să-i scot în țarcul de afară.

– Îi scoți tu? Singură?

Abby se duse la a doua boxă și repetă operațiunea și cu cealaltă iapă.

– Domnul Petrei vine să-mi dea o mână de ajutor de trei ori pe săptămână, dar acum este ținut la pat de o gripă, ca jumătate din oamenii acestei regiuni, spuse Abby și luând cele două frânghii scoase caii afară.

Pentru o clipă, Dylan rămase nemișcat, cu mâinile în buzunare. Femeia asta îți dădea impresia că ar cădea în nas în clipa în care ar încerca să ridice o lopată de bălegar. Ce încerca oare să demonstreze? Rolul de martir avea probabil influență asupra unor bărbați, dar el fusese întotdeauna de acord că omul obținea exact ceea ce merita.

Apoi, se uită la șirul de boxe. Trase o înjurătură și scoase și el un căpăstru. Chiar dacă femeia făcea acest teatru pentru el, nu putea să rămână cu mâinile în sân și să se uite la ea cum muncește.

Afară, Abby închise poarta țarcului apoi, întorcându-se, îl zări pe Dylan scoțând din grajd alte două animale.

– Mulțumesc, îi spuse ea la jumătatea drumului și întinse automat mâna după căpăstru.

Când întâlni însă privirea lui, se dădu la o parte, simțind că a făcut o prostie.

– Ascultă, eu nu ți-am făcut nici o sugestie. N-aș vrea să te simți obligat să mă ajuți.

– Nici nu mă simt, spuse el, trecând pe lângă Abby și dând drumul cailor în țarc.

– Domnule Crosby.... Dylan, se corectă ea. Mă pot descurca și singură. Sunt convinsă că ai o mulțime de treabă în dimineața asta.

Dylan închise poarta țarcului.

– Până peste cap, dar acum, hai să-i scoatem și pe ceilalți.

Abby ridică o sprânceană și porni alături de el.

– Mă rog, dacă vrei să fii atât de amabil.

– Sunt vestit pentru amabilitatea mea.

– Nu mă îndoiesc. Acum vom scoate juganii. Primele trei boxe de pe partea asta. O să țin armăsarul înăuntru până când terminăm cu ceilalți cai. E în stare să muște vreun jugan sau să se suie pe iapa care nu aleargă suficient de repede să scape de el.

– Pare a fi un drăguț.

– E o mare răutate, dar e de rasă pură.

Când trecu un căpăstru peste cal, acesta își coborî capul și o îmbrânci cu putere. Instinctiv, Dylan se repezi să o țină, dar Abby împinse la rândul ei calul și începu să râdă.

– Răutate ce ești, spuse ea pe un ton acuzator, îngropându-și fața în pielea animalului. Preferă să-l călărești decât să-l duci în țarc. Poate mai târziu, amice, astăzi am o mulțime de treburi de făcut.

După ce termină cu caii, Abby își puse o pereche de mănuși de protecție.

– Nu te-ai răzgândit? întrebă ea, oferindu-i și lui Dylan o pereche.

– Tu faci curat pe partea stângă.

Dylan apucă o furcă și se puse pe lucru, gândindu-se că va termina cele patru boxe și va așterne și paiele proaspete înainte ca ea să fi terminat prima boxă.

Trecuse ceva vreme de când nu mai practicase munca fizică. Exercițiile fizice îl mențineau în formă dar, așa cum își dădea seama acum, nu-i produceau aceeași satisfacție. Mușchii lui se

încordau. Când umplea roaba, o ducea în spatele grajdului şi o răsturna peste grămada formată. Abby dăduse drumul unui radio portabil şi muncea cântând la unison cu acesta. El nu o băga în seama, sau cel puţin încerca să n-o bage în seamă.

Ea nu muncise niciodată alături de un bărbat. „A, mai era domnul Petrie", reflectă ea, ştergându-şi sudoarea de pe sprânceană. Dar el era altfel. Chuck nu ridicase nici măcar o potcoavă din grajdul acesta. Iar tatăl ei... De câte ori Francis Xavier O'Hurley îi făcea o vizită la fermă, îşi găsea mereu ceva vital de făcut când era vorba de muncă. „Dar nu trebuia uitat că el era un artist", îşi aminti Abby, încercând să nu-şi aducă aminte cât de dor îi era de restul familiei sale.

Micuţa fermă din Virginia nu se potrivea cu stilul lor de viaţă. Nu se potrivise nici cu stilul de viaţă al lui Chuck. Nu va uita niciodată acest lucru. În ciuda sacrificiilor făcute şi a celor viitoare, nu va renunţa niciodată la locul acesta.

Dylan aruncă furca în pământul acoperit cu paie, apoi îşi ridică privirea spre Abby care se îndrepta spre boxa de lângă el.

– De ce nu termini mai întâi acolo?

– Am şi terminat, spuse ea şi se apucă din nou de lucru.

Dylan privi peste umăr, apoi se întoarse cu totul. Cele trei boxe erau curate ca lacrima. Încruntându-se, se întoarse spre ea. El abia se apucase de a treia boxă.

– Dar ştiu că munceşti repede nu-glumă, bolborosi el.

– E chestie de obişnuinţă.

Neînţelegând niciodată firea bărbatului, Abby nu se gândi la nimic şi continuă să umple roaba din spatele lor.

– Am zis că de partea asta mă ocup eu.

– Da. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Abby mai încărcă o furcă de fân, apoi se pregăti să apuce mânerele roabei.

– Lasă roaba jos.

– Dar e plină ochi. Mai trebuie făcut oricum încă un drum...

– Lasă porcăria aia jos, repetă el aruncând cu furie furca în fân şi îndreptându-se spre ea. Pe chipul lui se citea furia, furia bărbătească. Deşi de atâţia ani nu mai avusese în preajmă un bărbat, recunoştea încă această expresie. Cu prudenţă, Abby lăsă roaba jos şi-şi ridică mâinile de pe mânere.

– Bine. Am lăsat-o.

– N-am să te las să ridici chestia aia cât timp sunt şi eu pe aici.

– Dar eu...

– N-ai să ridici cincizeci de kilograme de balegă câtă vreme sunt şi eu aici, continuă el apucând mânerele roabei. Ai înţeles?

– Poate.

Calmă, răbdătoare, Abby luă de jos furca şi se propti în ea.

– Dar când nu eşti prin jur, pot să ridic tot ce vreau?

– Da, spuse el, împingând roaba pe culoarul de beton.

– E o prostie, interveni ea.

El bolborosi ceva de neînţeles pentru Abby. Scuturându-şi capul, ea ieşi din grajd să aducă caii înapoi, apoi le dădu de mâncare. Nu mai rămăsese decât armăsarul.

– O să-l scot afară.

Cu un căpăstru ţinut la spate, Abby deschise mai întâi partea superioară a uşii de la boxa calului.

– E un cal cu toane, imprevizibil. Nu-i aşa că nu te superi că stai închis aici, Thunder? murmură ea, deschizând cu grijă şi jumătatea inferioară a uşii şi intrând în boxă.

Calul făcu un salt înapoi, privind-o fix, dar ea continuă să-i vorbească.

– La primăvară o să poţi sta toată ziua pe păşune şi să-ţi faci de cap cu cele două iepe, spuse ea trecând căpăstrul pe după gâtul calului şi strângând cu putere când animalul îşi smuci capul.

– Nărăvaş cal, comentă Dylan.

– Ca să folosim un eufemism. Mai bine te-ai da un pic înapoi. Îi place la nebunie să lovească cu copita şi nu stă prea mult să-şi aleagă ţinta.

Luând-o în serios, Dylan se dădu la o parte. Thunder dădu să se împotrivească, apoi se supuse când Abby îl dojeni. Îl dojenise la fel cum Dylan o auzise dojenindu-i pe propriii ei fii. Îşi ridică furca de jos şi se apucă din nou de lucru. Când Abby se întoarse de afară, el aproape terminase.

– Nu pari a fi străin de genul ăsta de muncă.

Cum Dylan îşi scosese între timp haina, Abby putu să-i vadă muşchii puternici ai antebraţelor. El bolborosi un răspuns, dar ea nu-l auzi. Femeia se întreba cum ar fi să atingi aceşti muşchi când sunt încordaţi. Trecuse atât de mult, atât de incredibil de mult de când... Încercă să se controleze şi se îndepărtă un pic pentru a mângâia una din iepe care mânca de zor la grăunţe.

– Ai crescut şi tu cai?

– Vaci, răspunse Dylan împrăştiind fân proaspăt peste podeaua boxei. Aveam o fermă cu vaci de lapte, dar întotdeauna

erau prin jur şi câţiva cai. N-am mai curăţat un grajd de la vârsta de şaisprezece ani.

– Se pare că n-ai uitat cum se face acest lucru.

Nu, nu uitase cum. Aşa cum n-ar fi înţelept să uite şi scopul pentru care venise aici. Şi totuşi, în clipa aceasta dorea să termine ceea ce începuse.

– Ai o mătură?

– Măturatul grajdului e sarcina lui Ben, spuse ea luându-i furca din mână şi agăţând-o într-un cârlig. De obicei îl las pe Thunder în ţarc toată dimineaţa, mai puţin în zilele când e noroi pe jos, aşa că treaba de aici am terminat-o. Pentru ajutorul pe care mi l-ai dat, nu pot decât să-ţi fac o cafea bună.

– E-n regulă.

După aceea, îşi va lua casetofonul şi blocnotesul şi va începe treaba pentru care venise aici.

– Am lăsat bucătăria într-un hal fără de hal, îşi aminti ea. Ai reuşit să găseşti ceva de mâncare?

– Am băut doar o cafea.

Abby se aplecă să ridice găleata şi simţi o uşoară durere în spate.

– Cred că pot să-ţi ofer nişte şuncă cu ouă. Pot garanta că ouăle sunt proaspete.

Dylan îşi aruncă privirea în găleată unde zări o grămadă de ouă de un maron deschis.

– Ai şi găini?

– Aici, îi arătă ea spre şopronul din care o văzuse ieşind în dimineaţa aceea. Pe timpul verii sunt în sarcina băieţilor. Dar nu mă lasă inima să-i las să se ostenească înainte de a pleca la şcoală, aşa că...

Dylan alunecă. Gheaţa se transformase foarte rapid în mocirlă. Aflată lângă el, Abby vru să-l ţină, apoi căzu şi ea. Instinctiv se agăţară unul de altul. Abby avea chipul cufundat în umărul lui şi începu să chicotească.

– N-ai mai râde dacă ai fi căzut pe spate şi ţi-ai fi spart şi... ouăle.

Mâna lui era adânc înfiptă în părul ei. N-ar fi trebuit să fie acolo, dar părul era atât de moale iar gâtul atât de subţire şi fin.

– Râd de fiecare dată când reuşesc să evit o catastrofă.

Zâmbind încă, Abby îşi ridică privirea. Avea chipul îmbujorat, iar ochii îi erau strălucitori. Fără să gândească, fără să mai poată gândi, Dylan o strânse mai tare de mijloc. Zâmbetul ei păli, dar sclipirea din priviri deveni şi mai puternică. El era atât

de aproape, atât de puternic şi o privea de parcă s-ar fi cunoscut de o viaţă întreagă, nu numai de o zi.

Abby şi-ar fi dorit să fie aşa. Îşi dorea cu disperare să-l fi cunoscut dintotdeauna, iar Dylan să fie un bărbat cu care să poată sta de vorbă, cu care să împartă totul, pe care să se sprijine măcar un pic. Degetele lui îi alunecau pe ceafă şi ea se înfioră toată deşi trupurile lor erau fierbinţi.

– Ar fi trebuit să te atenţionez, începu ea.

Brusc îşi dădu seama că inima îi bate prea tare pentru a mai putea gândi, cu atât mai puţin pentru a vorbi.

– Să mă atenţionezi în legătură cu ce?

Era o nebunie. Şi o mare greşeală. Nu trebuia nici în ruptul capului să uite de motivul pentru care se afla aici chiar şi dacă apăruse această dorinţă sălbatică de a o atinge. Nebunie sau nu, greşeală sau nu, dorea să-i simtă gura lipindu-se de a lui, lăsându-se în voia lui.

Îşi aplecă capul, nedezlipindu-şi ochii de la ea. Soarele se reflecta cald şi strălucitor pe chipul ei, dar ochii ei erau umbriţi şi neliniştiţi ca ai iepei înainte de a i se pune căpăstrul pe după gât.

– În legătură cu poteca asta.

Abby îşi dădu capul pe spate într-un gest de confuzie care putea uşor fi luat drept răsfăţ. Ochii ei nu se dezlipiră de ai lui. Buzele se întredeschiseră.

– Devine alunecoasă câteodată.

– Am aflat pe pielea mea.

Degetele din ceafa ei o apăsau uşor, împingând-o mai aproape, şi mai aproape până când gurile lor se aflară doar la o şoaptă depărtare.

Dorinţe arzătoare pe care le credea de mult uitate, o copleşiseră cu putere şi pline de prospeţime. Dorea, o, cât de mult dorea, să se lase în voia lor şi să simtă din nou imensa plăcere. Doar să simtă. Dar ea fusese întotdeauna partenerul sensibil. O singură dată uitase acest lucru şi... Nu mai putea uita încă o dată.

– Nu.

Gura lui se atinse uşor de a ei şi Dylan simţi tremurul interior pe care femeile îl foloseau pentru a seduce.

– Dar am făcut-o deja.

– Nu.

Abby începea să cedeze. Mâna pe care o dusese pe pieptul lui rămăsese inertă acolo.

– Te rog, nu.

Respirația îi devenise neregulată, iar ochii îi ținea pe jumătate deschiși. Dylan nu avea nici un pic de respect față de femeile care se prefăceau că se opun unui bărbat, astfel încât să arunce întreaga responsabilitate – și vină – asupra acestuia din urmă. Deși dorința îi dădea ghes, o eliberă din strânsoarea brațelor.

– Cum vrei tu.

Abby tremura încă, înfiorată. În tonul vocii lui simțise ceva care o rănise, dar nu se mai putea gândi acum la asta. Atentă la gheața care începuse să se topească, o luă spre casă. După ce își curăță ghetele de grătarul de la ușa din dos, intră în bucătărie, duse ouăle la chiuvetă și începu să le spele. Dylan intră după ea.

– Dacă mai rabzi câteva minute, îți pregătesc ceva cald.

– Nu e nici o grabă, spuse el trecând pe lângă ea și ieși din bucătărie.

Abby spălă cu meticulozitate fiecare ou, așteptând să-și golească mintea de gânduri și să-și calmeze tremuratul trupului. Se baza numai pe calmul care o salvase din multe încurcături. Nu putea accepta ca o îmbrățișare accidentală cu un bărbat să schimbe totul. Nu o eliberase oare fără nici o ezitare? Abby începu să așeze ouăle într-o cutie de carton pe care o ținea sub chiuvetă.

„Nu fusese niciodată o femeie prea sexy", își aminti ea, scoțând din frigider o bucată de șuncă. Nu i-o spusese atât de clar chiar Chuck? Pur și simplu nu era în stare să satisfacă nevoile unui bărbat. Abby încinse tigaia și felia de șuncă începu să sfârâie. Fusese o soție bună, pe care te puteai baza, responsabilă, atentă cu soțul ei, dar nu reușise niciodată să înfierbânte un bărbat în toiul nopții.

Nici nu simțea nevoia să devină așa ceva. Mai puse niște apă pentru cafea. Era fericită așa cum era. Și nu intenționa să se schimbe deloc. Trăgând adânc aer în piept, își descleștă mâinile. Dylan se întorcea în bucătărie.

– Nu te-am întrebat cum preferi ouăle, începu ea, apoi se întoarse și-l văzu pregătindu-și casetofonul pe bar.

Tensiunea nervoasă trecuse.

– Vrei să lucrăm aici?

– N-am nimic împotrivă. Iar ouăle le prefer mai făcute.

Dylan căută un loc mai curat și se așeză.

– Ascultă, Abby, nu ți-am pretins să-mi gătești trei feluri de mâncare pe zi.

– Cecul pe care l-ai expediat pentru cheltuielile de întreținere a fost mai mult decât adecvat, răspunse Abby spărgând un ou în tigaie.

– Îmi închipuiam că ai un personal angajat pentru asta.

– Cum adică un personal? întrebă ea, spărgând și cel de-al doilea ou.

Brusc starea nervoasă o părăsi de tot și începu să râdă.

– Auzi, un personal angajat?! Adică menajeră, bucătar și așa mai departe.

Încântată, își dădu părul pe spate și-și încordă întreaga atenție asupra ouălelor.

– De unde naiba ți-a mai venit o idee ca asta?

Automat, el porni casetofonul.

– Rockwell era bogat, iar tu l-ai moștenit. Majoritatea femeilor aflate în situația ta își angajază unul sau doi servitori.

Abby rămase cu fața la sobă, acoperită de șuvițele de păr.

– Nu m-a interesat să am în jurul meu atâtea persoane. Stau aici mai tot timpul; m-aș simți prost ca cineva să curețe după mine.

– Dar înainte de moartea soțului tău aveați personal angajat?

– Aici nu. La Chicago. Asta se întâmpla înainte și puțin după nașterea lui Ben. Locuiam într-un apartament din casa mamei lui. Ea avea o echipă completă de servitori. Chuck călătorea foarte mult și nu eram încă o familie în adevăratul sens al cuvântului, așa că nu ne hotărâsem unde să ne stabilim.

– Maică-sa. Ea nu a fost de acord cu tine.

Abby îi puse farfuria în față, fără să-i tremure mâna.

– Unde ai auzit așa ceva?

– Am auzit tot felul de povești. Face parte din meseria mea. Bănuiesc că nu a fost prea ușor să locuiești în casa lui Janice Rockwell, după ce aceasta nu fusese de acord cu căsătoria voastră.

– Nu cred că e corect să spunem că nu a fost de acord.

Abby se întoarse la cafea, încercând să-și aleagă cu grijă cuvintele.

– Era devotată trup și suflet lui Chuck. Probabil că ai auzit că l-a crescut singură după moartea soțului ei. Pe atunci Chuck avea doar șapte ani. Nu e ușor să crești copii fără sprijinul unui soț.

– Tu știi mai bine.

Abby îi aruncă o privire inexpresivă.

– Da. Știu. În orice caz, Janice l-a păzit pe Chuck ca pe ochii din cap. Era un bărbat dinamic și atrăgător, cu mult succes la femei. La cursele de automobile se formează tot felul de grupuri de admiratoare care își urmează idolii peste tot.

– Tu nu te-ai numărat printre acestea.

– Nu m-au interesat niciodată cursele. Noi eram tot timpul pe drumuri, jucând prin cluburi și localuri de tot felul. Când l-am văzut pentru prima oară pe Chuck nici nu știam cine este.

– Greu de crezut.

Abby turnă cafea în două cești aflate pe tejghea.

– Și Janice spunea la fel.

– Și te respingea.

Abby sorbi o înghițitură din lichidul cu efect calmant.

– Sarcina ta nu este aceea de a-mi atribui vorbe pe care nu le-am spus, nu-i așa?

Nu avea de gând să se dea bătută cu una cu două. Lui i se părea că răspunsurile ei vin foarte prompt. Poate chiar prea prompt.

– Nu. Povestește mai departe.

– Personal, Janice nu mă respingea. Ea era în stare să respingă orice femeie care încerca să i-l răpească pe Chuck. E în firea lucrurilor. Oricum, cred că ne-am înțeles destul de bine amândouă.

Deși intenționa să investigheze mai profund acest aspect, Dylan o lăsă pentru moment să treacă mai departe.

– De ce nu vrei să-mi povestești cum l-ai cunoscut pe Chuck?

Asta era ușor. Putea să povestească fără rezerve acest episod al vieții ei.

– Jucam cu ai mei într-un club din Miami. Părinții mei spuneau niște glume și cântau vreo două melodii. Apoi, intram în scenă eu și surorile mele cu câteva piese foarte cunoscute. Dumnezeule, ce costume caraghioase aveam pe noi! izbucni ea în râs, apoi începu să facă ordine în bucătărie în timp ce povestea. Oricum, reușeam să atragem destul de mulți clienți. Am fost mereu convinsă că meritul principal îl avea Chantel. Era nemaipomenită și, deși nu avea talentul lui Maddy, știa cum să vândă bine un șlagăr. Cursele din anul acela aduseseră în oraș o mulțime de piloți, mecanici, sponsori și admiratori. Așa că localul era aglomerat în fiecare seară.

Dylan o urmări cum se mișcă de colo colo prin bucătărie cu un zâmbet pe față de parcă amintirea acelor timpuri o amuza.

– În fiecare seară tata era nevoit să-i alunge pe bărbaţii care se ofereau s-o conducă acasă pe Chantel. Şi-apoi, într-o seară, în club îşi făcu apariţia Chuck Rockwell însoţit de Brad Billinger.

– Billinger s-a retras din competiţii.

– S-a lăsat de curse imediat după ce Chuck şi-a pierdut viaţa în accidentul acela. Erau buni prieteni. Foarte apropiaţi. Pe Brad nu l-am mai văzut de vreo doi ani, dar în fiecare an le trimite băieţilor cadouri de Crăciun şi de zilele lor de naştere. Cum s-au aşezat la masă, chiar în mijlocul unui număr de-al nostru s-a iscat o gălăgie şi o confuzie imensă. Când te produci în astfel de cluburi eşti obişnuit cu aşa ceva şi trebuie să ştii să ieşi din încurcătură. Gălăgie, scandalagii care te întrerup, beţivi....

– Îmi imaginez.

– Tata mă delegase pe mine să rezolv astfel de probleme când mă aflam pe scenă cu surorile mele, pentru că Chantel avea tendinţa de a-şi pierde firea, iar Maddy ieşea pur şi simplu în culise până la calmarea spiritelor. Aşa că m-am aplecat deasupra microfonului şi am făcut o glumă despre numărul următor spunându-le că acesta este atât de periculos, încât necesită o tăcere totală din partea publicului. Nu mi-au dat prea multă atenţie, dar noi ne-am putut continua reprezentaţia. Apoi am atacat aria „Somewhere" din *West Side Story*. O ştii?

– Am auzit-o.

Dylan se lăsă pe spate şi-şi aprinse o ţigară. La optsprezece ani femeia asta avea de a face cu tot felul de scandalagii şi de beţivi. Nu putea fi atât de delicată cum părea.

– M-am uitat spre locul din care venea gălăgia aceea şi atunci am observat că Chuck mă privea. Am avut un sentiment ciudat. Când joci pe scenă, oamenii te urmăresc, dar rareori te privesc în ochi. În pauză Chantel a spus ceva despre Superpilotul care se holbase la mine. A fost prima informaţie pe care am căpătat-o despre meseria lui. Chantel obişnuia să citească presa de scandal.

– Acum a ajuns să se scrie chiar despre ea acolo.

– Şi adoră tot ce citeşte.

După ce scotoci prin toate sertarele, Abby îi aduse lui Dylan capacul unui borcan pentru a-l folosi drept scrumieră.

– Îmi pare rău, dar nu am găsit altceva.

– Chris m-a informat deja în legătură cu concepţia ta despre fumat. Deci, a fost o dragoste la prima vedere?

– Da...

Cum ar fi putut să-i explice? Avea pe atunci doar optsprezece ani şi era atât de naivă, încât bărbatului care se afla lângă ea în bucătărie nici nu i-ar fi venit să creadă.

– Poţi s-o iei şi aşa. Chuck a rămas până după terminarea ultimului număr, apoi a venit la mine şi s-a prezentat. Poate că a fost atras de mine şi pentru faptul că nu am ştiut că este o persoană care ar fi trebuit să mă impresioneze. Era foarte politicos şi m-a invitat să luăm masa împreună. Deşi era trecut de miezul nopţii, m-a invitat să servim cina.

Zâmbi din nou. Fusese atât de tânără şi – precum Chris – atât de naivă.

– Bineînţeles că tata nici n-a vrut să audă de aşa ceva. A doua zi la amiază, la motelul unde locuiam, au fost trimise două duzini de trandafiri. Trandafiri roz. Până atunci nu mi se întâmplase nimic atât de romantic. Şi în noaptea aceea s-a întors din nou. A continuat să vină până când a cucerit-o pe mama, l-a convins pe tata şi m-a zăpăcit pe mine. Când a părăsit Miami spre un nou circuit, am plecat şi eu cu el. Aveam deja pe deget inelul de logodnă pe care mi-l dăruise.

Abby îşi coborî ochii spre mâini. Inelul nu se mai afla acolo.

– Viaţa e un lucru ciudat, nu-i aşa? murmură ea. Nu ştii niciodată ce-ţi mai pune la cale.

– Ce au zis ai tăi despre căsătoria cu Chuck?

Abby reveni la dereticatul prin bucătărie. „Dă-i cât mai multe date", îşi impuse din nou. „Dar ai grijă să nu-i dai totul".

– Mai întîi va trebui să înţelegi că în familia mea foarte rar lucrurile sunt gândite la fel de către toţi. Mama a început să plângă, apoi a ajustat rochia ei de mireasă pentru a mi se potrivi, deşi ne-am căsătorit doar la ofiţerul stării civile. Tata a plâns şi el. La urma urmei, mă dădea unui străin, iar reprezentaţia familiei avea de suferit prin pierderea mea.

Luând un măr, începu să-l frece pe mânecă, cu gândul dus.

– Maddy a fost de părere că e o nebunie, dar că din când în când oricine are dreptul să facă o nebunie. Iar Chantel...

– Ce e cu Chantel?

„Trebuia să fie prudentă din nou", gândi ea.

– Chantel e cea mai mare dintre noi trei, cu două minute şi jumătate mai mare decât mine, dar rămâne tot sora mai mare. După ea, nici Chuck şi nici alt bărbat nu erau suficient de buni pentru mine. Îşi propusese să aibă o mulţime de afaceri amoroase şi a fost de părere că eu ratam tocmai această ocazie căsătorindu-mă.

Abby râse și mușcă sănătos din măr.

– Dacă stai să crezi tot ce scrie în ziare, Chantel a avut atâtea aventuri amoroase, încât e de mirare că mai e încă în viață. Trace nu a aflat de nuntă decât după vreo trei sau patru luni. Atunci mi-a trimis din Austria o pasăre din cristal.

– Trace... e fratele tău. Fratele mai mare. Despre el nu știu prea multe lucruri.

– Dar cine crezi că știe? Nici nu cred că are vreo importanță în cazul ăsta. Trace nu s-a văzut niciodată cu Chuck.

Dylan își notă totuși ceva.

– Din momentul acesta, ai intrat în lumea curselor. Cineva ar putea numi etapa aceasta o lună de miere mai ciudată.

Dintr-un punct de vedere, acel prim an fusese într-adevăr o lună de miere. Din altele, nu avusese nimic dintr-o lună de miere, nici o clipă de liniște și de viață tihnită.

– Eu mai călătorisem și înainte, spuse ea ridicând din umeri. Practic, m-am născut pe drum. Tata a luat-o pe mama dintr-un tren din gara Duluth și a dus-o direct la maternitate cu numai douăzeci de minute înainte ca aceasta să nască. Zece zile mai târziu am pornit din nou la drum. Până să ajung aici, nu am stat în nici un loc mai mult de șase luni consecutiv. Urmezi un circuit sau altul.

– Dar Grand Prix-ul e mult mai captivant.

– Dintr-un punct de vedere. Dar ca și în viața scenei, necesită o mulțime de eforturi și pregătiri înainte de a te propulsa în lumina reflectoarelor.

– De ce te-ai măritat cu el?

Ea se întoarse cu fața spre el. Avea privirea destul de calmă, dar lui Dylan i se păru că zâmbetul îi era puțin cam trist.

– A fost un cavaler călare pe un cal alb. Întotdeauna am crezut în basme.

CAPITOLUL 4

Nu era cinstită cu el. Dylan nu avea nevoie de un detector de minciuni pentru a-şi da seama că Abby ocolea adevărul de fiecare dată când stătea de vorbă cu el. O făcea atât de calm, privindu-l drept în ochi. Cea mai infimă schimbare a tonului vocii şi cea mai mică ezitare îl ajutau însă pe Dylan să-şi dea seama că în clipa aceea îl mintea.

Minciunile nu le lua însă în considerare. La urma urmei, în munca sa, se aştepta şi la aşa ceva. Motivele erau diferite: reţinerile persoanei respective, jena acesteia, dorinţa de a crea o altă imagine despre sine. Oamenii doreau să apară în lumina cea mai favorabilă; lui îi rămânea să depisteze părţile umbrite. O minciună, sau mai precis motivul unei minciuni, îi spunea mai mult decât un adevăr. Experienţa lui de reporter îl învăţase să-şi construiască articolele pe fapte, să coroboreze aceste fapte, lăsându-l apoi pe cititor să judece. Opinia sa putea străbate pe ici, pe colo, dar sentimentele sale foarte rar.

Principala sa problemă în relaţia cu Abby era aceea că nu înţelegea ce o îndeamnă să procedeze în felul acesta. Ce interes avea să mintă, atâta vreme cât adevărul ar fi o garanţie sigură a vânzării cărţii? Elementele de senzaţie sunt mult mai vandabile decât orice poveste a unei familii fericite. Abby nu ajunsese până acolo încât să-şi descrie căsnicia în mod idilic, dar reuşise fără îndoială să evite punctele sensibile ale biografiei sale. Şi acestea erau destul de multe.

Singur în camera lui, doar la lumina veiozei de pe masa de lucru, Dylan scoase un teanc de casete. O privire rapidă aruncată ceasului de la mână îi spuse că trecuse de miezul nopţii. Toată lumea se dusese de mult la culcare, dar orele regulate nu făcuseră niciodată parte din viaţa lui. Planificarea riguroasă a activităţilor nu are decât menirea de a te transforma într-un prizonier al timpului. Lui Dylan nu-i plăceau zidurile decât dacă le construia cu mâna lui. Dacă îşi propunea, putea să lucreze toată

ziua sau toată noaptea; orele nu aveau pentru el nici o importanţă. Numai rezultatul muncii îl interesa.

În casă domnea liniştea. Numai un vânticel domol se făcea simţit cu timiditate, la ferestre. Putea fi singur, dar îşi dădea prea bine seama că lucrurile nu stăteau aşa. În casă se mai aflau trei fiinţe pe care le considera de-a dreptul fascinante.

Chris şi Ben – îşi aminti cu simpatie Dylan – se retraseseră în camerele lor, după mai multe văicăreli şi câteva lacrimi vărsate. Alegerea celei mai valoroase piese de porţelan a mamei lor pentru a da de mâncare câinelui nu fusese cea mai inspirată idee a lor. Abby nu ridicase mâna la ei şi nici măcar nu ridicase tonul, dar predica pe care le-o ţinuse arătându-le că procedaseră greşit fusese de ajuns pentru a-i face să stea tot restul serii cu ochii în podea. Frumoasă strategie. Deşi ideea îl amuza, Dylan lăsă totul la o parte. Acum trebuia să lucreze şi să descopere ce se ascundea în sufletul acestei femei.

Intervievase deja mai multe persoane în legătură cu Chuck Rockwell. Opiniile şi sentimentele variau, dar în nici un caz nu-i fusese făcută o descriere neutră. Singura concluzie clară pe care o putuse trage era aceea că cei intervievaţi fie că îl adoraseră pe Rockwell, fie că îl detestaseră. Dylan luă din teancul de casete pe cea pe care scria Stanholz.

Grover P. Stanholz fusese sponsorul iniţial al lui Chuck, un avocat plin de bani din Chicago, un îndrăgostit al curselor şi un om pe care îl legau multe de familia Rockwell. Timp de trei ani el jucase rolul de tată, mentor şi bancher al lui Rockwell. Fusese martorul ascensiunii tânărului pilot de la un simplu novice până pe podiumul celor mai renumite circuite. Cu mai puţin de un an înainte de moartea lui Chuck, el îşi retrăsese sprijinul financiar acordat faimosului său protejat.

Căzut pe gânduri, Dylan introduse caseta în aparat şi o derulă rapid până aproape de capăt. Nu-i trebui mult până să găsească ceea ce căuta.

„Rockwell era un campion înnăscut, un om care ştia să facă bani şi un bun prieten."

În difuzor se auzi glasul lui Dylan, încet dar clar. Dădu imediat casetofonul şi mai încet pentru ca sunetul să nu poată fi auzit mai departe de masa sa de lucru.

„Şi atunci de ce i-aţi retras sponsorizarea tocmai în momentul în care era pe punctul de a câştiga Marele Premiu al Franţei?"

Urmă o tăcere prelungită, apoi se auzi un foşnet. Dylan îşi aminti că în clipa aceea Stanholz îşi scosese un trabuc şi zăbovise un pic până îl scosese din ţiplă.

„Aşa cum am explicat şi la momentul respectiv, interesul meu faţă de Chuck nu era de natură financiară. Mă număram printre prietenii apropiaţi ai tatălui şi mamei lui."

Urmă o nouă pauză; Stanholz îşi aprinsese trabucul.

„Chuck şi-a început cariera repurtând victorie după victorie. Se vede şi în privirea lui. Frumuseţea e că nutrea o imensă dragoste şi un mare respect pentru sport. Era... un tip deosebit."

„Dar cum reuşea?"

„Mergea întotdeauna spre treapta cea mai înaltă a podiumului. Dacă îl sponsorizam în continuare sau dacă era nevoit să se zbată pentru a face rost de bani, în cele din urmă tot pe podium ar fi ajuns."

„Dar nu putea să se folosească de banii familiei Rockwell?"

„Pentru cursele lui?" răsună glasul lui Stanholz urmat de un râs gutural. „Banii lui Chuck erau blocaţi în trustul familiei. Janice îşi adora băiatul. Nu ar fi fost niciodată de acord să-i dea acces la bani ca el să conducă cu o sută cincizeci de mile pe oră. Crede-mă, Janice era în stare să-mi scoată ochii pentru ce făcusem, dar băiatul fusese irezistibil." Se auzi un oftat trist. „Oameni ca Chuck nu se nasc în fiecare zi. Cursele de automobile cer o anumită aroganţă şi umilinţă în acelaşi timp. Îţi trebuie bun simţ şi o doză de nepăsare faţă de viaţă şi riscuri. Trebuie să fii un tip echilibrat. Chuck a fost devotat profesiei sale şi nerăbdător să devină un nume în acest sport. M-am întrebat mereu dacă nu cumva necazul lui a fost că a câştigat prea multe curse prea devreme. Chuck începuse să se creadă indestructibil. Şi imprevizibil."

„Imprevizibil?"

Urmă o nouă pauză, o ezitare urmată de un oftat abia perceptibil.

„Orice făcea şi oricum făcea era bine făcut, pentru că era făcut de el. Începuse să uite – dacă înţelegi ce vreau să spun – că la urma urmei era tot o fiinţă omenească. Chuck Rockwell se afla într-o cursă pe viaţă şi pe moarte cu el însuşi. Dacă nu s-ar fi făcut zob în Detroit, ar fi pătit-o oricum pe alt circuit. Am crezut că retrăgându-mă ca sponsor, am să-l ajut să se gândească mai bine ce face."

„La ce vă referiţi când spuneţi că se afla într-o cursă pe viaţă şi pe moarte cu el însuşi?"

„Chuck se lua la întrecere cu propriul său motor. Mai devreme sau mai târziu tot lua foc."

„E vorba de droguri?"

„Nu pot să fac nici un comentariu asupra acestui aspect."

De data aceasta îi răspunsese sec şi neutru glasul unui avocat. „Domnule Stanholz, s-a zvonit că în perioada care a precedat fatalul accident de la Detroit, Chuck lua droguri, în special cocaină."

„Dacă te interesează astfel de detalii, va trebui să te adresezi altcuiva. Chuck nu a murit ca un om admirat de toată lumea, dar a avut şi el momentele lui critice. Eu nu le-am uitat."

Nemulţumit, Dylan opri casetofonul. În cel mai bun caz era o negare a negării. Pusese aceeaşi întrebare şi altor persoane intervievate care refuzaseră să-i declare că Chuck Rockwell devenise dependent la modul cel mai serios de consumul de droguri. La ultima cursă fusese însă curat. O dovedise şi autopsia. Oricum, acesta era numai unul din aspectele pe care dorea să le elucideze în cartea sa. Mai erau şi altele.

Pe caseta următoare scria Brewer. Lori Brewer era sora celui care îl sponsorizase pe Rockwell în ultimul său an de activitate competiţională. Fostă model, divorţată, Lori recunoscuse că se simţea atrasă de bărbaţii cărora le plăcea riscul. Soţia lui Rockwell nu se aflase în tribună la ultima cursă a acestuia. Amanta lui însă, fusese acolo.

Dylan introduse caseta în aparat şi apăsă butonul de redare.

„... Cel mai interesant şi mai dinamic bărbat pe care l-am cunoscut vreodată."

Glasul lui Lori avea în el senzualitatea sudului.

„Chuck Rockwell a fost o vedetă, un bărbat iute şi fierbinte. Ştia foarte bine de ce este în stare. Admir această calitate a bărbaţilor."

„Doamnă Brewer, timp de aproape un an aţi fost însoţitoarea constantă a domnului Rockwell."

„Amanta lui," corectă femeia. „Nu mi-e ruşine s-o recunosc. Chuck era la fel de năucitor în pat ca şi la volan. Nu făcea nimic cu jumătate de măsură," continuase ea şi râse dulce. „Cum de altfel nici eu nu fac."

„Vă deranja faptul că era căsătorit?" „Nu. Eu eram alături de el, ea nu. Ascultă, ce fel de căsnicie mai e aceea în care cei doi nu se mai văd decât de trei, patru ori pe an?"

„O căsnicie legală."

Dylan îşi aminti că femeia reacţionase calm la acest răspuns. Nu făcuse decât să ridice din umeri.

„Oricum, Chuck intenţiona să divorţeze de ea. Problema era că nevastă-sa ţinea şi cu dinţii de contul lui din bancă. Avocaţii încercau să încheie o înţelegere în sensul acesta."

Dylan opri casetofonul rostind printre dinţi o înjurătură. În nici una dintre discuţiile de până acum cu Abby, aceasta nu amintise nimic de vreun divorţ. Nu era exclus ca Rockwell s-o fi minţit pe Lori Brewer. Dar Dylan nu putea crede că o tipă atât de ageră la minte ca Lori s-ar fi lăsat amăgită atâta vreme. Dacă se trecuse într-adevăr la proceduri în vederea divorţului, atunci Abby reuşise pe deplin să ascundă acest subiect.

Dylan nu forţase încă nota în acest sens, şi nici nu adusese în discuţie persoana lui Lori Brewer. Îşi dădea seama că din clipa în care o va face, Abby se va uita probabil la el ca la un duşman şi că va trebui să-i smulgă cu cleştele eventualele destăinuiri. Aşa că va mai aştepta. Ceea ce-şi dorea el de la Abby trebuia obţinut cu multă răbdare.

Dădu la o parte casetele aparţinând altor piloţi, mecanici şi femei şi o alese pe cea pe care stătea scris Abby. Până acum nu-şi dăduse seama că dintre toate casetele adunate numai aceasta era marcată doar cu numele mic al persoanei intervievate. Încetase deja să o mai considere doamna Rockwell. Caseta fusese înregistrată chiar în cursul dimineţii, când reuşise să o încolţească în living. Abby împăturise rufele călcate, iar el îşi dăduse seama că nu mai văzuse de ani buni de zile pe cineva făcând acest lucru cu atâta calm. Cât timp sortase o grămadă de şosete, din pick-up răsunaseră acordurile unui şlagăr al anilor '50.

Imaginea ei îi reveni în minte. Purta părul pe spate, într-o coadă de cal, ceea ce-i scotea în relief eleganţa pometilor fini. Gulerul unei flanele ieşea peste puloverul cu câteva numere mai mare şi care nu lăsa să se întrezărească curbele trupului. Nu purta pantofi, doar o pereche de şosete groase. Flăcările focului care trosnea în spatele ei se încolăceau avide în jurul unor buşteni încă umezi. Părea atât de liniştită şi de mulţumită încât, pentru o clipă, se gândise să nu o deranjeze. Dar venise în această casă cu o treabă. Iar acum trebuia să o înceapă. Dylan apăsă din nou butonul de redare.

„Cursele la care participa au tensionat vreodată căsnicia voastră?"

„Nu uita că în momentul în care ne-am căsătorit, Chuck era deja pilot de curse."

Glasul ei de pe bandă suna calm şi sigur, după cel plin de miere al lui Lori Brewer.

„Cursele de automobile făceau parte din căsnicia mea."

„Deci, îţi făcea plăcere să asişti la cursele lui?"

Urmă o scurtă pauză, până când Abby îşi căută cuvintele potrivite.

„Dintr-un punct de vedere cred că Chuck nu se simţea în apele lui decât atunci când se afla în spatele volanului, pe pistă. Era nemaipomenit; conducea cu o abilitate aproape înfricoşătoare. Şi era sigur pe el," adăugă Abby privind prin Dylan spre trecutul ei, „atât de sigur pe el, pe abilitatea lui încât nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar putea pierde vreo cursă, cu atât mai puţin că ar putea vreodată să piardă controlul asupra comenzilor."

„Dar după primele opt sau nouă luni ai încetat să-l mai însoţeşti la circuitele competiţionale."

„Rămăsesem gravidă cu Ben."

Zâmbise uşor, în timp ce scotea un pulover din coşul cu rufe.

„Începuse să-mi fie greu să bat drumurile între un oraş şi altul, între un circuit şi altul. Chuck era..."

În clipa aceea se simţise o uşoară variaţie a tonului.

„Chuck era foarte înţelegător. La scurtă vreme după aceea, am cumpărat locul acesta. O locuinţă stabilă. Am căzut de acord cu Chuck că Ben, şi apoi Chris, aveau nevoie de acest gen de stabilitate."

„Mi-e greu să-mi imaginez un bărbat ca Chuck Rockwell stabilindu-se într-un loc ca acesta. Dar la urma urmei, nici n-a făcut-o, nu-i aşa?"

Abby tocmai împăturea cu grijă o vestă roşie.

„Chuck avea nevoie de o casă la care să tragă din când în când, ca orice om. Dar mai avea şi nevoia de a alerga la curse. Am reuşit să le împăcăm până la urmă pe amândouă."

„Îmi ascunde ceva," gândi Dylan oprind casetofonul. Jumătăţi de adevăr şi minciuni gogonate. Ce fel de joc mai era şi ăsta? Şi de ce îl juca cu el? O cunoştea acum destul de bine ca să îşi dea seama că nu era proastă. Mai mult ca sigur că aflase de infidelităţile soţului ei, şi mai ales de relaţia acestuia cu Lori Brewer. Dorea oare să-l protejeze? Nu era deloc logic să prote-

jeze un bărbat care o înşelase, şi încă pe faţă, în public, fără nici o urmă de discreţie.

Era oare genul de femeie care prefera să rămână pe un plan secund din dorinţa de a menţine atmosfera din familie? Sau era – şi fusese întotdeauna – interesată doar de urmărirea şansei uriaşe care i se oferea?

Dar Rockwell, ce fel de bărbat fusese? Fusese pilotul egoist, amantul generos sau soţul şi tatăl înţelegător? Dylan nu putea să creadă că vreun bărbat ar putea întruni toate aceste calităţi. Numai Abby îi putea oferi răspunsul de care avea nevoie.

Trecându-şi mâna prin păr, se ridică de la masa de lucru. Simţea nevoia să pună ceva pe hârtie. O dată ce va începe să scrie va reuşi poate să redacteze totul în aceeaşi perspectivă. Dylan îşi privi maşina de scris şi benzile de casetofon. Se decise să-şi facă o cafea. Îl aştepta o noapte lungă.

În hol ardea o lumină slabă. Cu un gest automat se uită pe coridor spre camera unde dormea Abby. Uşa era întredeschisă, iar în încăpere era întuneric. Un impuls îl îndemna să deschidă uşa şi să o privească pe Abby în lumina care se revărsa din hol.

De ce să-i pese de intimitatea ei? La urma urmei putea să pătrundă în ea de câte ori o intervieva. Abby primise un cec prin care nu mai putea să-i refuze acest lucru.

Nu, nu-i păsa câtuşi de puţin de intimitatea ei. Dar propriile lui reţineri erau altceva. Dacă ar privi-o, şi-ar dori poate s-o şi atingă. Dacă ar atinge-o, s-ar putea să nu mai fie în stare să dea înapoi. Aşa că se întoarse şi coborî scara, singur.

Focul din living ardea mocnit. Într-o seară, o văzuse pe Abby cum făcea focul şi fusese nevoit să admită că se pricepea mult mai bine la aşa ceva decât el. Străbătu în continuare holul până în bucătărie.

Abby şedea la bar, în întuneric. Singura lumină din încăpere venea de la focul din bucătărie şi de la luna de afară, pe jumătate acoperită de nori. Femeia îşi ţinea bărbia în mâini. Coatele sale încadrau o cană. Arăta irezistibil de frumoasă în această postură.

– Abby?

Ea tresări. Ar fi fost un gest nostim dacă Dylan n-ar fi observat paloarea feţei ei.

– Iartă-mă. N-am vrut să te sperii.

– Nu te-am auzit coborând. S-a întâmplat ceva?

– Vroiam să beau o cafea, răspunse el, dar în loc să meargă spre sobă, se îndreptă spre ea. Credeam că dormi.

– N-am putut să adorm, îi zâmbi ea uşor. S-ar putea ca apa să mai fie încă fierbinte. Adineaori mi-am făcut şi eu un ceai.

Dylan se aşeză pe scaunul de lângă ea.

– Ai vreun necaz?

– Sentimentul culpabilităţii.

Instinctul său de reporter trebui să se lupte din răsputeri cu o dorinţă inexplicabilă de a o lua în braţe şi de a-i oferi alinare.

– Faţă de ce?

– Mă obsedează lacrimile din ochişorii lui Chris când l-am trimis la culcare fără să-l las să urmărească la televizor spectacolul preferat.

Dylan nu ştia dacă era cazul să râdă de ea sau de el.

– Are toate şansele să-i treacă.

– Farfuria aia nu era atât de importantă. Ridică spre gură cana de ceai, apoi o lăsă înapoi pe masă, fără să bea. Nu le-am folosit niciodată. Sunt atât de urâte.

– Aha. În cazul ăsta poate că ar fi mai bine să le ţii în grajdul cailor.

Abby deschise gura, apoi râse. Ridică ceaiul şi de data aceasta bău. Lichidul fierbinte şi aromat mai alină un pic durerea gâtului ei uscat.

– N-aş merge chiar atât de departe. Sunt un cadou din partea lui Janice pentru Chuck. Pentru Chuck şi pentru mine, se corectă ea, poate puţin cam precipitat. Sunt porţelan de Wedgwood.

– Şi trebuie să li se acorde respectul cuvenit, spuse el. Şi atunci care e problema?

– Nu-mi place când îmi pierd firea.

– Dar ţi-ai pierdut firea? Nu te-am auzit nici o clipă ridicând glasul.

– A-ţi pierde firea nu înseamnă numai a urla.

Abby se uită din nou pe fereastră şi, pentru o clipă, îşi dori să nu fi fost atât de frig. Dacă ar fi venit primăvara, ar fi putut sta pe terasă şi ar fi admirat panorama cerului.

– La urma urmei, a fost o simplă farfurie.

– Şi un simplu spectacol de televiziune.

Abby se lăsă pe spătarul scaunului, oftând.

– Crezi că m-am purtat prosteşte.

– Tu eşti mamă, iar în domeniul acesta nu prea mă pricep.

– E atât de dificil când eşti singura care să stabileşti regulile, să iei decizii şi să faci... greşeli.

Abby își trecu mâna prin păr și, fără să-și dea seama, îl aranjă într-un fel care îi stătea foarte bine.

– Uneori, la ore târzii, ca acum, mă gândesc cu grijă că poate sunt prea aspră cu ei. Că le cer prea mult. Sunt încă niște copilași. Acum i-am trimis pe amândoi la culcare; Chris se smiorcăia, Ben era îmbufnat, iar...

Dylan o întrerupse.

– Poate că ești prea aspră cu mama lor.

Abby tăcu, se holbă la el, apoi se uită din nou spre cana cu ceai.

– Eu sunt de vină.

De data aceasta vorbise sincer; se simțea din tonul ei. Era hotărât să renunțe la subiect, s-o lase singură cu suferința ei. Dar oricare era părerea pe care și-o făcuse despre ea, își dădea seama că era devotată trup și suflet copiilor ei.

– Ascultă, nu prea mă pricep la copii, dar aș zice că aceștia doi sunt cât se poate de normali și de bine crescuți. Poate că ar fi mai bine să te feliciți pentru asta, în loc să-ți torni cenușă în cap.

– Dar nu-mi torn cenușă în cap.

– Ba da.

Abby se aștepta să se înfurie, dar acest lucru nu se întâmplă. În schimb, simți cum sentimentul de culpabilitate i se risipise.

– Îți mulțumesc, spuse ea, calmă acum, încălzindu-și palmele pe cana de ceai. Bănuiesc că e lucru mare ca din când în când să primești un sprijin moral, cât ar fi el de mic.

– Nici o problemă. Nu-mi place să văd femei bosumflate în fața cănii de ceai.

Abby râse, dar nu reieșea dacă râde de vorbele lui sau de ea însăși.

– Nu stau niciodată bosumflată, dar la culpabilitate sunt o adevărată campioană. Uneori, când Ben avea îngrozitoarea vârstă de doi ani, o sunam pe mama doar s-o aud asigurându-mă că micuțul nu va ajunge un ucigaș maniac.

– Mi-aș fi închipuit că lucrurile astea ar fi trebuit discutate mai degrabă cu soțul tău.

– N-ar fi avut nici un...

Abby se întrerupse brusc. Se făcuse târziu. Era foarte obosită și vulnerabilă.

– Am să-ți fac eu cafeaua, spuse ea și se pregăti să se ridice.

– N-aș vrea să te culci prea târziu din cauza mea.

Îi pusese mâna pe braț, și deși n-o strângea tare, era suficient pentru a o împiedica să se miște.

Incredibil, de neconceput, ea simţi dorinţa de a se întoarce şi de a se cuibări în braţele lui. Şi-ar fi dorit să fie strânsă în aceste braţe, iar el să nu-i mai pună nici o întrebare. Dar el i-ar fi pus. O va întreba tot timpul, iar ea nu va putea întotdeauna să-i răspundă. Abby se strădui să-şi menţină echilibrul şi distanţa dintre ei.

– Iar eu n-aş avea chef să mă intervievezi acum.

– Nu mi-ai vorbit niciodată de Chuck în calitatea lui de părinte. De ce, Abby?

– Pentru că nu m-ai întrebat niciodată.

– Atunci te întreb acum.

– Ţi-am mai spus, acum nu mă simt în stare să-ţi răspund la întrebări. E foarte târziu şi sunt obosită.

– Şi mă minţi.

Mâna lui o strângea suficient de tare pentru a-i tulbura bătăile inimii.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

Dylan se săturase să fie dus cu vorba, să o privească în faţă şi să-şi dea seama că nu spunea adevărul.

– De fiecare dată când ating astfel de subiecte, îmi oferi răspunsuri meşteşugite, cizelate şi repetate dinainte. Mă întreb de ce. Ce interes ai să-l scoţi pe Chuck Rockwell basma curată?

O făcea să sufere îngrozitor. Nu era vorba de braţul ei; abia îi simţea strângerea degetelor. O făcea să sufere profund în zone pe care se amăgise să le creadă invulnerabile.

– A fost soţul meu. Răspunsul acesta te satisface?

– Nu, răspunse el, simţind emoţia care sufoca glasul femeii şi continuând să o strângă. Teoria la care am ajuns eu e următoarea: cu cât arăta el mai bine, trebuia să arăţi şi tu mai bine. Şi Janice Rockwell ar fi fost fericită dacă viaţa voastră de familie ar fi părut că merge bine. Chuck era unicul ei fiu şi cineva urma să moştenească în cele din urmă toţi banii aceia.

Pentru a doua oară Dylan examină chipul palid al femeii, dar de data aceasta citi pe el furie, nu frică. O furie care o sfâşia; simţea acest lucru şi în atingerea mâinii ei. Îşi dorise acest lucru. Îşi dorise să pătrundă prin carnea ei până la adevăr. Să pătrundă în sufletul ei.

– Dă-mi drumul, răsună glasul ei în liniştea din bucătărie.

În spatele lor, în şemineu, trosnise un lemn împrăştiind scântei. Nici unul din ei nu observase.

– Mai întâi vreau un răspuns.

– Se pare că deja îl ai.

– Dacă vrei să cred altceva, spune-mi acum.

– Puţin îmi pasă ce crezi tu.

Abby îşi dădu seama că spusese minciuna cea mai mare. Îi păsa foarte mult şi asta îi zdrobea sufletul în faţa acuzaţiilor lui. Suferise şi înainte din cauza asta şi înţelesese că a continua în felul acesta nu-i va aduce decât umilinţă.

– Am să-ţi dau răspunsul pe care ţi-l doreşti ca să terminăm cu subiectul ăsta. Am decis să profit de pe urma acestei căsătorii, să fac un ban din faima şi reputaţia de care s-a bucurat fostul meu soţ. Cum sunt mai mult ca sigură că Janice Rockwell va citi cartea, aş vrea să fiu sigură că va fi satisfăcută de rezultate. E cât se poate de limpede că vreau să-i dau impresia că viaţa mea de familie cu Chuck a fost foarte trainică. Oricât te vei strădui să răscoleşti gunoiul, de la mine nu vei afla nimic. Eşti mulţumit?

Dylan îi dădu drumul din stânsoarea mâinii. În numai câteva secunde, ea îi confirmase tot ce crezuse despre ea, şi-i infirmase tot ce începuse să simtă pentru ea.

– Da, sunt mulţumit.

– E-n regulă. Dacă mai ai şi alte întrebări, pune-mi-le mâine, când va merge şi casetofonul.

O urmări cum pleacă şi se întrebă cât va mai dura până când va reuşi să decanteze minciunile de adevăr.

* * *

Abby se trezea de obicei devreme şi după prima ceaşcă cu cafea se simţea pregătită să înceapă o nouă zi. Astăzi nu prea avea chef să se dea jos din pat. O dureau toţi muşchii şi tâmplele îi zvâcneau. Dând vina pe noaptea agitată, îşi începu rutina dimineţii, cu mişcări mai lente decât altădată.

Copiii mâncau zgomotos şi plini de veselie. Altercaţia din seara precedentă fusese deja uitată, în maniera în care numai cei mici ştiu s-o facă. După ce îi văzu plecaţi la şcoală, Abby îşi mai permise tihna unei cești cu cafea, aşteptând ca organismul să i se adapteze tensiunii care o epuizase peste noapte.

Trăgând încă de ea, îşi puse paltonul şi ieşi din casă. Soarele strălucea, aerul se încălzise deja cu prima promisiune a primăverii, dar ea continua să tremure, regretând că nu şi-a pus încă un pulover. „Acum o să răcesc", gândi ea masându-şi ceafa. Dar, mă rog, acum nu avea timp de aşa ceva.

Deplasându-se ca un robot, adună ouăle, apoi se îndreptă spre grajd. Boxele cailor trebuiau curăţate, caii trebuiau hrăniţi şi ţesălaţi. Pentru prima oară de când îşi amintea, ura munca

aceasta. Până acum nu făcuse decât să cureţe după alţii, să se ocupe de tot felul de probleme şi de treburi care trebuiau făcute într-o gospodărie. „Când îi va fi dat să aibă puţin timp şi pentru sufletul ei? Timp să savureze o carte şi să lenevească o după-amiază întreagă".

O carte. Îi veni aproape să râdă de această idee şi începu să strângă hamurile cailor. Acum nu avea timp de cărţi – în special de o anume carte. Uitase că poate fi făcută să sufere. Trecuse foarte multă vreme de când avusese o relaţie cu un bărbat care putea să...

Apăsându-şi ochii cu degetele, Abby întrerupse şirul acestor gânduri. Nu putea considera relaţia sa cu Dylan o relaţie amoroasă. Nu era vorba decât de o afacere şi atâta tot, o afacere de pe urma căreia aveau să câştige amândoi. Pentru ea nu avea nici o importanţă că Dylan o considera oportunistă. Era cuvântul cel mai blând pentru bănuielile pe care Dylan le avea în legătură cu ea. Dacă s-ar lua după sentimentele ei rănite şi l-ar alunga pe Dylan, n-ar rezolva nimic. Oricum, semnase contractul şi era hotărâtă să-l menţină pe scriitor în preajma ei.

Dar când aveau să expire obligaţiile ei? Abby dădu drumul în ţarc primilor doi cai, apoi se întoarse la grajd. Avusese obligaţii faţă de Chuck şi apoi faţă de proprii ei copii. Acum, din cauza acestora, rămânea în continuare cu obligaţia de a menţine imaginea lui Chuck. Aşa că Dylan Crosby n-avea decât să creadă ce voia, cât timp lucra în continuare la carte.

Obosită, îşi sprijini fruntea de gâtul armăsarului. Carnea animalului o răcorea şi-i dădea senzaţia că are lângă ea un prieten. Dumnezeule, cât de mult îşi dorea un prieten! Cum putea să mai gândească bine când capul stătea să-i plesnească? Şi cu toate astea trebuia s-o facă. Ieşirea de noaptea trecută putea s-o coste. Dacă Dylan îşi făcea o impresie rea despre ea, ar fi putut influenţa tot ce va scrie. Motivaţiile ei nu aveau nimic în comun cu povestea vieţii lui Chuck. Şi totuşi aveau totul în comun cu ea.

Ieşi din nou din grajd şi se întoarse să scoată şi restul cailor. După ce-şi va termina treaba în grajd, poate că mintea i se va mai limpezi. Atunci va şti ce va avea de făcut cu Dylan.

Îşi aminti de dimineaţa aceea în care soarele îi arsese faţa şi în care Dylan o luase în braţe. O dorise. Îi vedea încă privirea şi-i mai simţea gura care-i mângâiase buzele. Pentru o singură clipă, îşi dorise ca Dylan să fie bărbatul de care să depindă, bărbatul în care să se poată încrede. Fusese o prostie din partea

ei. Ştiuse dinainte de a-l cunoaşte că Dylan venise aici numai pentru munca lui gazetărească. Şi ea îl primise în casa ei tot pentru acelaşi lucru.

Când termină prima boxă a cailor, pielea îi era deja acoperită cu o peliculă de sudoare. Când ridică furca să se apuce de treabă în a doua boxă, unealta îi păru mai grea ca de obicei.

– Am impresia că va trebui să mai angajezi o pereche de mâini.

Dylan stătea în uşă, cu soarele în spate şi cu chipul umbrit. Abby se opri din lucru şi-l privi cu ochii întredeschişi.

– Chiar aşa? Am să ţin cont de sfatul tău.

Dylan luă o furcă, dar nu făcu decât să se sprijine în ea.

– Abby, de ce nu renunţi la mascarada asta... ştii tu... mica gospodină care se spetează muncind din zori şi până seara pentru familia ei.

– Încerc să te impresionez.

– Nu te mai osteni. Cartea este despre Chuck Rockwell, nu despre tine.

– Bine atunci. Am să încetez să mai joc teatru de îndată ce curăţ bătigarul ăsta.

Deci, îşi scosese ghearele. Degetele lui se strânseră cu putere pe coada caldă de lemn a uneltei până când, de bună voie, se relaxară din nou. Simţea nevoia să se apropie de ea, dar îşi impunea să se abţină.

– Ascultă, atâta vreme cât nu ne punem de acord, nu voi face nici un progres cu cartea. Din moment ce amândoi avem interesul ca această carte să demareze cumva, eu zic să încetăm această joacă de copii.

– Bine.

Simţind că trebuie să-şi tragă o clipă sufletul, Abby se sprijini şi ea în furca ei.

– Ce vrei tu, Dylan?

– Adevărul, sau tot ce-mi poţi oferi mai aproape de adevăr. Ai fost nevasta lui Rockwell timp de patru ani. Asta înseamnă că anumite lucruri din viaţa lui le cunoşti mai bine decât oricare altul. Tocmai aceste lucruri le vreau de la tine. Pentru ele ai fost plătită să mi le oferi.

– Am spus că voi sta de vorbă cu tine numai când înregistrezi pe bandă, şi aşa voi face, spuse ea întorcându-se către boxa pe care o curăţa. Acum am treabă.

– Las-o încolo de treabă!

Dylan o prinse de guler şi o trase spre el. Furca din mâinile ei se prăbuşi cu zgomot pe cimentul podelei.

– Cheamă-l pe cel care se ocupă de obicei de munca asta şi hai să ne apucăm de treaba noastră. M-am săturat să pierd atâta timp.

– Să-mi chem angajaţii? spuse ea, smucindu-se cu o forţă de care nu s-ar fi crezut în stare. Îmi pare rău, dar luna asta le-am dat liber. Dacă vrei să ne apucăm de lucru, n-ai decât să-ţi aduci hârtia şi maşina de scris aici. Caii mei au nevoie de îngrijire.

– Spune-mi, cine naiba eşti? îi ceru el, zgâlţâind-o cu putere.

Nu fu mai puţin surprins decât ea să constate că genunchii femeii se înmuiaseră brusc. Ţinând-o în continuare strâns, o sprijini de staul.

– Ce e cu tine?

– Nimic.

Abby încercă să-i dea mâinile la o parte, dar nu reuşi.

– Nu sunt obişnuită să fiu luată aşa de tare.

– În metrou poţi fi înghesuită şi mai rău, murmură el.

Abby îl făcuse să se simtă ca o brută şi acest lucru nu-i plăcea. O eliberă din strânsoare.

– Tu ştii mai multe despre asta decât mine.

Înfuriată pe sine, Abby se aplecă să-şi ia furca de pe jos. Simţind că tâmplele îi explodează, se sprijini de staul.

Scoţând o înjurătură, Dylan o apucă pe după umeri.

– Ascultă, dacă nu te simţi bine...

– Mă simt foarte bine. Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată. Sunt doar un pic cam obosită.

„Şi cam palidă," constată el când îi examină cu mai multă atenţie chipul. Îşi scoase mănuşa şi-i puse mâna pe obraji.

– Arzi toată.

– Sunt doar un pic înfierbântată.

Tonul ei deveni o clipă acut datorită panicii de a fi atinsă, deşi tocmai de acest gest avea nevoie.

– Lasă-mă singură până termin treaba aici.

– Nu pot să-i sufăr pe martiri, spuse el, apucând-o de braţ.

Era un lucru rar, foarte rar, pentru moştenirea irlandeză a lui Abby, să fie cuprinsă de o furie oarbă. Lăsase întotdeauna acest comportament celorlalţi membri ai familiei sale, iar ea se strecurase cu calm prin toate necazurile şi greutăţile. Nu era cazul şi acum. Îşi smulse braţul cu putere şi-l izbi pe Dylan de peretele staulului. Forţa cu care o făcuse îi surprinse pe amândoi.

– Puţin îmi pasă pe cine nu poţi tu să suferi. Nu mă interesează câtuşi de puţin ce vrei tu. Contractul pe care l-am semnat nu-ţi dă dreptul să te amesteci în viaţa mea. Am să te anunţ când o să am timp pentru întrebările şi acuzaţiile tale. Indiferent dacă consideri că e vorba de un joc sau de o faţadă, eu am treabă. N-ai decât să te duci la dracu'.

Răsuflând din greu, Abby se întoarse să apuce mânerele roabei. Se opinti şi o ridică, făcu doi paşi, apoi o lăsă jos, sleită de puteri.

– Te descurci de minune.

Se săturase de ea şi de el, dar lucrul acesta îl va rezolva ceva mai târziu. În clipa asta însă, dacă nu se înşela cumva, doamna aceasta avea urgent nevoie de un pat. De data aceasta, când o luă de braţ, ea nu reuşi să opună decât o mică rezistenţă.

– Ia-ţi mâna de pe mine.

– Draga mea, am făcut imposibilul să mă abţin timp de o săptămână să nu te ating.

Picioarele i se împleticeau. Dylan trase o înjurătură, apoi o luă în braţe.

– De data asta va fi nevoie să facem amândoi o pauză.

– Nu e nevoie să fiu dusă pe braţe, spuse ea, apoi începu să tremure toată.

Prea slăbită pentru a se descurca singură, îşi lăsă în fine capul pe umărul lui.

– Nu mi-am terminat încă treaba.

– Ba da, ai terminat-o.

– Au rămas ouăle.

– Am să le adun eu mai târziu, după ce te bag în pat.

– În pat?

Abby îşi ridică din nou capul, observând ca prin ceaţă că ajunseseră deja pe terasa casei.

– Nu pot să stau în pat. Nu am terminat cu caii şi la ora unu vine veterinarul să consulte iepele. O să vină şi cu domnul Jorgensen. Trebuie neapărat să vând mânzul ăla.

– Sunt convins că domnul Jorgensen va fi foarte încântat să-ţi cumpere mânzul după ce îi dai şi o gripă.

– Gripă? Eu nu am gripă. E o simplă răceală.

– Ba e gripă.

Dylan o întinse pe pat, apoi îi dădu ghetele jos din picioare.

– Sper ca peste câteva zile să poţi zburda din nou.

– Nu fi absurd, spuse Abby, reuşind după mari eforturi să se sprijine într-un cot. Dacă iau două aspirine îmi trece imediat.

– Poţi să te dezbraci singură, sau ai nevoie de ajutor?

– Nici nu am de gând să mă dezbrac, spuse ea fără expresie, deşi dacă-şi dorea ceva în clipa aceea, era să doarmă.

– Atunci am să te ajut.

Aşezându-se pe marginea patului, Dylan începu să-i desfacă nasturii de la palton.

– Nu vreau şi nici nu am nevoie de ajutorul tău.

Abby se agăţă de ceea ce-i mai rămăsese din demnitatea ei şi se luptă din răsputeri să se ridice în capul oaselor.

– Ascultă, poate că am făcut într-adevăr o gripă, dar nu uita că am doi copii care la ora 3:25 vor intra pe uşă. Între timp va trebui să am grijă şi de cai, mai ales de Eve. Ţin foarte mult la înţelegerea cu Jorgensen.

Dylan îi studie chipul. Avea tenul palid, iar ochii îi străluceau din cauza febrei. Singura cale de a o linişti era să-i dea dreptate.

– Bine. Jorgensen vine la unu. Fă-mi şi mie plăcerea să dormi o oră.

Abby vru să se opună, dar el clătină din cap.

– Abby, doar n-ai de gând să-l impresionezi pe Jorgensen, leşinându-i la picioare.

Era sleită şi n-avea nici un rost să nege acest lucru. Sinceră să fie, nu credea că mai era în stare să ridice nici o ţesală. Era o femeie cu simţ practic şi în clipa aceasta cel mai practic lucru era să se odihnească un pic până îşi va mai recăpăta puterile. Era nevoită să-şi calce ambiţia şi să fie de acord cu el.

– Am să mă odihnesc o oră.

– Bravo! Acum bagă-te în pat. Îţi aduc imediat două aspirine.

– Mulţumesc.

Când Dylan se ridică să plece, ea îşi dădu jos paltonul. Apoi, aşa cum îi era obiceiul, simţi că o mustră conştiinţa.

– Serios. Îţi sunt recunoscătoare.

– Pentru puţin.

După plecarea lui, Abby se dădu cu greu jos din pat. Trupul o pedepsi, zvâcnind tot. Abia mergând, ajunse la dulapul cu lenjerie din care trase o cămaşă de noapte din bumbac. Îşi scoase puloverul, apoi jeanşii. Epuizată de efort, rămase o clipă clătinându-se pe picioare şi tremurând toată. „Doar o oră," îşi spuse. „După aceea am să mă simt mai bine."

Mai târziu nici nu-şi mai amintise când îmbrăcase cămaşa şi se târâse înapoi în pat.

Când se întoarse cu aspirinele, Dylan o găsi întinsă pe burtă, dormind atât de adânc, încât nici nu se mişcase când îi aranjase aşternutul şi când se aplecase asupra ei să-i dea la o parte părul de pe frunte.

Dormise neîntoarsă în ora în care el o veghease pe scaunul de lângă pat, studiind-o cu atenţie şi punându-şi o mulţime de întrebări.

CAPITOLUL 5

Asudată, cu dureri de cap şi total dezorientată, Abby se trezi. De când dormea oare? Apăsându-şi ochii cu palmele, încercă să-şi adune puterile. Avea pielea lipicioasă şi – pentru o clipă – avu impresia de fierbinţeală şi amărăciune în gât. Fu nevoită să admită că indiferent ce o lovise, o lovise cu ambii pumni. Singură fiind, îşi permise să geamă când se ridică în capul oaselor. Apoi, uitându-se la ceasul de lângă ea, scoase încă un geamăt.

Era 2:15. Dormise aproape patru ore. Domnul Jorgensen. Disperată, Abby sări din pat. Imediat, capul începu să-i zvâcnească din nou, concomitent cu durerea musculară care îi chinuia tot trupul. Îşi dădu seama că era lac de sudoare. Apucă imediat jeanşii, apoi se sprijini de tăblia patului, aşteptând să-i treacă ameţeala.

„Poate că încă mai sunt aici," gândi ea. Poate că veniseră mai târziu şi chiar acum se aflau în grajd, examinând iapa. Nu apucase să o ţesale pe Eve, dar Jorgensen o văzuse deja în forma cea mai bună. Iar veterinarul – veterinarul avea să dea toate garanţiile că iapa era puternică şi sănătoasă tun. Nu mai trebuia decât să se îmbrace şi să iasă să-şi ceară scuze.

În clipa aceea intră Dylan, cu o tavă în mână.

– Pleci undeva?

– E trecut de ora două.

Deşi glasul îi era încă slăbit, răspunsul sunase ca un reproş.

– Aşa este.

Dylan aşeză tava pe noptieră şi începu să o studieze pe femeia de lângă el. Cămaşa de noapte era mult decoltată la piept şi cădea neglijent pe unul din umeri, un umăr foarte fin şi delicat. Restul era la fel de suplu, începând cu picioarele lungi de balerină şi terminând cu sânii rotunjiţi care se întrezăreau subtil.

„Orice bărbat are dreptul – gândi Dylan – să simtă o oarecare emoţie, fierbinţeală, dorinţă în clipa în care priveşte o femeie pe jumătate goală şi un pat răvăşit".

– Interesant, murmură el. E prima dată când te văd îmbrăcată cu ceva mai subţire de zece centimetri.

– Sunt convinsă că arăt minunat.

– Să fiu cinstit, arăţi ca dracu'. De ce nu te bagi la loc în pat înainte de a cădea din picioare?

– Dar domnul Jorgensen...

– Un omuleţ simpatic, continuă Dylan.

Apropiindu-se de ea, îi luă jeanşii din mână şi-i aruncă pe spătarul unui scaun.

– Mi-a vorbit despre caii lui cu mai multă pasiune decât despre propria nevastă.

În timp ce vorbea o aşeză încet pe pat.

– Mai e încă aici? Trebuie să merg să stau de vorbă cu el.

– A plecat, răspunse Dylan aranjându-i pernele la spate.

– A plecat?

– Da. Deschide gura. Am găsit ăsta printre sprayurile antiseptice şi pansamentele de prim ajutor.

Încercând să se concentreze asupra următoarei mişcări, ea dădu termometrul la o parte.

– Am să-l sun să ne dăm o nouă întâlnire. I-ai explicat de ce nu am putut fi prezentă? Nu-mi vine să cred că am ratat această întâlnire. Dar veterinarul...?

Dylan îi vârî termometrul în gură, apoi îi imobilizâ ambele mâini înainte ca Abby să poată opune rezistenţă.

– Taci acum.

Când ea începu să îngâne ceva, îi apucă bărbia cu cealaltă mână.

– Ascultă, dacă vrei să afli ce s-a discutat cu Jorgensen, va trebui să ţii termometrul în gură şi să nu mai spui o vorbă. Ai înţeles?

Abby se retrase, aproape bosumflată. El îi vorbea aşa cum ea o făcea cu băieţii ei. Nevăzând nici o alternativă, se conformă.

– Bun.

Eliberându-i mâinile, se duse să aducă tava.

Abby scoase imediat termometrul din gură.

– Veterinarul a examinat-o pe Eve? Trebuie să...

– Dacă nu pui termometrul la loc, te las singură şi nu-ţi spun cum au decurs lucrurile.

După ce îi aşeză tava în poală, rămase lângă ea în expectativă. Supunerea ei îi provocase un sentiment de satisfacţie.

– Veterinarul a spus că Eve e într-o formă perfectă, că nu întrezărește nici un fel de complicații și că iapa va făta peste circa o săptămână.

Abby duse mâna spre termometru. Fu suficient ca Dylan să ridice o sprânceană pentru a o opri.

– Vrei să știi ce a spus și despre cealaltă iapă, despre Gladys?

Abby încuviință nerăbdătoare, iar el clătină din cap.

– Al naibii nume pentru un cal. Mă rog, e la fel de sănătoasă ca și Eve. Jorgensen m-a rugat să-ți transmit că dacă totul decurge normal o să te sune să discutați condițiile vânzării după nașterea mânzului. A mai spus, continuă Dylan, apucând-o de mână pentru a o împiedica să se ridice, că a mai găsit doi amatori pentru celălalt mânz. Am impresia că ar fi chiar el interesat, dacă nu s-ar teme că nevastă-sa îl va jupui de viu. Ești mulțumită?

Abby închise ochii și încuviință din cap. În fine, va reuși. Banii obținuți pe mânz o vor ajuta să achite împrumutul pe care fusese nevoită să-l facă după moartea lui Chuck. Să scape aproape de toate datoriile și să știe că într-un an ar putea să-și redobândească stabilitatea financiară. Era o prostie, dar simțea nevoia să plângă de fericire. Rămase cu ochii închiși până reuși să se mai adune.

„Ciudată femeie," gândi Dylan în timp ce o privea atent. De ce se agita atâta pentru simpla vânzare a doi căluți? Era sigur că prețul era bun, dar în comparație cu averea moștenită de la Rockwell suma nu reprezenta decât o picătură într-o căldare cu apă. Probabil că banii erau foarte importanți pentru ea, deși Dylan nu putea pricepe nici în ruptul capului pe ce îi cheltuia.

Poate pe mobilă. Patul ei era o piesă din secolul al XVIII-lea și se vedea cât se poate de limpede că nu fusese cumpărat de ocazie. Și desigur pe cai. Doar nu cumpărase armăsarul numai pe un cântec și un zâmbet. Aruncă o privire spre imensul șifonier și bănui că acesta adăpostește o mulțime de haine scumpe.

Când Abby deschise din nou ochii, îi scoase termometrul din gură.

– Nici nu știu ce să spun, Dylan.

– Hmm. Patruzeci și trei. Se pare că ai dat lovitura.

– Patruzeci și trei?

Gratitudinea ei dispăruse.

– E ridicol, ia să văd.

Dylan îi întinse termometrul.

– Mereu eşti un pacient atât de dificil?

– În primul rând, că nu mă îmbolnăvesc niciodată. Poate că n-ai citit tu bine pe scala termometrului.

Dylan îi puse termometrul sub ochi. De mirare, sprâncenele ei se uniră.

– Sper că acum ai să te simţi şi mai rău, spuse el, apoi luă termometrul, îl scutură şi îl puse la loc în etuiul de plastic. Spune-mi, poţi să mănânci singură sau ai nevoie de ajutor?

– Mă descurc şi singură, îi răspunse ea, holbându-se fără nici un pic de apetit la supa aburindă de pe tavă. De obicei nu mănânc nimic la prânz.

– Astăzi ai s-o faci. Ai nevoie de multe lichide. Mai întâi încearcă nişte suc de fructe.

Abby luă paharul din mâna lui şi suspină. Nu se mai mira de ce o trata ca pe unul din copiii ei. Se purta ca un copil.

– Mulţumesc. Iartă-mă pentru văicărelile de până acum. Nu am vrut să exagerez, dar am atâtea lucruri de făcut. Dacă zac în patul ăsta treburile nu se vor rezolva de la sine.

– Eşti o tipă indispensabilă, nu-i aşa?

Ea îşi îndreptă din nou privirea spre el. În ochii ei se putu citi ceva – emoţie, speranţă, nelămurire – n-ar fi putut spune ce anume.

– Există persoane care au mare nevoie de mine.

O spusese cu atâta disperare resemnată, încât înainte să-şi dea seama ce face, Dylan întinse mâna să-i mângâie obrazul.

– În cazul acesta ar fi bine să ai grijă de tine.

– Da, aşa e, spuse ea şi ridică lingura mimând entuziasmul de a gusta din supă. Sunt o pacientă foarte dificilă. Iartă-mă.

– Nu-i nimic. Şi eu sunt la fel.

Pentru a-i face plăcere, începu să mănânce.

– Nu prea pari să fi fost vreodată bolnav.

– Dacă te ajută să te simţi mai bine, află că acum doi ani am făcut şi eu o gripă pe cinste.

Ea zâmbi, iar în privire i se citi un umor dezaprobator.

– Mă ajută. În orice caz, sunt mult mai obişnuită să-i doctoricesc pe alţii. În septembrie mi-au căzut amândoi copiii la pat de vărsat de vânt. Casa arăta ca o infirmerie. Dylan...

Se chinuise mai de multă vreme să-i spună aceste cuvinte. Acum, amestecând leneş în supă, se gândi că avea în fine curajul s-o facă.

– Îmi pare rău pentru cele întâmplate aseară şi în dimineaţa aceasta.

– Pentru ce îţi pare rău?

Îşi ridică privirea spre el. Dylan părea atât de relaxat, atât de neafectat. Se pare că vorbele aspre şi certurile nu-l făceau să se simtă măcinat de sentimentul vinovăţiei. Dar el nu minţise, şi asta o ştiau amândoi. Îşi dădu seama că amândoi ştiau că ea va minţi în continuare.

– Am spus vorbe pe care nu am vrut să le spun. Aşa fac mereu când sunt nervoasă.

– Poate că atunci când te înfurii eşti mai sinceră decât îţi închipui.

Era încordat. Oricât de mult încerca să-şi impună o aparenţă, se simţea tulburat de prezenţa ei.

– Ascultă, Abby. N-am renunţat încă la ideea de a te trage cât mai mult de limbă. Am însă şi câteva scrupule. Nu pot să încep să mă lupt cu tine până când nu te pui pe picioare.

Ea fu nevoită să zâmbească.

– Deci, atâta vreme cât sunt bolnavă, voi fi în siguranţă.

– Cam aşa ceva. Văd că nu mănânci nimic.

– Iartă-mă, spuse ea lăsând lingura jos. Pur şi simplu nu pot.

Dylan luă tava cu intenţia de a o fixa deasupra patului.

– Ţi-a mai spus cineva până acum că îţi ceri prea des scuze?

– Da, răspunse ea, zâmbind din nou. Iartă-mă.

– Eşti o femeie interesantă, Abby.

– O?

Era atât de bine să se cuibărească la loc în pat. Simţind frisoane îşi trase pătura până sub bărbie. Greu de crezut, se simţea din nou obosită, atât de obosită încât nu se mai simţea în stare să facă nici o mişcare.

– Şi eu care am crezut întotdeauna că sunt o tipă plicticoasă.

„Plicticoasă," reflectă el coborându-şi privirea şi admirând mâinile elegante. Îşi aminti cu câtă abilitate munciseră aceste mâini. Îşi aminti de imaginea femeii în blană de nurcă şi cu cercei cu diamante, şi-i reveni în minte scena împăturirii lenjeriei. Nu era nimic plicticos şi anost în toate acestea. Pur şi simplu cuvântul nu se potrivea.

– Am în dosar o fotografie de-a ta făcută la Monte Carlo. Erai înfăşurată până peste cap într-o blană de nurcă albă.

– Nurcă albă, zâmbi ea somnoroasă şi sleită de puteri. Mă simţeam ca o prinţesă în ea. A fost fenomenală, nu-i aşa?

– A fost?!

– Îhî. Eram ca o prinţesă.

– Unde e acum haina aceea?

– Acoperişul, reuşi ea să mai spună, apoi adormi.

Acoperişul? Probabil că delira din moment ce vedea haine de nurcă pe ş. Când o aranjă într-o poziţie mai comodă ea mormăi ceva nedesluşit.

„O femeie foarte interesantă, această Abby," gândi el. Nu-i mai rămânea decât să completeze golurile existenţei ei.

* * *

Când Dylan auzi prima bubuitură, tocmai îşi transcria notiţele despre primul an de carieră ca pilot profesionist al lui Rockwell. Trase o înjurătură, deşi fără năduf, şi opri maşina de scris. Lăsând coala de hârtie pe jumătate scrisă în maşină, coborî să-i întâmpine pe băieţi la uşa de la intrare.

– N-a fost vina mea, spuse Ben, aruncând fratelui său o privire severă.

Mâinile sale erau încolăcite în jurul câinelui.

– Ba a fost vina ta. Eşti un...

Chris căută în vocabularul său şi găsi cea mai cumplită insultă.

– Eşti un idiot.

– Idiot eşti tu. Doar pentru că...

– Aveţi vreo problemă? întrebă Dylan care tocmai deschise uşa.

Cei doi băieţi aveau flăcări în priviri, în plus Chris era plin de noroi din creştet până în tălpi. Buza de jos a acestuia din urmă tremura. Cu un deget murdar şi „nevinovat" arăta spre fratele său.

– El m-a împins.

– Nu e adevărat.

– Te spun lu' mama.

– I-a staţi un pic, se opuse Dylan, blocând uşa şi alegându-se cu ocazia asta cu o pată de noroi proaspăt pe jeanşi. Ben, nu crezi că eşti un pic cam mare să-l împingi pe Chris?

– Dar nu l-am împins. Mereu zice că fac lucruri pe care de fapt nu le fac. Ei bine, eu am să-l spun lu' mama.

Cum stătea aşa pe terasă, nenorocit şi cu lacrimi de crocodil în ochi, lui Dylan îi venea să îngenuncheze şi să-l îmbrăţişeze.

– Ascultă, de curățenie am să mă ocup eu, spuse el, mulțumindu-se doar să-i atingă nasul cu un deget. Dar de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat?

– M-a împins.

Începură să curgă primele lacrimi. Era încă prea mic să se rușineze că plânge.

– M-a împins doar pentru că el e mai mare.

– Nu e adevărat, răspunse Ben, cu ochii ațintiți în pământ, nefiind nici el prea departe de momentul izbucnirii în plâns.

– În orice caz, am făcut-o fără nici o intenție. Ne jucam pur și simplu.

– A fost un accident?

– Da, răspunse copilul smiorcăindu-se rușinat de slăbiciunea lui.

– Nimeni nu a pățit vreodată ceva dacă și-a cerut scuze pentru că a provocat un accident, continuă Dylan, punându-și o mână pe umărul lui Ben. Mai ales când ești mai mare în vârstă.

– Îmi cer iertare, bolborosi copilul, aruncând o privire fugară fratelui său. Mama o să fie foarte furioasă când o să-l vadă plin de noroi. O s-o iau pe coajă. Și mai e și vineri.

– Aha! exclamă Dylan.

Chris încetase să mai plângă și acum își plimba curios degetele prin noroiul de pe palton.

– Ei bine, s-ar putea ca de data aceasta să nu fie nevoie să-i spunem.

– Da?

În privirea lui Ben se întrezări pentru o clipă o rază de speranță care fu înlocuită apoi de neîncredere.

– Oricum o să vadă cu ochii ei.

– Ba nu, n-o să vadă. Veniți cu mine.

Nevăzând altă cale, Dylan îl luă pe Chris pe sus.

– O să te băgăm în mașina de spălat.

Băiețelul chicoti și-și aruncă un braț prietenos și plăpând pe după gâtul bărbatului.

– Dar în mașina de spălat nu poți băga oameni. E prea mică. Unde e mama?

– Sus. Are gripă.

– Ca domnul Petrie?

– Exact.

Ben se opri la intrarea în bucătărie.

– Dar mama nu se îmbolnăvește niciodată.

– De data asta s-a îmbolnăvit. În clipa asta doarme, aşa că ar fi bine să vorbim mai încet. De acord?

– Vreau s-o văd cu ochii mei.

Dylan se opri înainte de a deschide uşa de la nişa cu rufe murdare. Îşi întoarse privirea spre Ben. Băiatul avea un chip grav, o privire dispreţuitoare. Deşi îl dezarma, Dylan fu nevoit să admire hotărârea cu care micuţul îşi apăra mama.

– Să nu o trezeşti, îi spuse el, apoi se întoarse spre nişa cu rufe murdare. E-n regulă, tigrule. Acum, dezbrăcarea!

Dispus să se conformeze, Chris începu să se lupte din răsputeri cu paltonul de pe el.

– Profesoara mea s-a îmbolnăvit de gripă săptămâna trecută şi ne-a venit o suplinitoare. Avea părul roşu şi uita mereu cum ne cheamă. Mama o să se simtă rău şi mâine?

– Mâine n-o să se mai simtă rău.

Dylan găsi săpunul şi acum se întreba cum oare funcţionează maşina de spălat.

– Poate să ia creta mea colorată, continuă Chris care între timp se aşezase pe podea şi se lupta cu ghetele din picioare. Noi putem să-i citim poveşti. Când sunt bolnav, ea îmi citeşte poveşti.

– Sunt sigur că va fi recunoscătoare.

– Dacă se simte foarte rău, am să i-o dau pe Mary.

– Cine mai e şi Mary asta?

– E căţeluşa mea. Mătuşa Maddy mi-a făcut-o cadou când eram mic. Încă mai dorm cu ea, dar nu-i spune lui Ben că râde de mine.

Dylan zâmbi, apoi porni maşina de spălat care începu să încarce apa. Era plăcut să simţi că te bucuri de încrederea cuiva.

– N-am să scot o vorbă.

– Dacă mâine se simte mai bine, crezi că o să putem merge la film? Zicea că sâmbătă ne duce la cinematograf.

– Nu ştiu.

Întorcându-se, Dylan observă că băiatul îl crezuse pe cuvânt. Se dezbrăcase la piele. Trupuşorul său voinic făcuse pielea găinii şi era plin cu pete de noroi.

– Nu cred c-ar trebui să mergem atât de departe.

După ce scoase un prosop din dulap, Dylan se aplecă şi-l înfăşură pe copil în el.

– O să ai nevoie de o baie caldă.

– Nu-mi place să fac baie, spuse Chris înclinându-şi capul şi aruncându-i lui Dylan o privire solemnă. Nu-mi place deloc.

– Necazul e că ai avut dreptate, continuă Dylan îndesând restul hainelor murdare în cuvă şi închizând capacul. Cu siguranţă că nu încapi în maşina de spălat.

Râzând, Chris îşi ridică braţele într-un gest deschis şi simplu care îl lăsă pe Dylan fără cuvinte. Neavând încotro, Dylan îl ridică în braţe. „Doamne, Dumnezeule – reflectă el, dezmierdând copilul – timp de peste treizeci de ani am reuşit să mă ţin pe picioare şi acum mă prăbuşesc în faţa unui puşti de şase ani cu noroi pe faţă".

– În privinţa băii de care îţi vorbeam...

– Urăsc băile

– Vino! Trebuie să ai o corăbioară sau ceva de genul ăsta cu care să-ţi treacă timpul mai uşor în apă.

Resemnat, Chris se lăsă purtat spre inevitabil.

– Eu prefer camioanele.

– Atunci ia un camion.

– Pot să iau trei?

– Dacă mai rămâne loc şi pentru tine în cadă, de ce nu?

La uşa băii îl lăsă jos pe Chris.

– Acum însă ai grijă să nu faci zgomot, bine?

– Bine, îi răspunse în şoaptă copilul. O să mă ajuţi să mă spăl pe păr? Deşi aproape că pot s-o fac şi singur.

– A...! exclamă Dylan gândindu-se la hârtiile care îl aşteptau pe masa de lucru. Sigur că te ajut. Acum du-te şi pregăteşte-te de baie.

„Îngrijirea copiilor nu făcea parte din contract", reflectă Dylan rămas singur pe hol. Totuşi îşi dădea seama că nici Abby nu era mai încântată decât el. Aruncă o privire spre camera lui Ben. Uşa era închisă. Primul său gând a fost să-l lase în pace pe băiat şi să se ocupe de sarcina mai puţin complicată de a-l spăla pe Chris pe păr. Înjurând în sinea lui, Dylan se apropie totuşi de uşă şi bătu.

– Poţi să intri.

Dylan intră şi-l văzu pe băiat aşezat pe pat, cu o mulţime de oameni în miniatură în faţa lui.

– Ai fost s-o vezi pe mama?

– Da, şi n-am trezit-o. Am impresia că e destul de grav bolnavă.

– Trebuie doar să se odihnească vreo două zile, răspunse Dylan aşezându-se pe marginea patului şi luând în mână un omuleţ. Poate că mai târziu va dori un pic de companie.

– Când am venit odată de la şcoală am găsit-o lungită pe canapea pentru că spunea că o durea capul. Eu însă mi-am dat seama că plânsese.

Aflat în încurcătură, Dylan începu să alinieze omuleţii în şirul început de Ben.

– Uneori mamele simt nevoia să plângă. De fapt, orice om simte nevoia să plângă.

– Nu şi băieţii.

– Ba da. Câteodată.

Ben digeră răspunsul lui Dylan, dar nu era pregătit să creadă aşa ceva.

– Mama a plâns şi de data asta?

– De data asta e doar bolnavă. Sunt sigur că se va simţi mai bine dacă nu o necăjim cu nimic.

– Dar eu nu vreau s-o necăjesc, răspunse glasul copilăros şi plăcut al lui Ben.

– Sunt convins că nu vrei.

– N-am vrut să-l împing pe Chris în noroi, mormăi copilul.

– Nici nu te-am bănuit de aşa ceva.

Dar Dylan o bruscase intenţionat pe Abby acolo în grajd.

– Mama m-ar fi pedepsit.

– Înţeleg.

Dylan se trezi admirând candoarea lui Ben, dar acum trebuia să facă ceva, şi ce naiba ştia el despre educaţia copiilor? Îşi trecu mâna prin părul băieţelului şi încercă să fie cât mai logic.

– Cred că trebuie să ne gândim la o soluţie. Vrei să mergem afară şi să te imping şi eu în noroi?

Ben îşi ridică îngrijorat privirea, dar după ce întâlni expresia din ochii lui Dylan, începu să râdă.

– Dacă facem aşa ceva, mama o să se înfurie pe tine.

– Ai dreptate. Atunci ce-ar fi să faci tu treaba lui Chris în seara asta?

– E-n regulă.

Asta nu era mare scofală. Îi plăcea să-şi petreacă timpul alături de cai, iar Chris nu făcea altceva decât să-i stea tot timpul în cale.

Faptul că putea citi gândurile copilului îi producea lui Dylan o mare plăcere şi în acelaşi timp îl surprindea.

– Inclusiv spălatul farfuriilor... Era rândul lui Chris.

– Dar...

– Trăim într-o lume dură, puştiule, spuse Dylan trăgându-l strengăreşte de lobul urechii şi plecând să-şi vadă de cealaltă sarcină.

* * *

Abby se trezi din cauza certei. O ceartă în şoapte era totuşi o ceartă. Deschizând ochii, privirea îi căzu pe cei doi copii care stăteau la capătul patului ei.

– Trebuie s-o trezim acum, insista Ben.

– Ba ar trebui să-l aşteptăm şi pe Dylan.

– Acum.

– Şi dacă mai are febră?

– O să-i luăm temperatura şi o să aflăm.

– Dar ştii cum? întrebă Chris, gata să fie impresionat.

– Se foloseşte chestia aia subţire. I-o punem în gură şi aşteptăm.

– În timp ce doarme?

– Nu, prostule. Mai întâi o trezim.

– Sunt trează, spuse Abby ridicându-se un pic pe pernă sub privirile mirate ale celor doi.

– Bună.

Nesigur pe sine în privinţa tratării unei mame bolnave, Ben începu să se joace cu aşternutul patului.

– Bună.

– Mai eşti bolnavă?

Gâtul ei era atât de uscat, încât se mira că mai poate vorbi. Toţi muşchii trupului se revoltau la cea mai mică mişcare.

– Poate un pic.

– Vrei să-ţi dau creta mea colorată?

Nefiind genul protocolar, Chris se furişă în pat să-şi vadă mama mai de aproape.

– Poate mai târziu, îi răspunse ea, mângâindu-l pe creştet. Acum aţi ajuns acasă de la şcoală?

– Nu. Am fost acasă dintotdeauna. Nu-i aşa, Ben?

– Am mâncat şi de cină, confirmă Ben. Şi ne-am făcut şi treaba.

– Aţi mâncat de cină?

După ce îşi mai limpezi mintea de somn, Abby observă că afară se lăsase seara. Se uită la ceas şi scoase un geamăt. Pierduse încă trei ore.

– Ce aţi mâncat?

– Tacos. Dylan se pricepe de minune să gătească tacos. Mai ai febră? întrebă Chris punându-i mânuţa pe frunte. Parcă arzi. Va trebui să iei medicamente aşa cum am luat eu şi Ben? După aceea, aş putea să-ţi citesc o poveste.

– Tu nici nu ştii să citeşti, spuse Ben cu dispreţ.

– Ba ştiu. Domnişoara Schaeffer spune că citesc foarte bine.

– Poate poveşti pentru copii, nu din cele care îi plac mamei.

– Iar vă certaţi? răsună glasul lui Dylan care tocmai intra aducând o altă tavă. Mă bucur să văd că totul a revenit la normal. Dă-te jos, Chris. Mama ta trebuie să mănânce acum.

– Noi am gătit totul, spuse Chris. Dylan a făcut ouăle, iar Ben a încălzit supa. Eu m-am ocupat de pâinea prăjită.

– Arată minunat, spuse Abby, deşi în sufletul ei şi-ar fi dorit să arunce tava cu mâncare cu tot pe fereastră.

Când Dylan îi aranjă pernele sub ea, îşi ridică privirea şi observă grimasa aceea. Se pare că scriitorii citeau gândurile. Din moment ce el reuşea acest lucru, îşi dădea seama că ea nu avea altă şansă decât să mănânce.

– Dylan spunea că trebuie să-ţi recapeţi puterile, se băgă în vorbă şi Ben.

– Aşa spunea?

– Şi Dylan mai spunea că trebuie să facem linişte ca să te poţi odihni. N-am făcut deloc gălăgie.

Chris aştepta ca mama sa să guste din pâinea prăjită pe care el însuşi o unsese din belşug cu unt.

– Aţi fost foarte cuminţi, îi spuse Abby.

– Dylan ne-a promis că dacă nu facem prea mare deranj o să joace un joc cu noi mai târziu.

Chris îi trimise lui Dylan un zâmbet luminos.

– N-am făcut deranj, nu-i aşa?

– Nu, aţi fost foarte cuminţi.

Nedorind să-l lase pe Chris să atragă toată atenţia, Ben se dădu şi el mai aproape.

– Dylan spunea că probabil te vei simţi prea rău ca să mai mergi cu noi la film mâine.

– Se pare că Dylan spune o mulţime de lucruri, murmură ea, apoi întinse mâna şi-l mângâie pe Ben pe obraz. O să vedem ce-o să fie mâine. Cum a fost la şcoală?

– A fost bine. În timpul orei de matematică a intrat în clasă o pasăre şi doamna Lieter a alergat-o peste tot. Bietul animal se lovea cu capul în toate ferestrele.

– Foarte interesant.

– Da, dar în cele din urmă ea a deschis o fereastră şi a luat în mână o mătură.

– Tricia a căzut pe teren şi s-a ales cu un cucui cât toate zilele.

Chris se cuibări şi mai aproape să se joace cu lănţişorul fin de aur al mamei sale, care îl fascinase dintotdeauna.

– A plâns mult de tot. Şi eu am căzut, dar nu am vărsat o lacrimă. Mă rog, nu am plâns prea mult, se corectă el meticulos. Dylan avea de gând să mă bage în maşina de spălat.

Abby încetă să-şi mai treacă mâna prin părul lui Chris.

– Cum ai spus?

– Păi, era plin de noroi şi...

Dylan interveni înainte ca povestea lui Chris să-l bage pe fratele lui într-un mare necaz.

– Un simplu accident. Afară se alunecă foarte tare.

Sub privirile uimite ale lui Abby, Ben îşi lăsă capul în jos şi se uită spre Dylan. În ochii săi se citea un amestec de recunoştinţă cu vinovăţie.

– Înţeleg.

Cel puţin aşa credea ea. Era prea inteligentă să insiste mai mult.

– Aţi pregătit o cină pe cinste, copii, dar acum eu cred că nu mai pot înghiţi nimic.

Dylan luă paharul de pe tavă cu restul de suc şi-l puse pe noptieră.

– Voi doi ce-ar fi să duceţi tava jos? Vin şi eu imediat. De îndată ce copiii plecară, Dylan luă termometrul.

– Dylan, îţi sunt sincer recunoscătoare pentru ce ai făcut. Nici nu ştiu ce să spun.

– Bun, spuse bărbatul punându-i termometrul în gură. În cazul ăsta nu mai spune nici o vorbă.

Nedorind să înceapă o nouă luptă pe care ar fi pierdut-o cu siguranţă, Abby rămase liniştită până când el îi scoase termometrul.

– A coborât, nu-i aşa?

– Ba a urcat cu două linii, o corectă el şi îi întinse aspirina.

– Le promisesem băieţilor că mâine îi duc la film.

– Or să supravieţuiască.

După ce puse termometrul la loc, Dylan se ridică să plece. Ea îl apucă impulsiv de mână.

– Dylan, nu intenționez să fiu un pacient dificil, dar jur că dacă mai stau un minut singură în patul ăsta o să înnebunesc.

– E cumva o invitație? spuse el țanțoș.

– Cum? O, nu. Nu la asta m-am referit. Am vrut să spun că...

– Am înțeles, spuse el, apoi se aplecă și o luă în brațe cu așternuturi cu tot.

– Ce faci?

– Te scot din pat. Te duc jos și te instalez în fața televizorului. Oricum, în mai puțin de o oră o să dormi buștean.

– Dar am dormit deja aproape toată ziua.

De data aceasta își permitea să se bucure și să aprecieze senzația de a fi strânsă de niște brațe puternice, de a fi dusă pe sus de parcă ar fi fost un obiect fragil. În noaptea asta, doar în noaptea asta putea pretinde că a avut pe cineva alături, că un bărbat a stat lângă ea. Poveşti de adormit copiii, se avertiză Abby și curmă șirul acestor gânduri înainte de a-și culca capul pe umărul lui.

– Îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de copii. N-aș vrea totuși să-ți impun această povară. Aș putea să chem o vecină.

– Las-o baltă, spuse el încet, nevrând să admită că după-amiaza cu băieții îi făcuse plăcere. Mă descurc cu ei. În facultate m-am descurcat angajându-mă ca om de ordine în baruri.

– O astfel de experiență îți va fi cu siguranță de folos, bolborosi ea. Spune-mi, Dylan, Chris s-a lovit cumva când l-a împins Ben?

– Nu știu la ce te referi.

– Ba știi cu siguranță.

– Ți s-a părut că era lovit?

– Nu, dar...

Când o așeză pe canapeaua din living, ea îi aruncă o privire blândă.

– Bărbații sunt întotdeauna solidari, nu-i așa?

Fără să-i răspundă, Dylan dădu drumul la televizor. Simțise nevoia s-o lase din brațe cât mai repede, pentru a nu o mai atinge. În brațele lui femeia fusese atât de dulce, de mică și de fragilă. Cea mai mare greșeală a bărbatului este să se lase copleșit de fragilitatea partenerei.

– Dacă ai nevoie de ceva, ne găsești în bucătărie. Treburi bărbătești, înțelegi?

– Dylan...

– Ascultă, dacă îmi mai mulţumeşti o singură dată am să te leg fedeleş.

În loc să-şi îndeplinească ameninţarea, Dylan se aplecă deasupra ei, îi luă capul în mâini şi o sărută apăsat pe gură.

– Nu-mi mai mulţumi şi nu te mai scuza atât.

– Nici n-aş fi visat aşa ceva.

Înainte să poată gândi, să judece, Abby îl apucă de gât şi-şi lipi din nou gura de a lui.

Nu era un sărut dulce; era de-a dreptul magic. Un sărut apăsat şi puternic. Pentru prima dată după atâţia ani savurase gustul de bărbat. Şi nu era oare minunat să-ţi doreşti din nou – fără să te mai gândeşti, fără să judeci – să te laşi purtat doar de pasiune?

Atingerea, gustul acelui sărut, nu-i aminteau deloc de prima ei căsătorie, de singurul bărbat pe care îl cunoscuse. Acestea erau proaspete şi noi, aşa cum trebuia să fie orice început.

Pielea ei ardea toată. Dylan simţi trupul ei degajat şi ştia că moliciunea muşchilor se putea datora atât slăbiciunii cauzate de boală, cât şi pasiunii. Cu toate astea se gândea, sau mai degrabă i-ar fi plăcut să creadă, că era ceva mai mult, ceva unic, în felul în care buzele ei se lipeau de ale lui. Şi el îşi dorea mai mult. De la primul sărut, dorinţa lui se înflăcărase până când ajunsese să dorească totul, să-i simtă pielea, arzând sub cămaşa de noapte, să-i simtă trupul contopindu-se cu al lui.

Sărutul ei nu avea nimic artificial, nu era sărutul unei experimentate. Gesturile femeii erau la fel de pure şi de generoase ca şi braţele lui Chris ridicate deasupra capului. Se trase fără tragere de inimă înapoi, un pic năucit. Cu cât o cunoştea mai bine, cu atât ştia mai puţin despre ea.

Ea îşi lăsă capul pe spate, cu ochii întredeschişi, ştiind că el o studia şi neputând să etaleze nici o mască. Tot ce dorea să vadă la ea, găsea acum pe chipul ei. Nu avea cum să-şi dea seama că tocmai propriile lui îndoieli îl orbeau acum.

– Va trebui să ne mai înţelegem asupra unui lucru atunci când te vei face bine, Abby.

– Da. Ştiu.

– Acum ai face bine să te odihneşti.

Ca să-i fie mai uşor să se abţină să nu o mai atingă, Dylan îşi băgă mâinile în buzunare.

– Aşa am să fac.

Şi ea închise ochii pentru a-i fi mai uşor să uite. La urma urmei, în camera alăturată se aflau nişte copii. Copiii ei, responsabilitatea ei. Toată viaţa ei.

Când redeschise ochii, el dispăruse.

CAPITOLUL 6

Nu-şi mai amintea să fi urcat în cameră, dar se trezise în patul ei. Şi se trezise destul de târziu. Pe obraz simţea ceva cald şi pufos. Panica iniţială se transformă în nedumerire, apoi în dragoste, pe măsură ce strângea în braţe zdrenţărosul căţeluş umplut cu paie la care Chris ţinea atât de mult. Probabil că i-l adusese în timp ce dormea. Întorcându-se, zări şi peticul de hârtie roz, lipit pe tăblia patului şi pe care se putea citi: „Însănătoşire grabnică, mămico".

Recunoscu scrisul lăbărţat şi inegal al lui Ben şi ochii i se umeziră de lacrimi. Poate că erau într-adevăr nişte monştri, dar erau monştrii ei şi se putea baza pe ei la nevoie.

Aşa să fie? Cu gândul dus departe, o apăsă pe Mary pe obraji. Era aproape zece dimineaţa şi ea nu făcuse nici masa copiilor.

Dezgustată, Abby se dădu cu greu jos din pat. Nebăgând în seamă tremuratul picioarelor, înşfăcă halatul din debara şi se îndreptă spre duş. Avea o mulţime de treabă şi nu putea rezolva nimic stând în pat.

Scoase din cadă un întreg convoi de camioane de jucărie, rămase nemişcată sub jetul de apă, care îi izbea cu putere muşchii încă dureroşi şi pielea înfierbântată de febră. Îşi lipi braţele de faianţă şi-şi ridică faţa pentru a fi scăldată de apa reconfortantă. Treptat frisoanele dispărură şi mintea i se limpezi.

Dylan. Era oare bine că imediat ce mintea ei se limpezea prima figură care se forma în ea era cea a lui Dylan? Poate că nu era nimic rău în asta, dar cu siguranţă că nu era ceva menit să o liniştească. Depăşise limita a ceea ce se hotărâse să facă. Singură, era dispusă să admită că nu avea nici cea mai mică idee despre ce avea să facă în continuare. Atracţia pe care o simţea faţă de el nu figurase în planurile ei iniţiale. Cea mai înţeleaptă mişcare ar fi să nu ţină cont de ea. Dar putea ea oare? Sau putea el oare?

Încă o dată simţise genul acela de excitare spontană. Şi încă o dată, acţionase fără să-şi mai acorde şansa de a raţiona înainte. Şi asta nu era o greşeală pe care să şi-o permită de două ori. Nu ar fi putut spune cât de mult timp i-a luat să treacă peste suferinţa pe care i-o prilejuise Chuck, dar ştia că n-ar mai putea trece încă o dată prin aşa ceva. Nu, nu credea că ar mai putea supravieţui să ia totul de la început. Nici o relaţie nu merita riscul de a pierde. Nici un bărbat de pe lume nu merita această suferinţă. Acum avea nişte copii la care să se gândească, avea o casă şi o viaţă pe care o crease familiei sale.

Îndoielile despre sine erau însă copleşite de îndoielile despre proiectul care îl adusese pe Dylan în casa ei. Îi va fi şi mai greu să evite adevărul, să mintă, să se ascundă dacă va începe să simtă ceva pentru el. Aşa că nu putea s-o facă.

Cu un aer obosit, închise duşul. Nu putea risca să simtă ceva, să dea sau să accepte când era vorba de Dylan. Ar risca tot planul pe care şi-l făcuse, pentru că acesta era în primul rând un plan de supravieţuire; Dylan trebuia să rămână doar biograful tatălui copiilor ei.

După ce se uscă, reveni în hol. După o scurtă privire iscoditoare îşi dădu seama că băieţii se sculaseră deja. O să coboare şi ea, o să facă cafeaua, o să le pregătească micul dejun şi o să-i ia din faţa desenelor animate pentru că animalele trebuiau şi ele hrănite.

Îi găsi exact unde se aştepta să-i găsească, cu ochii lipiţi de televizor, urmărind ultimul desen animat la modă, zgomotos şi plin de acţiune. Nu se aşteptase însă să-l găsească şi pe Dylan ghemuit lângă ei.

– Şi tu spui că ăsta e un desen animat?

Chris stătea ghemuit lângă el pe canapea, iar Ben era întins la picioarele lui de parcă îşi petreceau fiecare sâmbătă împreună.

– E un desen animat grozav, răspunse Ben. Asteroidul John îi urmăreşte pe bandiţi, dar niciodată nu-i prinde pe toţi. Mai ales pe doctorul Dezastru.

Dylan ştia acum pe cine moştenea Ben.

– Ascultă, Bugs Bunny e un adevărat desen animat. Are stil şi e plin de poante inteligente, nu numai de fascicule laser. Vicleanul de E. Coyote încearcă mereu să-l prindă pe Roadrunner, iar Bugs îi dejoacă planurile lui Elmer Fudd. Ăla da desen animat!

Ben schiţă un surâs ironic şi continuă să se uite cu toată atenţia la păţaniile lui Asteroid John.

Chris îl trase uşor pe Dylan de cămaşă.

– Mie îmi place Bugs Bunny.

Amuzat de chipul sincer al copilului, Dylan îşi puse un braţ pe umărul lui.

– Chris seamănă cu Bugs Bunny, spuse Ben, apoi rânji în aşteptarea represaliilor.

Înainte ca fratele lui să schiţeze un gest, Dylan îl luă pe băiat în poală.

– Nu-i adevărat, spuse el după un studiu atent al chipului lui Chris. Are urechile prea scurte. Dar Ben..., continuă el şi-i puse mâna pe o ureche, astea seamănă în schimb de minune.

Chicotind, Ben îşi acoperi ambele urechi în palme şi se întoarse cu faţa spre el.

– Eu sunt doctorul Dezastru şi am să arunc în aer planeta Kratox.

– Da? Tu şi cu mai cine? întrebă Dylan ridicându-l deasupra de picioare şi ţinându-l cu capul în jos. Voi, banditii spaţiali sunteţi cu toţii la fel.

– Răi?

– Nu, vă gâdilaţi.

Dylan băgă un deget în coastele copilului şi acesta scoase un ţipăt ascuţit. Nu le trebui decât o clipă să se rostogolească toţi trei de pe canapea. Încântat, Chris se urcă în cârca lui Dylan. Abia atunci o zări pe mama lui în pragul uşii.

– Bună, mami.

– Bună dimineaţa.

Îi privi pe băieţii roşii în obraji din cauza încăierării, apoi se uită la Dylan. Nebărbierit cum era, putea fi orice bărbat într-o dimineaţă tihnită de sâmbătă.

– Nu avem voie să facem scandal şi să stricăm mobila, îi şopti Ben lui Dylan.

– Aşa este.

Dylan ieşi din grămadă, apoi îi aruncă lui Abby o privire lungă.

– Trebuia să rămâi în pat.

– Mă simt bine, mulţumesc.

De ce oare i se părea şi mai excitant când era mai dur? Oare va fi mereu atrasă de bărbaţii înzestraţi cu mai puţină tandreţe?

– Mă duc să fac nişte cafea.

– E deja făcută. O găseşti pe sobă.

– O!

Abby avu un moment de ezitare, nedorind încă să-i ia pe copii de la televizor.

– Ben şi Chris, imediat după desenele animate să veniţi la masă pentru că după aceea vreau să mă ajutaţi să dăm de mâncare animalelor.

– Am făcut-o deja, îi spuse Ben, uşurat că nu vor mai fi cicăliţi despre modul cum trebuiau să se comporte cu mobilierul din casă.

– Aţi dat deja de mâncare la animale?

– Şi am mâncat şi noi, îi răspunse Chris. Clătite. Dylan face nişte clătite delicioase.

– O! exclamă ea înfundându-şi mâinile în buzunare.

Se simţea ridicolă şi, mai rău, inutilă.

– În cazul ăsta mă duc să încălzesc cafeaua.

– Să mă anunţaţi şi pe mine ce s-a întâmplat cu planeta, spuse Dylan ridicându-se şi ducându-se după Abby în bucătărie. Ai probleme? o întrebă el.

– Nu.

„Doar câteva zeci de probleme," reflectă ea aprinzând focul de sub ibricul cu cafea. Cum va reuşi să-şi respecte promisiunele faţă de ea însăşi, după ce îl văzuse jucându-se cu copiii? Cum va reuşi să nu se mai gândească la el, când toate treburile casei fuseseră terminate înainte ca ea să se poată gândi la ele? Dacă voia să se menţină tare, trebuia să-şi impună ideea că Dylan era un bărbat lipsit de tandreţe şi de amabilitate.

Se încordă când el o apucă de umeri, dar el nu o luă în seamă şi o întoarse cu faţa spre el. Cu ochii aţintiţi în ai ei, îi puse o mână pe frunte.

– Mai ai încă febră.

– Mă simt mult mai bine.

– Ba te simţi îngrozitor, spuse el luând-o de o mână şi conducând-o spre un taburet. Aşează-te.

– Dylan, eu sunt obişnuită să mă descurc singură.

– Foarte bine. Luni o să poţi să te descurci din nou singură.

– Şi ce am să fac până atunci?

Cuvintele fură rostite precipitat. Abby cedă slăbiciunii fizice şi se lăsă cu greutate pe taburet.

– M-am plictisit să zac în pat şi să mănânc supe. M-am săturat să stau cu termometrul în gură şi să mi se vâre aspirine pe gât.

– Unul din primele semne ale însănătoşirii este comportamentul capricios, spuse el şi-i puse în faţă un pahar cu suc. Bea asta.

– Te pricepi să dai ordine.

– I-ar tu eşti un îngrozitor executant al lor.

Abby se încruntă la el, apoi luă sucul şi-l bău până la ultima picătură.

– Gata. Acum eşti mulţumit?

Neştiind dacă trebuie să se amuze sau să se supere, Dylan se apropie de ea.

– Ce te chinuie?

– Ţi-am spus. Eu...

Glasul ei se stinse când Dylan îi luă capul în mâini.

– Nu mi-ai spus nici jumătate din ceea ce vreau să ştiu. Dar ai s-o faci.

Neputând să se abţină, o mângâie cu degetul cel mare pe obraz.

– Nu, te rog, protestă ea ridicându-şi mâna spre a lui, dar nereuşind să-l îndepărteze.

– Oamenii sunt specialitatea mea, murmură el. Până acum m-am străduit din răsputeri să găsesc soluţia de a te face să vorbeşti. Îţi plac provocările, Abby?

– Nu, îi răspunse ea, aproape cuprinsă de disperare. Nu, nu-mi plac.

– Mie îmi plac.

Dylan îşi trecu cealaltă mână prin părul ei, încă ud după duş.

– Provocările ataţă curiozitatea, îţi provoacă o neliniste interesantă.

Se gândise la ea tot timpul nopţii. Se gândise la ea şi la ceea ce dorea de la ea. Cu cât se gândise mai profund, cu atât îşi dăduse seama că cele două răspunsuri îl interesau în egală măsură. Îşi atinse gura de a ei, suficient pentru a o trezi la realitate.

– Tu mi-ai trezit curiozitatea, Abby. Ce naiba ne facem acum?

– Încetăm totul.

Abby se lupta din greu să nu dea frâu liber emoţiei care o copleşise, dar opoziţia ei fizică se înmuiase.

– Copiii.

– Dacă până acum nu şi-au mai văzut mama sărutându-se cu un bărbat, ar trebui s-o facă acum.

Mâna din părul ei deveni mai fermă. De data aceasta gura lui nu se mai mulţumi s-o atingă doar pe a ei, o sorbea pur şi simplu.

Buzele lui erau mai moi decât ar fi trebuit să fie, mai fierbinţi, mai... răbdătoare. Abby nu se aşteptase la nimic din toate acestea. Oare aşa săruta un bărbat femeia pe care o dorea, femeia la care ţinea cu adevărat? Era oare ceea ce pierduse toată viaţa ei, ceea ce-şi dorise cu ardoare fără să-şi dea seama? Dacă aşa era, nu va putea să se opună prea mult. Blândeţea îi bloca sistemul de apărare într-un mod în care cererile nu reuşiseră niciodată. Uşor, fără tragere de inimă, îi cedă. Dacă tâmplele stăteau să-i explodeze, era numai din cauza febrei. Avea nevoie de o scuză. Dylan nu-şi putea explica sentimentul inocenţei care emana de la ea, dar lucrul acesta îl excita. Nu-şi putea explica nici dorinţa lui spontană, dar aceasta îl făcea să se cutremure. O dorea, numai pe ea. Dorea să-i vadă expresia panicii amestecate cu pasiune, atunci când o atingea. Dorea să simtă topirea lentă şi gradată a trupului ei la atingerea trupului său, pe jumătate îndoită, pe jumătate plină de dorinţă. Îşi dorea să audă accelerarea respiraţiei ei care însemna că uitase de tot, în afară de el. Indiferent de jocul pe care îl juca, indiferent de minciunile pe care i le spunea, când buzele lor se contopeau nu mai avea nici o importanţă.

Răspunsurile le va afla cândva. În clipa aceasta nu mai conta.

– Vreau să te duc în pat, murmură el cu buzele lipite de gura ei. În curând, cât de curând.

– Dylan, eu...

– Îi iei temperatura lui mami?

Abby se trase pe spate şi rămase mută cu privirea la Chris. Copilul îi privi cu acea curiozitate deschisă şi prietenoasă care îi era caracteristică.

– Câteodată, când fac febră, mami îmi sărută şi mie fruntea. Pot să beau ceva?

– Da, spuse Abby găsindu-şi cu greu cuvintele, timp în care Chris îşi găsi un pahar. Eu şi cu Dylan tocmai...

– Îi spuneam mamei tale că ar trebui să se întoarcă în pat, continuă Dylan în locul ei. Iar tu şi Ben trebuie să vă puneţi paltoanele pe voi. Plecăm în oraş.

– În oraş?

Când îşi privi băiatul, Abby citi pe chipul lui doar un amuzament rece. Ştia că trebuia să se aştepte la aşa ceva.

– Trebuie să mai cumpărăm câte ceva, spuse el cu destulă uşurinţă.

În plus, simţea nevoia să se îndepărteze de ea, să iasă din casă, cel puţin până îşi va reveni.

– Pot să-mi cumpăr şi nişte gumă de mestecat? Fără zahăr, adăugă Chris, amintindu-şi de prezenţa mamei sale.

– Probabil.

Lăsând paharul cu suc pe jumătate plin, Chris alergă să-şi anunţe fratele.

– Nu e nevoie să-i scoţi şi pe ei, începu Abby.

– Îmi place să am companie.

Amuzamentul ajuta la dispariţia tensiunii.

– O, în cazul acesta o să ai o companie pe cinste. Ai mai fost vreodată cu doi băieţi la cumpărături?

– Ţi-am spus, îi răspunse el, fără să mai zâmbească de data aceasta. Îmi plac provocările.

– Aşa este, îţi plac.

Străduindu-se să pară calmă, Abby se ridică.

– Or să încerce să te facă să cumperi de două ori mai mult decât ţi-ai propus.

– Sunt tare ca o stâncă.

– Să nu spui că nu te-am avertizat.

Apoi, Chris şi Ben apărură din nou pe neaşteptate, gata pentru o nouă aventură.

* * *

Abby făcu un compromis cu sine însăşi. Avea într-adevăr o mulţime de treabă, dar abia se mai putea ţine pe picioare. Pentru a împăca ambele aspecte, îşi luă hârtiile cu ea în pat. Măcar va putea să se ocupe de chitanţele de plată şi să-şi actualizeze conturile şi registrele.

Pentru că în casă domnea liniştea, înainte de a se apuca de treabă, dădu drumul la aparatul de radio de lângă pat. Deşi acceptase de mult acest lucru ca pe un ciclu infinit, plata chitanţelor şi diminuarea datoriilor pe care le mai avea continuau să-i ofere un sentiment de satisfacţie lui Abby.

Pe locul întâi se afla şi se va afla mereu casa. Casa însemna siguranţa alor ei şi, fără îndoială, siguranţa ei proprie. Mai rămăseseră paisprezece ani şi două luni, cugetă ea şi lipi plicul. Dorea ca locul în care copiii ei crescuseră să însemne ceva pentru ei, să fie plin de amintiri, de dragoste, de veselie şi de un sentiment echilibrat de responsabilitate. Ori acest lucru nu putea să

li-l ofere prin simpla completare a unui cec. Era ceva ce nu vor putea înțelege decât o dată cu creșterea în vârstă. Este mai important ce ești decât ceea ce posezi. Abby știa că există oameni care nu au dat niciodată dovadă de serenitatea necesară pentru a înțelege acest lucru.

Completă cecul lunar pentru Grover Stanholz, cu un amestec de gratitudine și indignare; gratitudine față de acest om pentru împrumutul acordat și indignare pentru că fusese nevoită să ceară împrumutul. Își aminti însă că indignarea nu ajuta la nimic. Ceea ce era important era achitarea obligațiilor. Răspunsul erau cei doi mânji. Dacă va obține un preț bun pe ei, va face un pas important pe drumul care o elibera cel puțin de una din aceste obligații. Așezându-se comod, Abby începu să scrie biletelul pe care îl atașa de fiecare dată la cec.

Dragă Grover,

Sper că scrisorica mea te va găsi sănătos și fericit. Copiii sunt bine și – ca și mine – așteaptă cu nerăbdare sfârșitul iernii. Vremea a început să se mai îndrepte, deși pe ici-colo se mai poate vedea câte un petic de zăpadă. Vreau să-ți mulțumesc încă o dată pentru invitația pe care ne-ai făcut-o de a te vizita în Florida. Îmi dau seama că băieților le-ar fi plăcut să venim câteva zile, dar nu am pe cine să las la fermă și nici nu-i pot scuti de la școală.

Două dintre iepele noastre sunt pe punctul de a făta. Primăvara care se apropie se anunță plină de evenimente. Dacă ai vreun drum spre nord, te rog nu ne ocoli. Aș fi bucuroasă să vezi ce am realizat cu ajutorul tău.

A ta sinceră,

Abby

Niciodată nu i se părea că e suficient. Abby împături scrisoarea și scoase un oftat. Putea spune doar atât de puțin. Ar fi trebuit să amintească și de Dylan. Discutaseră deja contribuția comună la scrierea cărții și știa că Dylan îi luase și lui un interviu. Într-un fel, gândi ea, le va folosi amândurora să evite subiectul până la terminarea cărții. Stanholz îl iubise pe Chuck precum un tată și suferise la fel de mult la moartea acestuia. Se pare că nu putea face mai mult pentru el decât să-i trimită fotografii de-ale copiilor și câte un biletel îngrijit care însoțea cecul lunar.

Alungându-şi aceste gânduri, continuă să sorteze notele de plată. Pe unele le putea achita, pe altele îşi dădea seama că trebuia să le mai amâne. La încheierea calculelor îi rezultă în registrul de cheltuieli un cont curent de numai 27, 40 de dolari.

Deci, intrase şi în fondul de rezervă. La urma urmei pentru asta erau făcute fondurile de urgenţă. Luna care vine va trebui să le cumpere băieţilor încălţăminte nouă şi douăzeci şi şapte de dolari nu-i vor fi de ajuns. O altă dovadă că fusese inspirată când îşi dăduse acordul pentru carte. Cu banii care îi reveneau din acest contract va reuşi să supravieţuiască. Când se vor naşte şi mânjii...

Acum trebuia să termine. Abby închise cu fermitate registrele şi-şi aranjă hârtiile. Nu va cădea în greşeala de a se gândi în fiecare clipă numai la bani. Va avea destui. Era suficient să ştie acest lucru.

Lăsându-se pe spate, se încruntă cu faţa spre tavan. Vrând, nevrând, nu credea că are puterea să frece podeaua din bucătărie sau să facă una din muncile grele pe care şi le propusese pentru azi. Dar nici nu va vegeta. Oare când îşi luase ultima dată o sâmbătă liberă? Numai gândul acesta o făcu să râdă. Şi de câte ori nu-şi dorise aşa ceva, o zi în care să nu facă nimic. Ei bine, acum i se îndeplinise dorinţa şi ura acest lucru.

Întorcându-şi capul, dădu cu ochii de termometru. Refuză să-l atingă. Dar lângă termometru se afla telefonul. Abby ezită, apoi întinse mâna după aparat. La urma urmei achitase majoritatea chitanţelor. Acum îşi putea permite o mică extravaganţă.

Abby formă numărul şi aşteptă să sune de trei ori.

– Bună.

Zâmbi numai la auzul acestui salut.

– Maddy.

– Abby!

Restul cuvintelor se revărsaseră cu iuţeală, de parcă Maddy dorea să treacă la o nouă idee.

– Fantastic. Tocmai mă gândeam la tine. Probabil că este o altă putere pe care o au tripleţii. Ce s-a întâmplat?

– Am făcut o gripă şi sunt tare necăjită.

– Nu are rost să fii. Mi s-ar face milă de tine. Te odihneşti suficient şi bei destule lichide? Pun pariu că nu ai luat nici una din megavitaminele pe care ţi le-am trimis.

– Ba da, le-am luat.

Luase într-adevăr vreo cinci, înainte de a le arunca pe fundul unui sertar.

– Oricum, astazi mă simt un pic mai bine.

Maddy se aşează pe o grămadă de reviste.

– Ce mai fac monştrii?

– Minunat. Nu pot să sufere şcoala, foarte des nu se pot suferi unul pe altul, nu pun mâna pe nimic şi mă fac să râd cel puţin de şase ori pe zi.

– Eşti o mamă norocoasă.

– Ştiu. Maddy, spune-mi ce mai e pe la New York? Vreau să uit pentru o clipă de necazurile mele.

– Săptămâna trecută ne-a nins puţin. A fost superb.

Maddy observa rareori cât de repede se transforma zăpada într-o mocirlă cenuşie în marele oraş.

– În ziua mea liberă m-am plimbat prin Central Park. A fost ca în basme. Până şi vagabonzii din parc erau încântaţi.

Era inutil să-i spui lui Maddy că plimbarea printr-o astfel de lume de basm n-ar putea fi o idee prea inspirată.

– Cum merge piesa?

– Se pare că ar putea fi jucată la infinit. Ştii că mama şi tata s-au abătut pe aici luna trecută? Au avut vreo două numere la Catskills. I-am prins într-o zi în Manhattan şi am stat un pic de vorbă cu ei. Tata tocmai se certa cu coregraful.

– Sunt convinsă. Ei ce mai fac?

– Cu cât îmbătrânim noi, cu atât întineresc ei. Nu ştiu cum reuşesc.

Pauza care urmă fu atât de mică, încât numai sora ei o putea detecta.

– Spune-mi Abby, te-ai apucat de cartea aia?

– Da, răspunse Abby concentrându-se să-şi menţină un ton calm. De fapt, scriitorul e chiar acum aici.

– Totul e în ordine?

– Totul e bine.

– Era mai bine dacă ar fi fost şi una dintre noi alături de tine.

– Prostii. Dar mi-e dor de voi – de tine, de Chantel, de mama şi de tata. Şi de Trace.

– Am primit o telegramă.

– De la Trace? Unde e?

– În Maroc. Mă anunţa că i-a arătat fotografia mea unui şeic şi că acesta îi oferise douăsprezece cămile pentru mine. Destul de atractivă ofertă.

– Şi a acceptat-o?

– Nu m-ar mira. Abby, mă bate gândul să părăsesc spectacolul ăsta.

– Să pleci? Dar tocmai spuneai că s-ar putea juca la infinit.

– Da, tocmai de aceea. A devenit o chestie prea facilă. Joc deja de un an în piesa asta.

Iscodind cu privirea măsuța de lângă ea, Maddy dădu cu ochii de un cercel pe care îl crezuse de mult pierdut. Și-l prinse de îndată la ureche.

– Cred că a sosit momentul să trec la altceva. Dacă am să mă hotărăsc, te deranjez dacă îți țin companie câteva zile?

– O, Maddy, aș fi încântată.

– Bine. În cazul ăsta lasă lumina aprinsă, puștoaico. Acum trebuie să plec. Am un matineu de sâmbătă. Sărută-i din partea mea pe băieți.

– Așa am să fac. Pa.

Abby se așeză din nou comod și și-o imagină pe sora ei înșfăcându-și poșeta, căutându-și cheile și ieșind ca vijelia din apartamentul ei ca să ajungă la cabina de machiaj cu zece minute întârziere. Acesta era stilul lui Maddy. Juca într-un musical aclamat de întreaga critică de pe Broadway și se gândea să părăsească spectacolul ca să vadă ce o putea aștepta după colț. Și asta făcea parte din stilul lui Maddy.

Stilul lui Abby consta în a spăla rufe. Cu un oftat ușor, se dădu jos din pat.

O oră mai târziu era mulțumită că o părticică a vieții ei se afla din nou sub control. Cu un pulover larg pe ea, ducea primul transport de rufe curate și îngrijit împachetate spre scară. Ușa de la intrare se smulse din țâțâni și în casă dădură buzna doi băieți și un câine.

– Sigmund! exclamă ea, ferindu-se din calea câinelui înainte ca acesta să dea peste ea și să răstoarne rufele curate.

– Mami, mami! Am un camion nou.

Emoționat la culme și cu gura plină de gumă de mestecat, Chris flutura în aer macheta unui camion de transport.

– Ei, e foarte frumos.

Lăsă coșul jos ca să poată examina jucăria de la bara din spate până la faruri, așa cum trebuia s-o facă în astfel de situații.

– Eu am primit un avion, spuse și Ben țopăind întruna ca să-i atragă atenția. Un avion cu reacție.

– Ia să vedem, spuse Abby făcând inspecția necesară. Pare un aparat foarte rapid. Unde e...

Dylan intră pe uşă cu câte o pungă de cumpărături sub fiecare braţ.

– Mai sunt nişte pungi în maşină, tipilor.

– Okay! răspunseră cei doi şi ieşiră la fel de vijelios cum intraseră, cu câinele după ei.

– Agitaţie mare, nu-i aşa? spuse Abby şi-i zâmbi când trecu pe lângă ea.

– Parcă trebuia să fii în pat.

– Am fost. Dar acum nu mai sunt.

Îl urmă în bucătărie.

– Dylan, a fost frumos din partea ta să le cumperi jucării, dar nu trebuie să-i laşi să te sâcâie.

– Îţi vine uşor să vorbeşti, murmură el.

Nu era încă pregătit să recunoască plăcerea pe care i-o făcuse cumpărarea câtorva jucării de plastic.

– Până la urmă cred că m-am descurcat destul de bine. Ben vroia o bombă atomică.

– Era pe lista lui de Crăciun.

Abby căută în prima pungă şi scoase o cutie cu prăjiturele de vanilie umplute cu cremă.

– Prăjituri de vanilie?

– Întâmplător îmi plac prăjiturile cu vanilie.

– Mmm. Şi batoanele de înghetată cu ciocolată.

– Şi batoanele de înghetată cu ciocolată, recunoscu el, smulgându-i-le din mână.

– Ţi-au mai rămas dinţi în gură?

– Continuă şi ai să vezi.

– Şi, ghiceşte ce-am mai adus? întrebă Chris care tocmai intra cărând din greu o pungă de la băcănie.

Abby îi luă punga din mâini, o puse pe masă şi scoase pachetele afară.

– Ce-aţi mai adus?

– Avem o surpriză, spuse copilul râzând.

– N-ai voie să-i spui, interveni şi Ben care tocmai intra cu ultimul pachet, străduindu-se să nu-şi trădeze încordarea.

– Înţeleg. Mă rog, am impresia că nişte oameni care au trudit atâta sunt gata de masă.

– Am mâncat deja, spuse Ben punând pachetul jos şi trăgând cu ochii la cutia cu prăjituri. Am mâncat hamburgeri.

– Cu cartofi pai, adăugă Chris.

– Se pare că aţi petrecut o zi pe cinste.

– A fost grozav. Vreau să-mi lipesc chiar acum aţipildurile pe avion. Vino, Chris!

La ordinul imperial, Chris sări în picioare şi o luă la goană după fratele său.

– Nu prea ies la plimbare, nu-i aşa? comentă Dylan în timp ce scotea mâncarea din punga de la băcănie.

– Bănuiesc că ţi-ai dat seama de lucrul acesta la magazin.

Începu să golească şi ea pungile, dar Dylan o interesa mai mult.

– Sunt puţin surprinsă, începu ea. Nu pari dispus să iei o aspirină şi să te duci la culcare.

– Aşa ar trebui să fac?

– Nu ştiu. Am impresia că ţi-a făcut chiar plăcere.

– Aşa este, răspunse el închizând un sertar şi întorcându-se spre ea. Te surprinde?

– Da.

Lui Chuck nu-i făcuse niciodată plăcere să iasă cu copiii. Se simţea frustrat şi indispus în preajma lor.

– Majoritatea bărbaţilor neînsuraţi nu consideră o după-amiază la cumpărături cu copiii drept cel mai fericit moment al vieţii lor.

– Generalizezi.

Abby ridică nepăsătoare din umeri.

– Dacă nu mă înşel, nu te-am întrebat dacă nu ai şi tu copii.

– Nu. Fosta mea soţie era manechin. Nu avea timp să se ocupe de copii.

– Iartă-mă.

Dylan se întoarse aruncându-i o privire blândă, pe jumătate amuzată.

– Pentru ce?

Întrebarea o găsi nepregătită.

– Divorţul este de obicei o experienţă dificilă.

– În cazul meu tocmai căsnicia a fost experienţa dificilă. Dar n-a durat decât un an şi jumătate.

„Atât de puţin", gândi ea. Cu toate acestea părea bărbatul care recunoştea imediat o greşeală şi se descurca în astfel de situaţii.

– Şi totuşi, divorţul nu e niciodată un lucru plăcut.

– Iar căsnicia este rareori.

Abby deschise gura să nege, dar se trezi că avea foarte puţină muniţie.

– Dar divorțul înseamnă o recunoaștere a eșecului, nu-i așa?

Nu se referea la el. Dylan scoase din pungă un galon de lapte și-l puse în frigider, întrebându-se dacă ea își dă seama cât de transparentă era.

– Căsnicia mea a fost un eșec, nu eu.

Abby ridică din nou din umeri. Acum împăturea cu grijă pungile goale, așa cum Dylan văzuse că facea și mama lui.

– Bănuiesc că atunci când nu sunt implicați și copiii este mai ușor.

– N-am cum să-mi dau seama. După mine, atunci când o căsnicie e rea, e rea. Nu folosește nimănui să pretindă că e altfel.

Abby își ridică privirea spre el și constată că Dylan o fixa cu atenție. „Te-ai apropiat prea mult", gândi în sinea ei Abby, menținându-și mâinile ocupate.

– Aici se pare că totul e bine.

– Nu încă. Dar e aproape bine.

Dylan se apropie și-i puse o mână pe frunte.

– Febra începe să scadă.

– Ți-am spus că mă simt mai bine.

– Bravo! Pentru că vreau să-ți recapeți toate puterile înainte de a ne apuca de treabă. Vreau să joc cinstit de câte ori îmi va fi posibil.

– Și atunci, când nu se va putea?

– Atunci nu se va putea. Crezi în reguli, Abby?

– Desigur.

– Nu există „desigur". Oamenii fac reguli, apoi le folosesc sau nu le bagă în seamă. Oamenii inteligenți nu se îngrădesc cu reguli. Trebuie să mai aduc ceva din mașină.

Nemulțumită de el și de situația creată, Abby se întoarse la rufele ei. Îi auzi pe băieți foșnind prin camera lui Ben și intră și ea în camera ei.

Oare cât de mult suspecta Dylan căsnicia ei? Nu dorise să-i descrie totul ca pe un paradis. Sau așa intenționase oare? Dorise să-i dea impresia de normalitate, de mulțumire sufletească. Înțelegerea cu ea însăși fusese făcută. N-o să-i pomenească niciodată despre lacrimile vărsate și despre promisiunile neonorate, despre minciuni și deziluzii. Nu va reuși să ascundă infidelitățile descrise deja atât de copios în gazetele de scandal, dar considerase că le va putea atenua. Dar niciodată, niciodată nu-i trecuse prin minte că Dylan va afla despre actul de divorț încheiat cu numai câteva săptămâni înainte de ultima cursă a lui Chuck.

„Probabil că nu aflase", își spuse în gând mergând la fereastră și admirând panorama ținutului. N-ar fi avut nici un motiv să-l intervieveze pe avocatul ei. Și chiar dacă o făcuse, astfel de informații sunt confidențiale. Cu patru ani în urmă, avea sufletul sfâșiat la gândul de a le spune copiilor că intenționa să divorțeze de tatăl lor. În cele din urmă însă fusese nevoită să-i anunțe că tatăl lor murise.

Chris nu înțelesese. Abia dacă își dădea seama la vârsta aceea cine era tatăl lui, iar ideea morții îi era complet necunoscută. Ben însă înțelesese. Au plâns amândoi și în noaptea aceea se culcaseră împreună în patul în care ea dormise doar singură până atunci. Acum încerca să le ofere ceea ce simțea că aveau nevoie pentru a-l înțelege pe tatăl lor și pe ei înșiși. Și trebuia să-i protejeze. Problema era că nu mai era așa de sigură că putea face aceste lucruri.

– Mami, spuse Ben, intrând în camera ei fără să bată la ușă. Trebuie să cobori. Surpriza e gata.

Se uită la el, cum stătea în pragul ușii, nerăbdător, roșu în obraji de emoție și cu hainele vraiște pe el.

– Ben, spuse ea, apropiindu-se de el și îmbrățișându-l cu dragoste. Te iubesc.

Încântat și încurcat în același timp, copilul râse un pic. Și cum în încăpere nu se mai afla nimeni să-l vadă, o strânse și el cât putu de tare în brațe.

– Și eu te iubesc, mămico.

După aceea, pentru că-l cunoștea foarte bine, îl gâdilă cu nasul în ceafă până ce copilul începu să chicotească de râs.

– Care-i surpriza? întrebă ea.

– Nu-ți spun.

– Pot să te fac să vorbești. Pot să te fac să mă implori să-ți dau voie să-mi spui tot ce știi.

– Mami!

Din capătul scărilor se auzi strigătul nerăbdător al lui Chris.

– Coborâți odată. Dylan spune că nu-i dă drumul până nu veniți și voi.

„Dylan spune," reflectă ea scoțând un oftat. Profitând de neatenția ei de moment, Ben o luă la goană în jos pe scări.

– Grăbește-te, îi spuse el fără s-o mai aștepte.

– O.K., unde sunteți?

Îi găsi în living, îngrămădiți în jurul unui videocasetofon.

– Asta ce mai e?

– Dylan l-a închiriat.

Aproape delirând de plăcere, Chris se sui pe canapea şi începu să ţopăie.

– Poţi să pui pe el casete cu filme.

– Ştiu, răspunse ea îndreptându-şi privirea spre Dylan care monta cu multă îndemânare cablurile de legătură.

– A zis că dacă tot nu putem merge la cinematograf, aducem filmele acasă. Am luat „Războinicii spaţiali".

– „Războinicii spaţiali?" întrebă Abby.

– N-am avut nici un succes, îi spuse Dylan. Şi aveau câteva filme foarte interesante în camera din spate.

– Sunt convinsă.

– Am închiriat şi asta, continuă Dylan scoţând o a doua casetă.

– „Nelegiuitul", murmură ea. Marele succes al lui Chantel. A fost minunată în filmul ăsta.

– Şi mie mi-a plăcut în mod deosebit.

– Parcă îmi amintesc cum stăteam în sala de cinema şi am văzut-o apărând pe ecran. Am avut un sentiment incredibil.

Era de ajuns să ţină în mână caseta aceea pentru a-şi simţi mai aproape sora şi pentru a-şi aminti că niciodată nu fusese singură.

– Interesant... Acum câteva ore am vorbit la telefon cu Maddy, iar acum...

– Putem să ne uităm şi noi la Chantel? interveni Ben. Vreau să văd scena când îl împuşcă pe tipul ăla drept în pălărie.

Abby ezită, neştiind ce să spună. Cei doi băieţi o priviră plini de nerăbdare. Dylan se mulţumi să ridice o sprânceană. În cele din urmă cedă, pentru ea şi pentru toţi ceilalţi.

– Am impresia că vom avea nevoie şi de nişte floricele de porumb.

El se încruntă, înţelegând foarte bine procesul care se petrecuse în mintea ei.

– Ai de gând să le faci chiar tu?

– Da, cred că mă pot descurca.

Douăzeci de minute mai târziu, stăteau cu toţii tolăniţi pe canapea, urmărind prima bătălie cu raze laser dintr-o serie nesfârşită. Ca de obicei, Ben îi încuraja cu frenezie pe bandiţi. Degetele micuţe ale lui Chris strângeau din când în când braţul lui Abby, iar aceasta se apleca la urechea lui şi-l făcea să râdă.

Totul era atât de normal. Ideea aceasta o obsedase tot timpul zgomotoasei derulări a peliculei. Să te uiţi la un film şi să mănânci floricele făcute în casă într-o după-amiază rece de

sâmbătă... Părea atât de tihnit, aproape irațional de tihnit, dar nu-și dorise niciodată nimic mai mult. Relaxată, Abby își lăsă brațul pe spătarul canapelei. Mâna ei se atinse în treacăt de a lui Dylan. Vru să și-o retragă, apoi își îndreptă privirea spre el.

Dylan o privea peste capetele copiilor. Întrebările care păreau că persistă tot timpul în privirea lui erau tot acolo, dar se obișnuise cu ele. Și cu el. Făcuse asta pentru ea și pentru copii. Probabil o făcuse și pentru el. Poate că era singurul lucru important. Cu un zâmbet pe buze, își împreună degetele cu ale lui.

Dylan nu era obișnuit cu atâta simplitate din partea unei femei. Abby zâmbise și pur și simplu îl luase de mână. Gestul ei nu avusese nimic dintr-un flirt, nici un fel de promisiune subtilă. Dacă ar fi să interpreteze acest gest așa cum era, ar spune mai degrabă că era un simplu semn de recunoștință.

Își imagină că așa trebuie să stea lucrurile într-o adevărată familie. Week-end-uri nu tocmai liniștite, cu munci anoste și cu livinguri în care calci pe jucării. Un zâmbet cald din partea unei femei care pare fericită doar pentru că te are alături de ea. Zeci de întrebări zămislite de mințile copiilor, care așteaptă răspunsurile lor. Și acea liniște sufletească în care nu simți nevoia luminilor orbitoare și a muzicii de dans.

Își dorise dintotdeauna o familie. Odată își spusese că o dorește nespus pe Shannon, cea cu trupul suplu și uluitor de frumos, cu ochi negri și arzători. Ea făcea să-i tresalte sufletul, mai bine zis îl făcea să explodeze, recunoscu Dylan. Acum îi venea mult mai ușor să-și amintească aceste lucruri decât înainte. S-au cunoscut, au făcut dragoste și s-au căsătorit, toate acestea într-un vârtej sexual amețitor. Lucrurile păreau în ordine. Amândoi duceau o viață la limită și se bucurau de ea. Într-un fel însă totul s-a dovedit incredibil de greșit. Ea își dorea din ce în ce mai mult, mai mulți bani, mai multă senzație, mai mult lux. El și-ar fi dorit... Al naibii să fie dacă știe ce și-ar fi dorit.

Dar dacă ar putea crede că femeia de care îl despărțeau doi copii era într-adevăr reală, s-ar putea ca pe ea să și-o fi dorit dintotdeauna.

CAPITOLUL 7

Restul treburilor casei o ajutaseră pe Abby să-l evite pe Dylan în tot cursul dimineții. Când îi sculase pe copii să plece la școală, mașina lui de scris se auzea deja bătând. Era un ticăit uniform, nu cum își imaginase ea că se scrie atunci când ești chinuit de febra creației. Poate că pentru el era o muncă de rutină, să iscodească și să înregistreze viața altora.

Sunetul acesta îi amintea însă obsedant că sfârșitul acesta de săptămână nu constituise decât o amânare a ceea ce avea să se întâmple. Astăzi era luni, ea se făcuse bine, și întrebările vor veni în scurt timp. Ar fi dat oricât să-și recapete încrederea în sine, pe care o avusese săptămâna trecută, când credea că putea răspunde numai la întrebările alese de ea, și așa cum dorea ea.

Totuși, propria ei rutină reușise s-o mai calmeze – sporovăiala din timpul mesei, aroma cafelei, tipica și disperata căutare a unei mănuși pierdute înainte de a-i trimite în grabă pe copii la autobuzul școlii. Îi urmărea, ca în fiecare dimineață, cum se îndepărtează pe alee. Câteodată o șoca pe neașteptate și foarte intens că erau copiii ei. *Ai ei.*

Ucenicii aceia cu căciulițe de lână, care înfruntau o nouă zi în pas grăbit ieșiseră din ea. Era un lucru fascinant, minunat și numai într-o mică măsură înfricoșător.

După ce copiii dispărură la orizont, privirea ei rămase ațintită în aceeași direcție încă o vreme. Orice s-ar întâmpla, orice întorsătură va lua viața ei de acum înainte, nimeni nu-i va putea răpi bucuria de a avea acești copii.

Câteva minute mai târziu, în timp ce se îndrepta spre grajd, auzi zgomotul unei mașini. Trecând pe partea cealaltă a drumului, îl zări pe domnul Petrie care tocmai sărea vioi din cabina camionetei sale. Lui Abby îi veni să sărute chipul încărunțit.

– Coniță, îi surâse el cu haz, apoi scuipă tutunul pe care-l mestecase până atunci.

– Domnule Petrie, sunt atât de bucuroasă să vă văd din nou. Sunteți sigur că vă simțiți destul de bine să vă apucați de lucru?

– Cât se poate de sigur.

Părea înzdrăvenit. Trupul său scund şi îndesat părea bine hrănit. În afara unei bărbi nerase de şapte zile, avea o culoare sănătoasă, cu un chip îmbujorat, brăzdat de vânturi şi care îţi inspira încredere. Nu era decât cu puţin mai înalt decât ea şi deşi avea o construcţie butucănoasă era neaşteptat de agil în mişcări. Ghetele negre le purta legate deasupra gleznelor.

– Dacă soţia v-a lăsat să ieşiţi din casă, bănuiesc că sunteţi dispus să mă ajutaţi un pic la fân.

– Mare cicălitoare, spuse el cu afecţiune. M-a ţinut o săptămână numai pe împachetări cu muştar.

Ochii săi mici, puţin miopi se îngustară.

– Păreţi un pic stoarsă de puteri.

– Ba nu. Mă simt bine. Tocmai voiam să mă apuc de grajd.

– Ce mai fac doamnele?

– Minunat, răspunse ea şi porniră amândoi pe pământul care dădea semne de zvântare. Vineri a venit veterinarul şi le-a controlat pe amândouă. Se pare că până la sfârşitul acestei săptămâni Eve şi Gladys vor fi mame.

În drum spre grajd, Petrie mai scuipă o dată.

– Jorgensen a trecut şi el pe aici?

– Da. E foarte interesat.

– Să nu vă lăsaţi furată de hoţul ăla bătrân de cai. Cereţi-i preţul maxim.

Petrie împinse uşa grajdului, cu o mână căreia îi lipsea articulaţia degetului inelar.

– Nimeni n-o să mă fure pe mine, îl asigură ea.

O cunoştea de cinci ani, muncea pentru ea de doi ani şi credea în cuvântul ei. Arăta ea ca în pozele din revistele pe care nevastă-sa le păstra pe măsuţa de cafea, dar era o femeie dură. Aşa trebuia să fie o femeie singură.

– Vă zic eu cum facem: dumneavoastră scoateţi caii afară şi-i ţesălaţi, iar eu fac curăţenie în grajd.

– Dar...

– Aţi stat o săptămână întreagă cu furca în mână. După mine, aveţi nevoie de puţin soare. În plus, trebuie să merit şi eu mâncarea pe care a îndesat-o în mine nevastă-mea cât am fost prea slăbit ca să mă opun. Ce mai faci, iubita mea? se adresă el lui Eve, mângâind-o pe cap.

Mâinile lui urâte şi bătătorite erau delicate ca ale unui lutier.

– Bătrânul Petrie s-a întors la tine, continuă el, scoţând un morcov din buzunar şi dându-i-l calului.

Abby aprecia la el bunătatea faţă de cai şi se bazase întotdeauna pe felul lui de a gândi.

– I-a fost dor de tine.

– Sigur că i-a fost.

Domnul Petrie trecu la cel de-al doilea staul şi-i acordă o atenţie egală şi celuilalt cal.

– Vă spun sincer, doamnă Rockwell, dacă aş avea bani, mi-aş lua şi eu o iapă ca asta.

Abby cunoştea situaţia în care se afla domnul Petrie, privaţiunile traiului din asigurări sociale şi din bani puţini. Ca de obicei, fu cuprinsă imediat de regretul de a nu-l putea plăti mai bine.

– Eu n-aş fi avut cele două iepe fără ajutorul pe care mi l-aţi dat.

– Ba le-aţi fi avut oricum, dar le-aţi fi plătit poate mai scump.

Chicotind, bătrânul se duse la cel de-al doilea cal.

– Pe vremea aceea eraţi o novice, doamnă Rockwell. Acum aţi căpătat experienţă.

De la el vorbele acestea sunau ca un incredibil compliment. Cu o satisfacţie pe care n-o mai simţise de multe zile, Abby începu să scoată caii şi să-i ţesale în razele soarelui.

De la fereastra sa, Dylan o urmărea cu privirea. Tânăra femeie cânta. Nu o auzea, dar îşi dădea seama de acest lucru după mişcările pe care le făcea. O privi cum curăţa meticulos copitele animalelor şi cum le peria coamele. Chipul ei era scăldat de o lumină pe care Dylan n-o mai văzuse până acum. La urma urmei, avea impresia că nimeni nu o vede. Mănuşile ei rămaseră atârnate pe o grindă. Cu mâinile goale mângâia pielea unuia dintre jugani. „Mâini de servit ceaiul", reflectă el. Şi totuşi păreau la fel de potrivite pentru a masa cu putere pielea aspră a unui cal. „Oare cum ar arăta mângâindu-l pe el? Cum ar fi să simtă mâinile acelea pipăindu-i trupul, excitându-l, explorându-l centimetru cu centimetru? Ar mai avea oare privirea aceea visătoare? I se păru că acum o are, dar era prea departe de ea pentru a-şi da seama cu exactitate".

Şi dacă ar fi deştept, ar face mai bine să stea cât mai departe de ea.

Chipul ei n-ar fi palid acum. Aerul dimineţii i-ar colora obrajii, iar soarele puternic şi mişcarea i-ar încălzi muşchii. N-ar mai fi palidă la faţă dacă ar face dragoste cu el. Chipul ei s-ar îmbujora. Pasiunea ar face-o foarte agilă. Îşi putea imagina cum

ar fi să simtă pielea ei goală atingându-se de a lui. Simţea parcă savoarea cărnii ei în acele locuri ascunse, secrete cărora îmbrăcămintea groasă de iarnă nu făcea decât să le confere şi mai mult mister. Şi-ar fi dorit să-i sfâşie hainele, iar ea să rămână nemişcată, privindu-l, dorindu-l, aşteptându-l numai pe el. Numai gândul acesta îi mări pulsul.

Dorise şi alte femei. Uneori dorinţele sale se îndepliniseră, alteori nu. Pasiunea venea şi dispărea. Erupea, apoi se făcea nevăzută. Înţelegea foarte bine aceste lucruri. Faptul că acum era înnebunit după ea, că o privea de la fereastră copleşit de o dorinţă care îl răscolea, nu însemna că o va mai dori la fel de mult şi mâine. Dorinţa nu trebuie să-ţi guverneze viaţa; nici dorinţa de a avea bani, nici dorinţa de putere şi, cu siguranţă, nici dorinţa de a avea o femeie.

Cu toate acestea continua s-o privească, în timp ce maşina de scris bâzâia nerăbdătoare în spatele lui.

Abby ducea acum caii înapoi în grajd. O aşteptă să iasă din nou afară, fără să se gândească la timpul care trecuse. Brusc, dintr-un impuls spontan, Abby se urcă pe juganul cel mare pe care îl botezase Judd. Având la îndemână doar un căpăstru, mână calul afară din ţarc şi se avântă apoi pe drumul îngust şi aspru ce ducea spre dealurile din jur.

Dylan simţi nevoia să deschidă fereastra şi s-o atenţioneze să nu fie nesăbuită. În acelaşi timp şi-ar fi dorit s-o vadă călărind. Observă genunchii ei strânşi cu putere pe coastele calului şi mâna în care ţinea căpăstrul. Mai mult decât atât însă, cum soarele îi scălda cu generozitate chipul, observă la ea expresia absolutei încântări.

Alergă aşa în susul şi-n josul drumului zece minute, cincisprezece minute, Dylan era prea vrăjit ca să-şi mai dea seama. Părul ei era răvăşit de curentul de aer, dar Abby nu se sinchisi nici o clipă să şi-l îndepărteze de pe frunte. Când coborî sprintenă de pe cal, Dylan îşi dădu seama că râdea. Îşi mângâie din nou calul cu multă delicateţe. Dylan ar fi vrut să ştie ce cuvinte dulci murmura la urechea animalului.

Un bărbat înseamnă că este pe punctul de a-şi pierde minţile, atunci când devine gelos pe un cal. Ştia acest lucru, dar continua să stea la fereastră, încercând să se controleze şi aşteptând inevitabilul. Abby se făcu din nou nevăzută în grajd, iar el îşi spuse că ar fi mai bine să se întoarcă la munca lui. Rămase însă nemişcat.

Femeia se întoarse cu armăsarul, ținându-l strâns în căpăstru. Calul nărăvaș dansa nerăbdător. Abby îl priponi cu grijă, apoi se apucă să-l țesale.

Animalul era superb, cu capul său semeț și cu privirea arogantă pe care Dylan i-o putea deslușI chiar și de la distanța la care se afla. Era un cal vioi și sperios. Când Abby îi apucă piciorul din spate pentru a-i curăța copita, animalul se smuci de două ori, scăpând aproape din prinsoarea ei, apoi se potoli și o lăsă să-și facă treaba. Când Abby îi lăsă piciorul jos, calul încercă să o lovească, iar lui Dylan i se tăie respirația. Femeia se feri și cu mult calm îi ridică și celălalt picior. I se păru că o aude dojenindu-l cu blândețe, așa cum făcea și cu copiii ei.

„Blestemată să fii, cine ești de fapt?" Dylan apăsă cu mâna pe geam dorind parcă să o facă să se uite în sus, să-l asculte și să-i răspundă. „Cine naiba ești? Dacă acesta era felul ei de a fi, ce rost aveau minciunile? Dacă avea morala și valorile umane pe care părea că le are, cum putea să mai mintă?"

„Și cu toate astea mințea", își aminti Dylan. Și va continua să mintă până în clipa în care o va prinde în cursă. „Astăzi", își promise el, urmărind-o în continuare cum peria pielea fină și neagră a armăsarului. „Astăzi, Abby".

Întorcându-se, reveni la mașina lui de scris și-și impuse să nu se mai gândească la ea.

* * *

Abia după ora unsprezece o auzi întorcându-se în casă. Între timp schițase deja perioada de început a carierei lui Rockwell și acoperise primii ani de viață ai eroului cărții lui. Scrisese despre prima lui întâlnire cu Abby, după relatările acesteia, folosind fragmente din declarațiile ei și din descrierea familiei acesteia. Cititorii vor fi interesați de povestea surioarei unor stele în ascensiune ale Hollywood-ului, mai ales de povestea surorii unei actrițe de succes de pe Broadway. Nu omisese nici activitatea de scenă a tripletelor. Trei surori, trei actrițe. Dar avea de gând să rescrie partea care o privea pe Abby.

Abby îl auzi coborând, dar continuă să spele ouăle.

– Bună dimineața.

Ea nu se întoarse, încercând să-și vadă de treabă.

– Cafeaua e gata.

– Mulțumesc.

Abia când Dylan ajunse lângă sobă, îi aruncă o privire. Nu se bărbierise. Imaginea aceasta o îngrozea, probabil la gândul atingerii unui obraz aspru, cu un aspect puțin civilizat.

– S-a întors domnul Petrie. După mine nu i-ar mai fi stricat o zi-două de odihnă, dar i s-a făcut dor de cai.

– Ai terminat treaba în grajd?

– Pentru moment, da. Va mai trebui să văd ce fac iepele din când în când.

– Bun.

Dylan își așeză cafeaua pe bar, își aprinse o țigară și porni casetofonul.

– Când v-ați hotărât să divorțați?

Un ou căzu pe podea făcându-se zob. Abby îl fixă cu o privire surprinsă. Fără nici un cuvânt începu să curețe podeaua.

– Vrei să repet întrebarea?

– Nu, răspunse ea voalat, apoi glasul îi răsună cu putere. Nu, dar aș vrea să aflu de unde ți-a mai venit și ideea asta.

– De la Lori Brewer.

– Înțeleg.

Abby curăță ultimele urme de murdărie, apoi se întoarse să se spele pe mâini.

– Lori se culca cu bărbatul tău.

– Știu.

Abby își șterse meticulos mâinile. Nu-i tremurau deloc. Nici nu trebuia să-i tremure.

– N-a fost prima.

– Știu și asta, îi răspunse ea, apoi se duse la sobă și-și turnă cafea.

– Spune-mi, doamnă, ai cumva gheață în loc de sânge?

Când își întoarse chipul spre el, o întărâtă și mai tare.

– Bărbatul tău se culca cu toate femeile care i se târau sub cearșaf. Și-a făcut o adevărată carieră din a te înșela. Lori Brewer a fost doar ultima dintr-un imens șir.

„Credea oare că o face să sufere?" se întreba ea. Își închipuia oare că-i provoacă vreo urmă de suferință, vreo durere cât de mică pentru că fusese înșelată? Simțise așa ceva înainte, dar trecuse mult de atunci. Acum nu mai simțea decât o vagă curiozitate față de furia din privirea lui Dylan.

– Din moment ce amândoi știm aceste lucruri, ce rost mai are să discutăm despre ele?

– Avea de gând să te părăsească pentru ea?

Abby sorbi din cafea. Lichidul aromat îi mai calmă nervii. Îi va spune adevărul, atâta vreme cât îi va fi posibil s-o facă.

– Chuck nu mi-a cerut niciodată să divorțăm.

Sorbi din nou din cafeaua fierbinte și dătătoare de puteri.

– N-ar fi exclus însă să-i fi spus lui Lori așa ceva.

Aici avea dreptate. Intuiția îi spuse lui Dylan că de data aceasta femeia din fața lui fusese cinstită. Asta însă făcea situația și mai penibilă.

– Nu era o femeie proastă. Îi intrase în cap să se mărite cu Chuck până la sfârșitul anului.

– Nu pot comenta nimic despre ce-i putea trece prin cap.

– Dar despre ce poți comenta tu?

Furia lui explodase, și pentru că era încredințat că numai astfel o va face să vorbească, continuă pe același ton. Numai așa va reuși să-i străpungă carapacea.

– Ia spune-mi, te rog, ce simțeai știind că soțul nu-ți era fidel?

Abby știa că va veni și o astfel de întrebare. Se pregătise pentru ea. Dar acum, răspunsul nu-i mai venea pe buze la fel de ușor.

– Chuck și cu mine... ne-am înțeles foarte bine.

Cât de plat suna, cât de copilărește!

– Știam... știam că se află sub o imensă presiune, și cum lună de lună era tot timpul pe un circuit sau altul...

– ... e un adevărat desfrâu să dai vina tot timpul pe presiunea la care ești supus.

Nu era cât și-ar fi dorit de calmă, dar încă se mai putea stăpâni.

– N-am spus că asta putea constitui o scuză, Dylan. Dar este un motiv.

– Consideri că traiul departe de tine, cursele nesfârșite și tensiunea rezultată din dorința exagerată de a câștiga mereu, au fost motive să se culce cu alte femei, să bea și să se drogheze?

– Să se drogheze?

Chipul lui Abby se făcuse alb ca varul. Dacă doar mima șocul din priviri, hotărî Dylan, ea ar fi trebuit să fie în locul surorii de la Hollywood.

– Nu înțeleg despre ce vorbești.

– Vorbesc despre cocaină.

Glasul lui răsunase răspicat și ferm. Vorbise reporterul din el. Încerca să nu se disprețuiască pentru tonul abordat.

– Nu, răspunse ea şi în glas i se citi o undă de disperare. Nu, nu pot să cred aşa ceva.

– Abby, ştiu aceste lucruri din patru surse diferite, continuă el pe un ton mai blând. Simţea că Abby suferea în sufletul ei. Poate că îl minţise până acum, dar suferinţa ei era nedisimulată.

– Nu poţi scrie aşa ceva. Nu poţi. Copiii..., spuse ea punându-şi mâinile la ochi. Doamne, ce am făcut?

El o strânse de braţ. Nici nu-l auzise când se apropiase de ea.

– Aşează-te, Abby.

– Nu poţi scrie aşa ceva, repetă ea şi glasul îi răsună ca un carusel ce urcă şi coboară. Nu poţi fi sigur că e adevărat. Dacă încerci să bagi asta în carte îmi retrag autorizarea. Şi am să te dau şi în judecată.

– Acum însă ai face bine să te calmezi.

– Să mă calmez? exclamă ea, încleştându-şi degetele până când simţi că o dor.

Numai o hotărâre de neclintit îi mai dădea puterea să-l înfrunte, deşi ochii îi erau cuprinşi de disperare.

– Cu câteva clipe în urmă mi-ai spus că Chuck se...

Înghiţi în sec şi se încordă toată.

– Opreşte porcăria aia, îi porunci pe un ton scăzut, apoi aşteptă până când aparatul nu mai înregistra.

– Ceea ce discutăm acum nu vei consemna în carte, ne-am înţeles?

Ochii ei erau din nou uscaţi şi glasul calm. Brusc, lui Dylan îi reveni în minte imaginea femeii care pornise cu valizele lui pe scară în sus. Mult mai puternică decât părea la prima impresie.

– Bine, Abby. Nu voi scrie nimic.

– Chiar dacă Chuck s-a drogat vreodată, eu nu am ştiut nimic.

– Şi crezi că ai fi putut afla?

Abby închise ochii. Un sentiment al eşecului o cuprinse făcând să i se usuce gâtul.

– Nu.

– Îmi pare rău, spuse el mângâind-o uşor şi blestemându-se când Abby îşi retrase mâna. Îmi pare rău. Mama lui ştia. Am aflat că a încercat să-l interneze într-o clinică de dezintoxicare.

Brusc prin mintea lui Abby trecu ca fulgerul un gând isteric.

– Ultima cursă. Accidentul.

– Atunci nu luase nimic.

I se păru că o aude liniştindu-se, deşi femeia nu scosese nici un sunet.

– Accidentul s-a produs din cauza unei curbe luate prea brusc.

Abby încuviinţă din cap şi-şi îndreptă umerii. Dacă învăţase ceva în ultimii opt ani, acel lucru era să facă paşi cugetaţi, să analizeze bine problemele, după care să pornească mai departe.

– Dylan, eu nu-ţi cer să-mi faci vreo favoare, dar te rog să nu uiţi că în toată povestea asta mai sunt implicate şi două fiinţe nevinovate. Copiii au şi ei dreptul să primească o moştenire din partea tatălui lor. Dacă vei încerca să scrii despre aşa ceva, am să fac tot posibilul să te opresc, chiar dacă voi fi nevoită să ajung până la Janice.

– Cât vei mai încerca să acoperi greşelile altora, Abby?

Ea îi aruncă o privire clară şi directă.

– Mai bine m-ai întreba de ce sunt în stare ca să-mi apăr copiii.

Dylan simţi o durere în suflet pe care încercă să şi-o înfrângă.

– Odată pornit, bulgărele continuă să se rostogolească. Ai fi procedat mai înţelept dacă ai fi oprit scrierea cărţii încă de la început.

– Sexul nu-ţi ajunge? se răsti ea, disperată să-şi recapete terenul de sub picioare.

Cum putea face primul pas când de fiecare dată dădea numai de nisipuri mişcătoare?

– Trebuie să scrii şi despre porcăriile astea? Nu poţi să le laşi şi copiilor ceva curat?

– Ai vrea să scriu un basm cu zâne şi prinţi? o întrebă el apucând-o cu fermitate de încheietura mâinii. Abby, acum e prea târziu să mă opresc din scris. Editorii te vor da tot pe tine în judecată. Vorbeşte cu mine, spune-mi adevărul. Ai încredere în mine.

– Să am încredere în tine? îl întrebă ea, privindu-l fix şi încercând să găsească la el o umbră de blândeţe. Am avut încredere în mine şi am stricat totul.

În faţa inevitabilului, încetă să se mai opună strângerii lui de mână.

– Oricum nu am de ales, nu-i aşa?

– Nu.

Abby mai aşteptă o clipă, până când se simţi suficient de calmă.

– Dă drumul la casetofon.

Se îndepărtă de el, nu câțiva centimetri, ci mile întregi. De îndată ce aparatul trecu pe înregistrare, începu să vorbească, dar fără să se uite la Dylan.

– Chuck nu a luat niciodată droguri în prezența mea. Am fost căsătoriți timp de patru ani, dar nu l-am văzut niciodată cu nici un fel de droguri. Din câte știu eu, nu a luat niciodată droguri. Chuck era un adevărat atlet, și se preocupa foarte intens de forma sa fizică.

– În cea mai mare parte a căsniciei voastre ați trăit împreună doar pentru scurte perioade.

– E adevărat. Fiecare aveam responsabilități care impuneau acest mod de viață.

– Mie mi se pare că aveați niște responsabilități care, din contră, ar fi trebuit să vă mențină împreună.

Abby nu va lua în seamă acest aspect. Nu se va mai lăsa copleșită de sentimentul vinovăției și nici nu se va mai autocompătimi. Dacă sosise timpul să se compromită, fie ce o fi.

– Întorcându-mă la întrebarea de adineaori, pot să-ți spun că Chuck era deseori singur. Era un bărbat atrăgător și femeile făceau parte din circuitele lui.

– Și tu acceptai acest lucru?

– Acceptam ideea că Chuck nu era în stare să fie fidel. Îmi dădeam seama că o căsătorie este responsabilitatea a doi oameni. Din anumite puncte de vedere, nu am reușit să-i ofer ce avea nevoie.

– Ce vrei să spui?

Mândria fusese dată la o parte. Abby își dăduse seama că oricum nu-i folosea la nimic.

– Când ne-am căsătorit, eu aveam doar optsprezece ani. În ciuda faptului că eram o familie de artiști de divertisment, aflați tot timpul pe drumuri, eram foarte bine protejată. Când m-am căsătorit cu Chuck eram virgină, și deseori mi-a spus că am rămas și după aceea așa. N-am reușit să-l satisfac la pat și atunci a căutat în altă parte. Poate că a fost o greșeală, dar a fost o reacție naturală.

– Încetează să te mai umilești în halul ăsta.

Abby simți furia cu greu stăpânită a bărbatului și se întoarse spre el.

– Ai vrut răspunsuri, am să ți le dau. Chuck s-a culcat cu alte femei pentru că nevasta lui nu-l satisfăcea.

– La naiba! exclamă el și o întoarse cu fața spre el. Ești o naivă dacă crezi așa ceva.

– Dylan, eu ştiu ce se întâmpla în dormitorul meu, nu tu.

– Eu ştiu ce se întâmplă în sufletul tău.

– M-ai întrebat dacă am gheaţă în loc de sânge, şi eu ţi-am răspuns.

– Nu, nu mi-ai răspuns, spuse el şi o trase lângă el. Abia acum ai să-mi răspunzi.

O ţinea strâns lipită de el. Gura lui se apropie de a ei, fierbinte, sălbatică, înainte ca Abby să poată chiar gândi să se retragă. Fierbinţeala trupului ei se lupta cu dorinţa puternică de autoconservare. Încerca să-i reziste. În felul în care Dylan punea stăpânire pe ea şi o făcea să sufere de dorinţă era ceva sălbatic şi înfricoşător. Mâinile înfipte în părul ei nu erau delicate, dar o ţineau lipită de el într-un fel de posesie furibundă. Încet, încet, inevitabil se lăsă în voia lui.

Arsese de dorinţă pentru ea tot timpul nopţii şi al dimineţii, dar nu se aşteptase să fie chiar aşa. Valurile de foc şi fum îl orbeau. Trupul ei se încorda pe al lui ca un arc, apăsând cu putere pe pasiunea bărbatului care creştea din ce în ce mai mult. Degetele ei nu-i mai împingeau umerii, ci se înfipseseră în ei. Dylan aproape că-i auzea bătăile inimii. Teama, excitarea, dorinţa, lui nu-i păsa, atâta timp cât el era cel care le provoca.

Apoi, cu o uşurinţă incredibilă, Abby se relaxă brusc. Buzele i se înmuiară, iar trupul cedă. Era toată numai a lui. Bătăile inimii nu i se răriseră. Erau şi mai dese, chiar dacă acum braţele ei erau încolăcite în jurul lui Dylan. Abby scoase un suspin. Dylan îşi trecu degetele prin părul ei, cu blândeţe, liniştitor, pentru că părea că are nevoie de aşa ceva. Flacăra din sufletul său se stinsese. Rămăsese însă acea fierbinţeală mocnită. Simţea că va arde de viu.

– Să mergem sus, Abby, îi şopti el la ureche. Vino cu mine sus.

Şi ea şi-ar fi dorit şi conştiinţa acestei dorinţe o făcea să tremure toată. Acceptase deja că se simţea atrasă de el, dar să se culce cu el era cu totul altceva.

– Dylan, eu...

– Te doresc, spuse el muşcându-i cu tandreţe bărbia. Ştii bine că te doresc.

– Cred că ştiu. Te rog...

Glasul îi tremura. Muşchii îi erau parcă de cauciuc. Nu voia să se mai împiedice o dată pentru că nu deschide ochii la timp.

– Te rog, Dylan. Pur şi simplu nu pot. Nu sunt pregătită.

– Şi tu mă vrei, spuse el, plimbându-şi mâinile de-a lungul şoldurilor, coastelor şi sânilor ei. O simt în fiecare respiraţie a ta.

– Da.

Nu mai avea rost să nege.

– Dar am nevoie de mai mult decât atât, continuă ea, luându-i o mână şi ducându-şi-o pe obraz. Mai am nevoie de puţin timp.

Obrajii femeii erau înflăcăraţi, aşa cum şi-i imaginase odată Dylan. Ochii ei erau negri şi nesiguri. Dacă n-ar fi fost privirea aceasta încrezătoare în el, n-ar fi băgat în seamă protestele ei şi ar fi posedat-o.

– Mă întreb ce-a putut să facă bărbatul ăla din tine.

– Nu, se opuse ea, scuturând din cap. Asta nu are nici o legătură cu ceea ce s-a întâmplat între mine şi Chuck.

– Nici tu şi nici eu nu credem aşa ceva. El e etalonul tău. Şi mai devreme sau mai târziu o să descoperi că pe mine nu mă poţi măsura cu acest etalon.

– Când te sărut pe tine nu mă gândesc la Chuck. Nu mă gândesc la nimic.

Degetele lui se încleştară în pielea ei.

– Abby, dacă mă doreşti, trebuie să ai în primul rând grijă de tine.

Abby simţi cum toată energia din trupul ei se scurge.

– Eu nu ştiu să joc astfel de jocuri, Dylan. Din cauza asta am ratat totul până acum.

– Pe mine nu mă interesează nici un fel de joc. Şi nu mă interesează să te tot aud dând vina pe tine. Hai să facem o înţelegere.

Abby îşi umezi buzele. Şi-ar fi dorit să-şi recapete siguranţa de sine.

– Ce fel de înţelegere?

– Tu îmi spui adevărul. Adevărul, repetă el, lăsându-şi mâinile pe umerii ei. Eu am să-l scriu cu toată obiectivitatea. Apoi vina n-are decât să cadă pe cel căruia îi aparţine.

Totul sunase atât de simplu. La urma urmei, el nu avea nimic de pierdut.

– Nu ştiu dacă sunt în stare, Dylan. Trebuie să mă gândesc şi la copii. Uneori adevărul poate provoca suferinţe.

– Dar uneori purifică, o întrerupse el. Abby, de aflat tot am să aflu totul într-un fel sau altul.

Era o amenințare. Dylan înțelegea acest lucru și își dădu seama din privirea ei că și ea înțelegea.

– Gândește-te la ce ți-am spus. Nu crezi c-ar fi mai bine să aflu totul de la tine? Nici eu nu vreu să-i fac pe copii să sufere.

Pusă în încurcătură, ea îl studie atent, cu un ochi critic.

– Așa este, nu cred că vrei așa ceva. Dar s-ar putea să nu cădem de acord în legătură cu ce e mai bine pentru ei.

El își frecă fața cu o mână și începu să păşească nervos prin bucătărie. Nu era genul lui să facă compromisuri. Nici nu-i păsa de așa ceva. Și totuși, era obligat să găsească unul. Cartea? Începea să creadă că biografia lui Rockwell nu mai avea nici o importanță. Acum dorea adevărul de la ea, despre ea. Și îl dorea pentru el. Poate chiar pentru ea.

– Bine. Îmi spui povestea reală, cea adevărată, fără micile ocolișuri de până acum. Eu o scriu și după aceea, înainte de a o preda la editură, ți-o dau s-o citești și tu. Dacă apare vreo problemă, o rezolvăm împreună. Trebuie să fim amândoi satisfăcuți de manuscris înainte de a fi predat.

Ea avu un moment de ezitare.

– Vorbești serios?

Dylan se întoarse la ea. Încă nu era pregătită să creadă în el. Femeia asta îl mințise până acum în stil mare.

– S-a imprimat și pe casetofon, spuse el arătând spre aparatul care funcționa încă.

Abby se apropie de el, deși picioarele îi erau încă nesigure.

– E-n regulă.

Când el veni înaintea ei și-i oferi mâna, Abby își ținu răsuflarea și i-o acceptă. „Încă o înțelegere încheiată – gândi ea – sperând că o va respecta mai bine decât pe cea pe care o încheiase cu ea însăși".

– Te-a făcut să suferi.

Dylan rostise aceste cuvinte încet, atât de încet încât ea îi răspunse fără ezitare:

– Da.

Răspunsul acesta îl înfurie. Ba nu, îl făcu să devină turbat de mânie. Nu-și putea explica, dar își dădea seama că mânia aceasta nu-l va ajuta cu nimic la aflarea adevărului. Și ani de zile, poate prea mulți ani de zile, aceasta fusese ambiția lui călăuzitoare.

– Ar fi mai bine să te așezi la loc.

Ea încuviință și se așeză la masă cu mâinile încrucișate și cu un chip calm.

– Abby, tu şi cu Rockwell aţi avut serioase probleme în căsnicie.

– Aşa este.

Părea atât de simplu s-o spună acum. Aşa cum pomenise el, era ca o purificare.

– Era din cauza celorlalte femei?

– Ăsta e numai unul dintre aspecte. Chuck avea nevoie de mai mult de cât i-am oferit eu în toţi acei ani. Iar eu cred că am avut nevoie de mai mult decât mi-a putut el oferi. Nu era un om rău. Vreau să mă înţelegi. Poate că nu era un soţ bun, dar nu era un om rău.

Dylan avea de gând să folosească aici propriul său raţionament.

– De ce ai încetat să mai călătoreşti alături de el?

– Eram gravidă cu Ben, răspunse ea scoţând un scurt oftat. Cinstit, nu pot spune dacă asta a fost o scuză convenabilă sau un motiv legitim, dar sarcina era avansată şi drumurile deveniseră pentru mine o mare povară. Locuiam împreună cu mama lui la Chicago. La început... la început reuşea să vină acasă destul de des. Cred că era fericit, poate chiar un pic copleşit la gândul că va fi tată. În orice caz era foarte atent cu mine când venea acasă şi mă sfătuia să rămân la Chicago şi să am grijă de mine. A încercat sincer să îmbunătăţească relaţiile încordate dintre mine şi maică-sa. Se produseseră deja despărţiri de lungă durată.

Abby rememoră acele timpuri, îşi aminti acele săptămâni şi luni petrecute în luxoasa casă din Chicago, dimineţele leneşe şi după-amiezele liniştite. Acum i se păreau ca un vis, unul îndepărtat, dar cu contururi atât de clare.

– Am fost mulţumită şi chiar satisfăcută de mine. Am decorat camera copilului şi m-am apucat de împletit... deşi o făceam îngrozitor.

Râse amintindu-şi de încercările ei stângace.

– Credeam că sunt stăpână pe întreaga situaţie. Până când, într-o bună zi, am găsit pe pat una din revistele alea de scandal. M-am întrebat mereu dacă Janice o lăsase intenţionat acolo.

Abby alungă acest gând. Acum tot nu mai avea nici o importanţă.

– În revistă era o fotografie a lui Chuck alături de o femeie frumoasă şi un articol scurt, dar foarte răutăcios.

Femeia îşi aruncă ochii pe fereastră şi privi copacii care se aplecau în bătaia vântului.

– Am rămas înmărmurită, mare şi neputincioasă ca orice femeie în luna a opta. Eram zdrobită, mă simţeam trădată şi eram absolut convinsă că lumea se sfârşise pentru mine. Când Chuck a venit acasă la sfârşitul săptămânii, i-am aruncat revista în faţă şi i-am cerut o explicaţie.

– Şi el ţi-a dat-o.

– Era furios că am putut crede o astfel de poveste. A zis că articolul era o mizerie ordinară şi a aruncat revista pe foc. Nu s-a apărat, aşa că m-am trezit în situaţia de a-i cere scuze. Mă înţelegi?

Parcă o vedea în faţa ochilor, atât de fragilă şi de singură. Furia lui clocoti şi mai puternic.

– Da, înţeleg.

– Mai aveam o lună până să nasc şi eram îngrozitor de speriată. M-am hotărât să-i dau crezare, dar ştiam desigur că mă minţise, pentru că o citisem în privirea lui. Am acceptat minciuna lui. Înţelegi?

De ce îl întreba întruna dacă înţelege? De ce era atât de important? Abby îşi frecă preţ de o clipă ochii cu degetele şi se jură să nu-i mai pună această întrebare.

– Cred că în momentul în care am acceptat minciuna lui nu am făcut decât să-l rănesc şi mai mult.

– Şi crezi că dacă aţi fi avut chiar atunci un scandal ar fi încetat să te mai mintă?

– N-am să ştiu niciodată.

– Apoi au apărut alte femei.

– Da, au apărut şi altele. Nu uita că eu şi Chuck nu trăiam împreună ca orice oameni căsătoriţi şi că relaţia noastră fizică se deteriorase mult. El era genul de bărbat care avea nevoie de victorii, dar de îndată ce le dobândea, avea nevoie de şi mai multe. Dacă poţi să înţelegi că până şi în copilărie era tot timpul obsedat să câştige, să fie cel mai bun, să fie primul.

Dezgustată, Abby scoase un oftat.

– Din cauza asta avea nevoie tot timpul să i se dea asigurări că este cel mai mare. Iar eu, deşi trecuse destulă vreme de când eram cu el, nu făcusem aşa ceva. În orice caz, am crezut, am sperat că după naşterea lui Ben se va aşeza şi el la casa lui. Dar ştiam, sau ar fi trebuit să ştiu, încă de când m-am căsătorit cu Chuck că era departe să se gândească la aşa ceva. Apoi, s-a iscat un scandal urât legat de una din admiratoarele lui care îl însoţeau peste tot. Fata a început să-mi scrie, ameninţând că se va sinucide dacă Chuck nu o ia de nevastă. Atunci am cumpărat

ferma asta. Chuck era necăjit pentru că situaţia îi scăpase de sub control. Făcea o încercare de a se achita faţă de mine, faţă de Ben sau de el însuşi. Dar a urmat o nouă cursă.

– Şi tu nu te-ai dus cu el.

– Nu. În perioada aceea mă preocupa ideea de a-mi face un cămin. Am simţit că şi el are nevoie de aşa ceva. Adevărul este că eu una aveam mare nevoie.

Abby privi fumul care se ridica în spirale din ţigara lui Dylan.

– În perioada aceea, după naşterea lui Ben şi înainte de a rămâne gravidă cu Chris, am început să-mi dau seama că viaţa noastră de familie nu mergea bine şi că Chuck şi cu mine ne-am prefăcut doar că ar fi mers vreodată bine. S-a întors acasă. Câştigase un circuit în Italia. Ar fi vrut să vândă ferma. Ne-am certat îngrozitor din cauza asta. În toiul scandalului a apărut şi Ben. Chuck a turbat de furie. A urlat la Ben şi copilul a început să plângă.

Amintirea neplăcută a acelui moment o făcu să-şi treacă o mână prin păr.

– Ben abia împlinise un an. Mi-am pierdut firea şi i-am spus lui Chuck să plece imediat din casă. S-a suit în maşină şi a plecat mâncând norii. L-am liniştit pe Ben şi în cele din urmă am reuşit să-l adorm. Se făcuse târziu şi m-am dus şi eu la culcare. Nu mă mai aşteptam ca Chuck să se mai întoarcă; oricum nu-mi mai păsa. Dar până la urmă s-a întors.

Glasul ei se transformase într-o şoaptă. Privind-o cu atenţie, Dylan îşi dădu seama că nu i se mai adresa lui. Încerca să se elibereze de o fantomă care o bântuia.

– Băuse. Nu obişnuia niciodată să bea prea mult pentru că nu era rezistent, dar de data asta băuse zdravăn. A urcat în camera mea şi am început din nou să ne certăm. Am încercat să-l lămuresc să se culce în una din camerele pentru oaspeţi ca să nu-l scoale pe Ben. Era însă prea furios şi prea beat ca să mai asculte de glasul raţiunii. Atunci mi-a spus că nu am fost o nevastă adevărată, cu atât mai puţin o amantă. Mi-a mai spus că nu-mi pasă decât de Ben şi de fermă. Şi, Dumnezeule, era adevărat. Nu în întregime, dar avea dreptate şi eu nu recunoşteam. Mi-a zis apoi că sosise timpul să aflu ce doreşte cu adevărat un bărbat de la nevasta lui. Ce aştepta un bărbat de la femeia lui şi ce avea dreptul să primească de la aceasta. Şi atunci m-a trântit pe pat... şi m-a violat. După aceea a început să plângă ca un

copil. A plecat înainte de lăsatul zorilor. Câteva săptămâni mai târziu am aflat că rămăsesem grăvidă.

Mâna care trecu din nou prin păr îi tremura.

– Ţi-am spus adevărul, Dylan. Adevărul adevărat, continuă Abby uitându-se din nou în ochii lui. Pot eu să-i spun lui Chris că a fost conceput în noaptea în care tatăl lui m-a violat? Acesta este oare adevărul pe care i-l datorez fiului meu?

Nu mai aşteptă răspunsul lui. Se ridică încet şi ieşi din încăpere.

CAPITOLUL 8

Nu mai putea lucra. Dylan se holba aproape cu resentiment la maşina de scris, dar nu mai era în stare să aştearnă cuvintele pe hârtie. Acestea rămăseseră blocate în capul lui. Emoţia îl chinuia în continuare. Nu-şi mai putea aminti, punct cu punct ce se petrecuse în timpul după-amiezii şi serii aceleia.

După ce Abby ieşise din bucătărie, rămăsese uluit, cu ochii aţintiţi pe casetofonul care continua să meargă. Era oare şocat? Cum putea spune că era şocat? Renunţase de mulţi ani să mai vadă totul în roz. Ştia cât de urâtă, de violentă şi de meschină putea fi uneori viaţa. Intrase în sufletele multor oameni şi până acum descoperise o mulţime de necazuri, de răni şi de secrete. Acestea nu-l şocaseră şi încetaseră de mult să-l mai afecteze în vreun fel.

Cu toate acestea, rămăsese mult timp în bucătăria în care mai plutea încă izul cafelei. Şi avusese sufletul zdrobit. Suferise pentru că nu-şi mai putea aminti cât de palid fusese chipul ei şi cât de calm sunase glasul ei când îi spusese acele cuvinte. După aceea o lăsase singură, ştiind că are nevoie de aşa ceva.

Se urcase în maşină şi plecase în oraş. Distanţa, considerase el, îl va ajuta să treacă peste ceea ce simţea. Un ziarist avea nevoie de distanţă, aşa cum avea nevoie şi de intimitate. Tocmai combinaţia dintre aceste două necesităţi confereau unui reportaj forţă de sugestie şi veridicitate. Şi oare nu reportajul trebuia să rămână pe primul loc?

Aerul se mai încălzise, deşi mai bătea încă un vânticel ce anunţa sosirea lui martie. Zăpada rămăsese doar o amintire pe pământul încă îmbibat cu apă. Primăvara începuse să-şi facă simţită prezenţa. Iar când primăvara se va sfârşi cartea lui va trebui să fie gata. Cum? Nu ştia încă prea bine.

Când se întorsese din oraş, copiii veniseră de la şcoală. Se jucau în curte, luându-se la întrecere cu câinele şi între ei. Dylan mai rămăsese câteva clipe în maşină, uitându-se la ei, până când Chris se repezi la el şi-l chemă să li se alăture.

Chiar şi acum, după câteva ore, Dylan îşi mai amintea cât de luminat fusese chipul lui Chris, cât de sinceri şi de inocenţi fuseseră ochii copilului. Îi dăduse mâna lui micuţă cu cea mai mare încredere şi începuse să-i povestească despre cum decursese ziua aceea la şcoală. Un oarecare Sean vomitase în timpul orei. Grozavă ştire. Ben adăugase ceva de o obscenitate copilărească la adresa lui Sean Parker, iar Chris chicotise, abia abţinându-se să nu izbucnească în hohote de râs. Mai alergaseră un pic, apoi dăduseră buzna în bucătărie. Aflat în spatele lor, Dylan o zărise pe Abby lângă sobă. Când femeia se întoarse spre el, privirile lor rămaseră nemişcate mai multă vreme. Apoi Abby trecu la munca de rutină a pregătirii cinei, cu uşurinţa şi abilitatea care nu mai erau o surpriză pentru Dylan.

Se aşteptase să o vadă tensionată, dar lucrul acesta nu s-a întâmplat, nici atunci, nici în timpul cinei şi nici mai târziu când Abby jucase un joc cu băieţii, la care fusese şi el forţat să participe. Ea îi dusese apoi pe copii la culcare, după care se întoarse în camera ei. De atunci nu ieşise de acolo.

Aflat la rândul lui în camera sa de lucru, Dylan nu-şi putea găsi liniştea. Ce era de făcut? Avea în mână toate elementele pentru a scrie un roman dur şi sincer în acelaşi timp. Un roman despre dragoste, trădare, sex şi violenţă. Şi nu era un roman de ficţiune, ci pura realitate. Era datoria lui să-l scrie cinstit, fără să denatureze nimic.

Îşi aminti cu câtă încredere i se întinsese mânuţa copilului.

Scoţând o înjurătură, Dylan se ridică tulburat de la birou. Nu putea face aşa ceva. Îi era imposibil să aştearnă pe hârtie ce îi povestise Abby în după-amiaza aceea. Cât de mult s-ar strădui să o întoarcă din condei, gestul lui ar rămâne urât şi de neiertat. Iar copilul acela era atât de neprihănit şi de deschis la suflet.

N-ar trebui să se gândească la aşa ceva. Toate instinctele care îl călăuziseră în atâţia ani de jurnalistică, tot talentul care scosese în lumina tiparului atâtea biografii originale şi pline de sugestie, ar trebui să-l orienteze spre scrierea adevărului. Dar nu putea să uite mânuţa acelui copil. În faţa ochilor îi apăru Ben, singur şi îmbufnat, pe un pat, înconjurat de o mulţime de omuleţi de jucărie. Îşi mai aduse aminte cum Abby îşi împreunase degetele cu ale lui, făcându-l să se simtă ca niciodată.

Se dovediseră mai tari decât el. Dylan îşi trecu o mână prin păr. Nu avea nici un rost să pretindă că nu era aşa. În sufletul lui se ducea o luptă crâncenă, iscată de ei. Uitase regula de bază pe care o învăţase în prima săptămână a carierei sale de reporter,

aceea de a nu se ataşa sentimental de cei cu care intra în contact prin munca lui. Ei bine, acum se ataşase de cineva şi nu avea nici cea mai mică idee cum să mai dea înapoi.

Dar de ce să dea înapoi?

Renunţând să se mai gândească la asta, Dylan ieşi din camera lui, traversă coridorul şi bătu la uşa lui Abby.

– Da. Intră.

Femeia stătea la un mic birou şi tocmai termina o scrisoare. Îşi ridică privirea spre el, apoi îşi văzu mai departe de treabă, de parcă s-ar fi aşteptat să fie el.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Bine. Închide uşa.

Dylan se conformă, dar nu începu să vorbească imediat. Acum nu mai exista între ei nici o barieră, nici un casetofon care să facă totul profesional şi etic. Acum tot ce se va spune va fi numai între ei doi. Sau, mai corect spus, realiză el, pentru ei doi. Nu-şi dădea încă seama cum ajunsese aici. Ca un om care merge pe un drum slab iluminat, se apropie şi se aşeză pe pat.

Încăperea era liniştită, curată, feminină – ca şi cea care o ocupa. Dacă existase vreodată şi violenţă aici, atunci pesemne că aceasta fusese eradicată de mult. Ea o făcuse, îşi dădu Dylan seama, pentru că dorise ca viaţa ei şi a copiilor să fie distrusă de violenţă. Destăinuindu-i acele lucruri, îi transferase lui întreaga responsabilitate.

– Abby, ştii bine că nu pot scrie în carte ce mi-ai spus în după-amiaza asta.

Abby fu cuprinsă de un val de uşurare. Sperase, îndrăznise să aibă încredere în el, dar nu putuse să fie sigură.

– Îţi mulţumesc.

– Nu trebuie să-mi fii recunoscătoare.

Într-un fel, simţea că putea să abordeze mult mai uşor resentimentul ei.

– Am să scriu şi aşa o mulţime de lucruri care nu îţi vor face plăcere.

– Încep să cred că nu mai contează aşa de mult ca la început.

Privirea ei aluneca în spatele lui Dylan peste minusculul model floral de pe tapet. Aşa era şi viaţa, un model care se repeta la nesfârşit. Ea încercase să schimbe modelul, fără să ţină cont de imaginea globală.

– M-am gândit că cei mici au nevoie de o imagine la care să privească cu respect. Să se uite la ea şi să zică: „Acesta este

tatăl meu". Cu cât mă gândesc mai mult la acest lucru, şi crede-mă că o fac tot timpul, îmi dau seama că, de fapt, mai important este să fie mândri de ei înşişi.

– Ce te-a determinat să-mi faci acea destăinuire?

Abby se uită la el, la bărbatul care reuşise pentru prima dată să-i schimbe modelul. Cum ar putea să-i explice? Găsise la acest om o bunătate la care nu s-ar fi aşteptat. Muncise alături de ea, deşi nu i se ceruse s-o facă. Se purtase plin de afecţiune şi de gene-rozitate cu ea şi cu copiii ei. O îngrijise când fusese bolnavă. Des-coperise sub aspectul lui exterior dur o imensă bunătate şi se îndrăgostise de ea. Suspinând, Abby luă stiloul şi începu să-l plimbe, fără să-şi dea seama, dintr-o mână în alta.

– Nu pot să-ţi spun toate motivele. A fost suficient să încep să vorbesc şi m-am trezit spunându-ţi totul. Poate că după atâţia ani am simţit nevoia să o spun cu glas tare. Înainte, nu am reuşit niciodată s-o fac.

– Alor tăi nu le-ai spus nimic? o întrebă Dylan.

– Nu. Poate că ar fi trebuit. Mi-a fost foarte greu să trec prin toate etapele astea: ruşine, autoreproş, furie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai rămas cu el?

Se gândi din nou la bani şi-i veni din nou în minte imaginea femeii în haină de nurcă şi cu diamante. Nu voia să mai creadă că acesta fusese motivul.

Abby îşi coborî privirea spre mâini. Inelul de logodnă dispăruse de multă vreme, iar amărăciunea din sufletul ei se stinsese şi mai devreme.

– După cele întâmplate atunci, Chuck a fost distrus. Îi părea îngrozitor de rău. Am crezut că mai putem salva ceva după noaptea aceea de coşmar. O vreme chiar am reuşit. Apoi, s-a născut Chris. Chuck nu putea să-l privească fără să-şi amintească de noaptea aceea. Se uita la bebeluş şi-l ura pentru modul în care venise pe lume, pentru că micuţul îi amintea de propria lui slăbiciune şi de faptul că era muritor.

– Şi tu? Ce simţeai când te uitai la Chris?

Pe chipul femeii apăru un zâmbet uşor.

– Era atât de frumuşel. Şi acum e foarte frumos.

– Eşti o femeie deosebită, Abby.

Ea îl privi surprinsă.

– Nu, nu cred. Sunt o mamă bună, dar asta nu e ceva deosebit. Nu am fost o soţie bună. Chuck avea nevoie de o femeie care să fie gata în orice clipă să se ridice şi să plece cu el. Avea nevoie de un partener de întrecere, iar eu am fost prea moale.

– Dar tu de ce aveai nevoie?

De data aceasta îl privi inexpresiv. Nimeni în afară de cei din familia ei nu îi pusese o astfel de întrebare. Şi niciodată nu le dăduse un răspuns imediat.

– Nu ştiu sigur de ce aveam nevoie, dar acum sunt fericită cu ce am.

– Crezi că e suficient? Copiii, ferma asta? o întrebă el, ridicându-se şi venind mai aproape de ea. Credeam că o să-mi spui adevărul.

– Dylan.

Nu trebuia să se apropie aşa de mult. Nu mai era în stare să gândească când stătea atât de aproape de el.

– Nu ştiu la ce te aşteptai să-ţi spun.

– Chiar nu ştii?

Luând-o de mână, o făcu să se ridice în picioare. Îi simţi degetele tremurând şi o strânse şi mai tare.

– Nu vreau să-ţi fie frică de mine.

– Dar nu-mi este frică.

– Nu vreau să te temi de ceea ce există între noi.

– Nu am încotro. Dylan, nu face asta, spuse ea punându-i mâna liberă pe braţ. N-aş suporta să distrug totul. Sper că suntem pe punctul de a deveni prieteni.

– Am depăşit această etapă.

Îi duse mâna la buze şi îi observă surpriza din ochi.

– A făcut cineva cu adevărat dragoste cu tine?

Un fior de panică o cuprinse de-a lungul spinării.

– Am... am doi copii.

– Ăsta nu e un răspuns.

Curios, Dylan îi întoarse mâna şi-şi apăsă buzele în palma ei. Degetele femeii se încordară.

– A mai existat un alt bărbat în viaţa ta în afară de Chuck?

– Nu, eu...

Privirea lui Dylan deveni fixă. Degetele lui se încleştară şi mai tare pe mâna ei.

– Nici unul?

Ruşinea o cuprinse imediat; era preţul cedării.

– Nu. Nu sunt o femeie care inspiră o atracţie prea mare.

În câte feluri reuşise Rockwell s-o umilească? se întrebă Dylan. Încerca din greu să-şi stăvilească furia de care fusese cuprins. Să nu se implice sentimental? Acum nici nu mai putea fi vorba de aşa ceva. Îşi dorea să-i dovedească şi ei că lucrurile

puteau sta şi altfel. Poate că, pentru prima dată, vroia să creadă şi el acest lucru.

– De ce nu mă laşi să văd dacă e aşa?

– Dylan...

Cuvintele i se înecară în gât în clipa în care bărbatul îşi trecu buzele peste tâmpla ei.

– Tu nu mă doreşti, Abby?

Seducţie. Până acum nu sedusese niciodată, în mod conştient, o femeie. Femeile fuseseră cele care veniseră spre el, cunoscătoare şi experimentate. Nici una dintre ele nu îi tremurase în braţe. Se simţi o clipă cuprins şi el de panică. Va reuşi oare să fie suficient de atent şi de delicat cu ea?

– Ba da, îi răspunse Abby, aplecându-şi capul ca să-l privească în ochi. Dar nu-mi dau seama ce-aş putea să-ţi ofer.

– De asta lasă-mă să mă ocup eu, îi spuse Dylan prinzându-i capul în mâini cu o siguranţă de sine de care nu se credea în stare. Pentru moment, acceptă doar să primeşti...

O sărută uşor şi languros. Ea îi apucă încheieturile mâinilor. Mişcarea aceasta ezitantă şi vulnerabilă îl afectă cum nu se aşteptase niciodată să fie afectat. Lumina lămpii cădea pe chipul ei, iar Dylan se aplecă şi o muşcă încet de buze. Abby simţi pulsul bărbatului crescând vertiginos şi-l strânse mai tare de încheietura mâinii. Bărbatul o dorea, o dorea cu adevărat. Şi, Doamne, era îngrozită că va produce o mare dezamăgire amândurora. Dylan o strânse mai aproape de el. Ea se încordă toată.

– Uşor, şopti el, dând dovadă de o răbdare pe care nu ştiuse că o are. Relaxează-te Abby.

O mângâie cu gingăşie până simţi muşchii ei relaxându-se. Mâinile care până acum îi strânseseră încheieturile, îl mângâiau ezitante, producându-i o senzaţie deosebit de plăcută. Niciodată până acum, Dylan nu mai căutase la o femeie această senzaţie şi nu se aşteptase la ea. Acum, descoperind-o şi-ar fi dorit să nu o mai piardă niciodată.

Încet, domol şi cu multă grijă, făcu dragoste cu ea folosindu-se doar de gură. Gustând-o, seducând-o, apoi relaxând-o, o aduse treptat cât mai aproape de starea lui. Îi simţi braţele încolăcindu-i-se pe spate. Când simţi că gura ei devenise destul de fierbinte şi se mulase perfect pe buzele lui, o pătrunse şi mai adânc. O simţi cum se înfioară şi auzi geamătul uşor al plăcerii. Pentru prima dată în ultimii ani resimţi şi el această plăcere.

Îşi strecură mâinile sub puloverul ei. Când Abby tresări, el începu să o mângâie şi să-i şoptească promisiuni pe care nu era

sigur că le va putea respecta. Femeia avea o piele fină şi o spinare suplă. Dorinţa începuse să-l devoreze pe Dylan. Încercă să reziste.

Îi trase puloverul centimetru cu centimetru până când i-l scoase şi acesta căzu la picioarele lor.

Panica reveni. Acum Abby era vulnerabilă. Respiraţia ei era şi mai rapidă, aburindu-i parcă mintea. Oare nu mai era nevoie să gândească? Cum putea să se mai apere, cum putea să-i ofere ceea ce el dorea, dacă nu mai putea gândi? Dar era atât de plăcut să-i simtă mâinile alunecându-i pe piele. Mâini puternice, răbdătoare atingând-o exact atunci când îşi dorea mai mult să fie atinsă. Poate că în clipa în care mâinile acestea vor începe să-i ceară ceva, va îngheţa toată de teamă, dar pentru moment, nu simţea decât că devine din ce în ce mai fierbinte.

Când începu să o conducă spre pat, teama puse din nou stăpânire pe ea.

– Dylan...

– Întinde-te cu mine pe pat, Abby. Întinde-te pe pat.

Se ţinu de el când se aşezară în pat. Văzu totul cu o claritate perfectă, modelul cu trandafiri repetat la nesfârşit pe pereţi, spirala neagră a tăbliei patului, pătratul alb al tavanului. Şi chipul lui. Nervii îi erau atât de încordaţi, încât se temea că nu va mai putea face nici o mişcare. Se luptă cu această încordare, încercând să-şi impună că nu mai era o fetiţă lipsită de experienţă, ci o femeie în toată firea.

– Lumina.

– Vreau să te văd.

O sărută din nou, de data aceasta pe ochi.

– Vreau să mă vezi şi tu pe mine. Am să fac dragoste cu tine, Abby. Lucrul ăsta nu trebuie făcut pe întuneric.

– Să nu... să nu te aştepţi la prea mult.

Dylan o apucă de gât şi îi ridică faţa spre a lui.

– Să nu te aştepţi la prea puţin.

Apoi o reduse la tăcere.

Sărutul lui o făcu să se cutremure. Fusese apăsat şi, aproape dureros. Trupul ei, arzând deja de excitarea panicii, se înfierbântă de pasiune. Gemu profund de plăcere.

Îl înnebunea. Oare nu simţea acest lucru? Felul în care trupul ei se încorda şi apoi se relaxa, felul în care mâinile ei îl atingeau, ezitau un pic, apoi îl mângâiau. Nu-şi închipuise că o poate dori atât de mult. Acum, când o avea alături, fierbinte şi în

carne şi oase, îşi dădea seama că trebuia să se gândească mai întâi la ea şi apoi la nevoile lui.

Şi aşa şi făcu. Fără încetare, dar şi fără milă, continuă să o mângâie, simţind cum trupul ei se arcuieşte, auzind respiraţia ei agonică. Inhala pasiunea emanată de pielea ei, acel parfum femeiesc pe care numai un bărbat putea să-l provoace. Lumina care scălda chipul lui Abby îi permitea să vadă cum se îmbinau pe rând surpriza, plăcerea şi dorinţa. Nerăbdător, îşi smulse cămaşa de pe el, pentru a-i simţi mai bine atingerea pielii.

Dylan avea o piele fină. Omoplaţii lui erau tari ca fierul, dar pielea de pe spate era fină. Alunecându-şi degetele pe ea, Abby simţea muşchii încordaţi. Şi puternici. Simţise întotdeauna nevoia puterii, dar nu o găsise decât la ea. Răbdare. Odată plânsese chiar pentru un pic de răbdare, dar încetase să mai caute aşa ceva. Acum o găsise. Pasiune. Cândva şi-o dorise cu ardoare, apoi renunţase, spunându-şi că se poate trăi şi fără aşa ceva. Şi iat-o acum cuprinsă pe dinăuntru şi pe dinafară de pasiune. Dylan îi rosti numele scoţând un geamăt, iar ea ameţi doar la auzul acestuia.

Buzele lui erau acum pe sânii ei. Muşchii abdomenului ei se încordară când Dylan îi înconjură sfârcul cu buzele lui. Fără să-şi dea seama, Abby îl prinse cu putere de ceafă şi se arcui toată sub el. Cu dinţii, cu limba şi cu buzele el îi provoca o tortură de neimaginat. Incapabilă să mai gândească ea cedă.

Dylan îşi deschise şliţul jeanşilor, dar ea nici nu îşi dădu seama. Simţi mişcarea domoală a mâinilor lui şi senzaţia atingerii pantalonului lui pe picioarele ei goale. Vru să-i strige numele, dar vorba se evaporă într-un geamăt când limba lui îi atinse în treacăt coapsele.

Era frumoasă. Avea un trup suplu, cu muşchi subtili, cu şolduri înguste. Era de mirare cum reuşise să nască doi copii cu astfel de şolduri.

Primul orgasm o făcu să se cutremure cu o viteză incontrolabilă. Neputincioasă, ameţită, Abby scoase un ţipăt înnăbuşit. Avusese senzaţia că trupul ei se umpluse, luase foc, apoi se golise. Încercând să-şi revină, îl strânse în braţe, iar el o trimise în al nouălea cer.

Respira greu, pulsând din cauza unor senzaţii pe care nu le mai trăise până acum. Oare aceste senzaţii aveau vreun nume? se întrebă ea frenetic. Se găsiseră oare cuvintele care să descrie ce simţea ea acum? Pielea îi era atât de sensibilă, încât simpla atingere a degetelor lui o făcea să-şi piardă firea. Dylan îşi

dorise s-o vadă aşa, topită în propria ei plăcere. Când alunecă în ea, ochii femeii se deschiseră larg. Înainte ca Abby să-l tragă mai aproape de ea, Dylan văzu în ochii aceia plăcerea amestecată cu uimirea.

Şoldurile ei începură să se mişte frenetic, spărgând echilibrul pe care Dylan se străduise atât de laborios să-l creeze. Degetele ei i se înfipseră în spinare, iar unghiile mici şi rotunde îi zgâriau pielea. Nu-şi dădea seama ce face. Şi în curând nici el.

Niciodată nu mai fusese ca acum. Nimeni altcineva nu o făcuse să se simtă atât de întreagă, atât de importantă, atât de plină de viaţă. Se deschiseseră uşile, fuseseră ridicate ferestrele, iar aerul care pătrunsese înăuntru fusese atât de minunat.

Ar fi vrut să i-o spună, dar se temea să nu o creadă naivă. Aşa că se mulţumi să-i aşeze o mână pe inimă. Bătea mai regulat decât a ei, dar bătea încă foarte repede.

Niciodată nu mai fusese ca acum. Nimeni nu îl făcuse să se simtă mai real, mai puternic, mai deschis. Ea aprinsese o lumină în mintea lui, iar lumina aceasta strălucea curat şi puternic. Ar fi vrut să-i spună şi ei, dar se temea să nu sune exagerat. Aşa că se mulţumi să o tragă şi mai aproape de el.

– Şi ziceai că nu eşti atrăgătoare?

– Cum?

– Îmi spuneai că nu eşti o femeie atrăgătoare. Sper că nu ai vrut să te lauzi.

Abby îşi întoarse faţa în umărul lui. Îşi dădu seama că parfumul ei pătrunsese şi aici. Era o senzaţie ciudată, dar minunată să-şi întâlnească propriul parfum în pielea acestui bărbat.

– N-am fost niciodată prea grozavă la... mă refer la partea tehnică.

– La partea tehnică? exclamă el, neştiind dacă să râdă de ea sau să ţipe la ea. Ce înseamnă asta?

– Păi, ... la sex.

– Dar noi nu am făcut sex, spuse el simplu, aşezându-se deasupra ei. Noi am făcut dragoste.

– E doar o diferenţă de sens al cuvintelor.

– Pe naiba, nu e. Şi nu mă mai contrazice. Eu nu sunt Chuck. Uită-te la mine. Zău, uită-te.

Ea se calmă şi se conformă.

– Mă uit. Şi ştiu.

– Ce mai vrei, Abby, o evaluare?

– Nu, răspunse Abby, iar obrajii deja aprinşi de pasiune, se înroşiră şi mai tare. Bineînţeles că nu. Vroiam doar să...

– Vroiai să ştii cum a fost pentru mine. Dacă ai făcut ce trebuia la momentul potrivit. Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că Chuck Rockwell nu a fost totuşi amantul devastator, aşa cum îl descriau gazetele de scandal? Nu te-ai gândit niciodată că ceea ce s-a întâmplat, sau ar fi trebuit să se întâmple între voi în pat, a fost din vina lui?

Nu fusese vina lui. Sigur că nu.

– Dar, cum rămâne cu celelalte femei...? începu ea, apoi rămase tăcută.

– Să-ţi spun eu cum stau lucrurile. E uşor să te tăvăleşti sub aşternuturi în fiecare noapte cu o altă femeie. Nu trebuie să gândeşti, nu trebuie să simţi. Nu trebuie să te preocupi să-ţi faci partenerul să vadă stele. Trebuie să te satisfaci doar pe tine însuţi. Lucrurile stau cu totul altfel atunci când ai un partener căruia i-ai făcut nişte promisiuni, pe care vrei să-l faci fericit. Atunci e nevoie de multă grijă, de timp şi de răbdare.

Abby îl privea cu buzele întredeschise, cu ochii larg deschişi. Dylan îşi trecu o mână prin părul ei.

– Ascultă, în clipele acestea nu prea am chef să discut despre Chuck Rockwell. Nu vreau să te gândeşti la el şi la nimeni altcineva. Concentrează-te doar asupra mea.

– Asta şi fac, spuse ea şi, puţin nesigură, îi puse o mână pe obraz. Eşti cel mai fericit lucru care mi s-a întâmplat de atâta amar de vreme.

Văzu cum expresia chipului lui se schimbă şi simţi cum mâna lui se încordează în părul ei.

– M-ai făcut să înfrunt o mulţime de lucruri pe care le credeam demult pierdute. Îţi sunt recunoscătoare pentru asta.

– M-am plictisit să-ţi tot spun să nu-mi mai mulţumeşti.

Dar mâna lui coborî uşor din păr şi alunecă pe umerii ei.

– Este absolut ultima oară.

Ridicându-şi braţele şi le împreună deasupra lui şi-l strânse. Acolo se simţea în siguranţă, ca atunci când se aflaseră în bătaia soarelui.

– Nu râde.

El îşi trecu buzele peste clavicula ei.

– Nu prea am chef de râs.

– Mă simt de parcă am învăţat un meşteşug complex şi important.

– Cum ar fi mângâierea spatelui?

– Ţi-am spus să nu mai râzi.

– Iartă-mă, spuse Dylan apoi se aşeză deasupra ei. Nu ajungi niciodată să stăpâneşti un meşteşug decât dacă îl practici. Şi de multe ori.

– Cred că ai dreptate.

Joaca aceasta erotică nu o experimentase niciodată până acum. Abby se prinse în ea. Buzele ei le atinseră pe ale lui, deja fierbinţi, deschise şi doritoare.

– Dylan?

– Hmm?

– Să ştii că am văzut stele.

Dylan zâmbi. Ea simţi. Când îşi întoarse capul spre ea, îi văzu zâmbetul.

– Şi eu am văzut stele.

Vru să-şi coboare capul spre ea, dar auzi un scâncet de copil.

– Ce naiba...

– E Chris.

Abby se dădu jos din pat într-o clipă. Smulse un halat din dulap, îl puse pe ea şi, înainte ca Dylan să-şi tragă jeanşii, ieşi din încăpere.

– O, iubitul mamii.

Abby intră grăbită în camera lui Chris, unde copilul plângea de mama focului înconjurat de aşternut.

– Ce s-a întâmplat?

– Erau verzi şi urâţi.

Copilul îşi afundă chipul la adăpostul sânilor mamei sale, adulmecându-i mirosul atât de cunoscut.

– Arătau ca nişte şerpi şi făceau sssss. Şi alergau după mine. După aceea, am căzut într-o groapă.

– Ce vis urât, spuse Abby legănându-l la piept. Dar acum, totul s-a sfârşit. Sunt aici, cu tine.

Băiatul se mai smiorcăia, dar se liniştise.

– Voiau să mă taie bucăţele, bucăţele.

– A avut un vis urât? întrebă Dylan care ezita în cadrul uşii, nesigur dacă se cădea să intre.

– A visat nişte şerpi verzi şi urâţi, îi răspunse Abby, continuând să-l legene pe Chris în poală.

– Nu mai spune. Cred că a fost îngrozitor, tigrule.

Chris smiorcăi din nou, dădu din cap şi se frecă la ochi. Chiar dacă se cădea sau nu, Dylan nu se putea abţine. Intră în cameră şi îngenunche lângă băiat.

– Data viitoare ar trebui să visezi o mangustă. Şerpii nu au nici o şansă în faţa mangustelor.

– O mangustă, încercă să pronunţe şi Chris, râzând de ideea lui Dylan. Ai inventat un astfel de animal?

– Nu. Mâine o să căutăm împreună fotografia unei manguste. Animalele astea trăiesc în India.

– Trace a fost în India, îşi aminti Chris. Am primit o vedere de la el, mai spuse el, apoi căscă şi se culcă din nou în braţele mamei sale. Nu pleca încă.

– Nu. Nu plec. Rămân cu tine până adormi la loc.

– Rămâne şi Dylan?

Dylan îl mângâie pe băiat pe obraji.

– Sigur că da.

Rămaseră amândoi acolo. Abby ţinea copilul în braţe şi îi cânta ceva ce suna a cântec de leagăn irlandez. Dylan simţi o satisfacţie uimitoare, nu ca aceea pe care o trăise cu Abby în patul de dincolo, dar una la fel de puternică. Era un sentiment sigur al apartenenţei la ceva, de parcă ar fi ajuns în cele din urmă la ţinta spre care se deplasase toată viaţa lui. Era o prostie şi-şi spunea că-i va trece. Dar nu-i trecu. Lumina de pe coridor pătrundea în cameră prin crăpătura uşii şi cădea peste o grămadă de camioane aşezate lângă o minge veche şi pe jumătate dezumflată.

Abby aşeză uşor copilul în pat, aranjând cu grijă aşternutul în jurul lui şi al lui Mary. Îl sărută pe obraz, apoi se îndreptă de spate, dar Dylan mai zăbovi o clipă, mângâind alene buclele de pe fruntea lui Chris.

– E de-a dreptul irezistibil, nu-i aşa? murmură ea.

– Da. O să fie greu să te mai înţelegi cu el când îşi va da şi el seama de asta.

– Seamănă foarte mult cu Trace. E tot numai farmec. După spusele lui tata, Trace a învăţat să-şi exploateze această calitate cu mult înainte de a învăţa să meargă de-a buşilea.

Cu un gest cât se poate de natural, Abby îl luă pe Dylan de mână şi-l scoase din cameră.

– Vreau să arunc o privire şi în camera lui Ben.

Deschise uşa şi văzu imediat harababura din încăperea băiatului. Haine, cărţi, jucării, toate formau o grămadă dezordonată care se întindea de la un perete la celălalt. Abby scoase un oftat şi-şi propuse să-l pună la treabă în acest week-end. Primul ei născut stătea întins în pat, pe jumătate acoperit.

Se apropie de el, îl înveli, scoase un pantof sport de sub pernă şi aruncă regimentul de omuleţi de plastic din pat.

– Doarme bușteau, comentă ea.
– Văd și eu.
Femeia mai aruncă o ultimă privire prin cameră.
– În plus, are pasiunea de a strica toate jucăriile.
– Corect. N-am nimic de comentat.
Râzând încet, Abby se aplecă și-și sărută copilul.
– Te iubesc, răutate mică.
Își croi cu grijă drum printre grămezile de jucării din semiîntunericul camerei. Când ajunseră la ușă, Dylan o prinse din nou în brațe.
– Îmi plac copiii tăi, Abby.
Emoționată, ea îi zîmbi și-l sărută pe obraz.
– Ești un om amabil, Dylan.
– Mulți nu sunt de aceeași părere cu tine.
Abby înțelese ce voia să spună.
– Poate că nu te-au cunoscut ca mine.
Așa era, dar n-ar fi putut să-i spună și de ce.
– Să ne întoarcem în pat.
Ea încuviință și-l luă pe după mijloc.

CAPITOLUL 9

Cât de multe se puteau întâmpla în douăzeci şi patru de ore! Abby se trezi în dimineaţa aceasta cu un fel de uimire confuză. Descoperise pasiunea. Descoperise afecţiunea. Şi poate ca făcuse primul pas spre ruperea în fine a legăturilor şi obligaţiilor faţă de trecut. Pentru asta trebuia să-i mulţumească lui Dylan, dar nu era sigură că acesta va mai tolera un astfel de gest. Nu şi-ar fi putut exprima gratitudinea fără să-l necăjească. Nu-i putea spune că îl iubea, fără să riște pierderea a ceea ce abia se înfiripase. Aşa că nu va spune nimic şi va continua să spere că simpla lui prezenţă alături de ea va fi suficientă.

Trimise copiii la şcoală, termină repede treburile dimineţii, îi lăsă lui Dylan un bilet pe masa din bucătărie şi sări în maşină. Avea energie cât zece.

Plănuise să-şi petreacă dimineaţa măturând, dând cu ceară şi frecând podelele casei doamnei Cutterman, câştigând astfel o bună parte din banii de mâncare pentru luna aceasta. Se considera norocoasă că scăpase de gripă şi că putea reveni la munca ei cu ora care o ajuta să-şi mai regleze bugetul familiei până când va reuşi să vândă mânjii. A doua zi era programată curăţenia pe care de două ori pe lună o făcea la familia Smith. Recapitulă în minte programul săptămânii şi îşi dădu seama că îi rămânea timp pentru tot ce-şi propusese, inclusiv pentru cumpărarea unor pantofi în acest week-end.

Îşi propusese să se concentreze asupra acestor aspecte şi să nu se mai gândească la ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Ceea ce însemnase noaptea aceea pentru Dylan şi pentru ea erau lucruri diferite. Trebuia să fie suficient de înţeleaptă să înţeleagă acest lucru. Dar el îi oferise ceva ce nu primise încă de la nici un bărbat: respect, afecţiune şi pasiune. Savura încă momentele acelea. Porni radioul din maşină şi se angajă pe drumul principal.

Dylan coborî în bucătărie şi se duse direct la ibricul cu cafea. Nu i se întâmpla des să se trezească năuc, dar munca de peste noapte şi starea de nesomn păreau a avea un alt efect asupra lui. Nu-şi dădea încă seama de ce fusese atât de agitat. Abyy dormise lângă el la fel de liniştită cum cei doi copii dormiseră în camerele lor.

Trupul lui fusese relaxat, liniştit. Îşi dădea seama că era efectul unei uşurări fizice. Dar mintea îi fusese încordată şi neliniştită. Între ei nu se întâmplase ceva obişnuit. O părticică a sufletului său şi-ar fi dorit să fie aşa, în timp ce o alta – una pe care n-o explorase de mulţi ani – se bucura că lucrurile stătuseră aşa. Nu era genul de om căruia să-i placă contrastele propriei sale personalităţi. Deasupra tuturor acestor contradicţii se afla misterul femeii care dormise alături de el.

Începuse să disece opinia pe care o avusese despre ea înainte de a o cunoaşte personal şi să o compare cu sentimentele pe care le avea acum pentru ea. Nimic nu mai corespundea. Ce avea de-a face femeia în haină de nurcă cu cea care îi tremurase în braţe? Cele două femei erau reale, sau doar două roluri jucate într-o piesă?

Simţi că i se urcă sângele în cap când îşi aminti ce-i povestise Abby. Pentru prima dată în viaţa lui dorinţa de a-şi oferi cuiva protecţia fu mai mare decât oricare alta. Ştia că nu e bine să se lase influenţat de sentimente şi încerca să fie obiectiv. Dacă Rockwell abuzase de ea fizic şi sentimental, de ce a mai rămas cu el? Cu succesul pe care îl avea la femei, un divorţ ar fi fost cât se poate de simplu pentru Chuck. Dar ea a rămas cu el. Aşa cum el nu mai putea rezolva contradicţia apărută, nici ea nu mai putea găsi o soluţie pentru ceea ce se petrecea în sufletul lui.

O dorea, la fel de tare cum o dorise înainte, ba chiar mai mult. În felul ei de a face dragoste era o savoare pe care Dylan nu o mai gustase până acum, şi-şi dorea cu ardoare să retrăiască acele momente. Dar mai era ceva. Dacă închidea ochii, o auzea parcă râzând de ea însăşi, cu o mare uşurinţă şi inocenţă. O vedea parcă muncind, hotărâtă şi veşnic bine dispusă. Mai era felul cum se ocupa de copii, cu o mână fermă, dar cu o nemărginită dragoste.

Era o femeie deosebită. Ştia că numai un nebun putea crede că există pe lume aşa ceva. Poate că înnebunise şi el.

Îşi aruncă privirea pe fereastră şi se întrebă dacă Abby era în grajd, dând de mâncare animalelor. O s-o aştepte să termine treaba, o să dea drumul casetofonului şi se vor întoarce la munca

lor. O vedea parcă ridicând un sac cu grăunțe sau un balot de paie. Scuturând din cap, se întoarse și-și luă paltonul din cuier. Abia atunci observă biletul.

Dylan,

În dimineața asta sunt la doamna Cutterman. Dacă e vreo problemă, găsești numărul ei în cartea de telefoane. Înainte de a mă întoarce acasă trebuie să trec un pic și prin oraș pentru unele cumpărături. Ne vedem pe la ora unu.

Abby

Se simți ridicol de deprimat. Ea nu era acasă și va lipsi încă ore întregi. Dorea s-o vadă, să-i privească chipul în dimineața aceea, după noaptea petrecută împreună. Vroia să vorbească cu ea, calm, logic, până când gândurile și simțămintele lui despre ea se vor contopi. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea ziua, în imensa casă pustie.

Ar fi vrut pur și simplu să fie cu ea.

Alungându-și acest sentiment, Dylan își mai turnă o ceașcă cu cafea și și-o luă sus cu el. Acum era timpul să se apuce de treabă.

Când Abby trase mașina în fața casei, soarele era din nou acoperit de nori. Bolborosi câteva cuvinte la adresa vremii urâte, apoi scoase din portbagaj laptele și pâinea. „Iar o să plouă," gândi ea dezgustată pentru că la radio tocmai se anunțase cer senin. Și nici unul dintre băieți nu-și luase ghetele dimineață. „Mă rog, oricum trebuia să le iau încălțăminte nouă," își aminti ea și deschise ușa. În drum spre bucătărie adună de pe jos două camioane, doi omuleți de plastic și o șosetă.

După ce-și scuturâ pardesiul, dădu drumul radioului portabil și începu să se ocupe de carnea pe care o scosese din congelator de dimineață.

– Bună.

Ea tresări un pic, cu tigaia în mână. Dylan se afla doar la doi pași de ea.

– Dumnezeule, dar știu că ai un mers foarte silențios. Nici nu te-am auzit când ai intrat.

– Mereu dai radioul așa de tare?

– O! exclamă ea și automat dădu volumul mai mic.

Se simțea stângace în tot ce făcea, dar se așteptase la așa ceva.

– A trebuit să cumpăr niște lapte. După felul în care băieții dau iama în el, cred că am să cumpăr o vacă într-o bună zi.

Își făcu de lucru în jurul sobei și se simți mai liniștită.

– Tu ai lucrat?

– Da.

Și el se simțea stânjenit. Și nu se așteptase la asta. Moale și drept, părul ei era legat la spate. Ar fi vrut să-l desfacă, să-l simtă mângâindu-i mâinile așa cum se întâmplase cu o noapte înainte.

– Tu te-ai distrat bine?

– Cum?

– Te-am întrebat dacă te-ai distrat bine cu prietena ta.

Carnea începu să stârâie în tigaie.

– A, cu doamna Cutterman. E o femeie foarte simpatică.

Lui Abby îi veniră în minte hectarele de mobilă pe care le lustruise. Alungând acest gând, începu să agite pasta de roșii.

– O să plouă, spuse ea. Și nu cred că băieții vor ajunge înainte acasă.

– Ai fost căutată la telefon.

– Da?

– Una Betty de la PTA.

– Produse de patiserie.

Abby oftă și deschise conserva cu suc de roșii. Huruitul deschizătorului electric de conserve suna în capul ei ca un cutremur. Oare cât va mai putea să se ascundă după rutină? se întrebă ea.

– Are nevoie de prăjituri pentru ceai și cafea?

– Trei duzini. Zicea că e sigură că poate conta pe tine.

– Abby cea de încredere, spuse ea, fără pic de sarcasm, dar cu un ton autoironic. Când are nevoie de ele?

– Miercurea viitoare.

– E-n regulă.

Câtă vreme Abby diluă pasta și adăugă condimentele, se lăsă tăcerea. „Spaghetele erau mâncarea preferată a lui Ben", gândi ea. Le înfuleca ca un lup înfometat.

– Bănuiesc că vrei să-mi mai pui niște întrebări.

– Doar câteva.

– Termin de gătit într-un minut. Dacă consideri că putem lucra și în timp ce aranjez rufele, atunci...

Glasul ei se pierdu când Dylan îi atinse umărul. Nemaiștiind la ce să se aștepte, se întoarse încet spre el. O privea din nou, adânc și fix. Abby ar fi dat oricât să știe ce căuta cu acele priviri.

Apoi o sărută delicat, ușor, iar inima ei se topi ca untul.

– O, Dylan.

Inima, de care nici nu mai ştia că o are în piept, începu să bată neregulat în clipa în care îl luă în braţe.

– M-am temut că ai să fii plin de regrete.

– În legătură cu ce?

Dumnezeule, ce bine era când o ţinea în braţe!

– În legătură cu cele întâmplate noaptea trecută.

– Nu, nu regret absolut nimic. Sunt doar un pic confuz.

Femeia din braţele lui mirosea a săpun, a curăţenie.

– Serios?

Nedându-i crezare decât pe jumătate, Abby făcu un pas înapoi.

– Da, serios.

Dylan zâmbi, incredibil de uşurat şi o sărută din nou.

– Mi-a fost dor de tine.

– O, drăguţ din partea ta, spuse Abby plimbându-şi mâinile pe spinarea lui şi strângându-l mai aproape. E chiar foarte drăguţ.

– Vrei să tragi chiulul?

Abby zâmbi şi-şi dădu capul pe spate.

– Să trag chiulul?

– Da. Am impresia că n-ai tras niciodată chiulul cât ţi-ai fi dorit.

– N-am rămas niciodată suficient de mult într-o singură şcoală pentru a mă perfecţiona în domeniul ăsta. În plus, o să şi plouă şi ce plăcere mai e şi aia să tragi chiulul în ploaie?

– Hai sus şi am să-ţi arăt.

Abby râse din nou, dar ochii ei se făcură mari când îşi dădu seama că era o invitaţie serioasă.

– Dylan, peste două ore sosesc copiii.

– Două ore sunt suficiente să rezolvi treburile unei întregi zile.

Brusc, o ridică în braţe. Era atât de plăcut să-i audă râsul înecat şi să-i vadă ochii aceia mari şi nedumeriţi.

Inima ei începu să bată cu putere când o scoase din bucătărie. Abby îşi îngropă faţa în gâtul lui şi bolborosi:

– Toată lumea o să rămână fără şosete curate.

– Şi numai noi doi vom şti cauza..

Făcură dragoste repede, disperat, cu un fel de abandonare sălbatică pe care Abby nu o mai trăise până acum. Îşi aruncaseră hainele în dezordine prin toată camera. Trăseseră draperiile ca lumina slabă de afară să pătrundă. El o dusese în locuri în care

Abby nu mai fusese niciodată, locuri în care s-ar fi temut să fie dusă de altcineva. Întocmai unui copil care este suit pentru prima dată în căluşei, Abby îşi pierduse respiraţia în această goană, ca apoi să fremete toată de dorinţa de a repeta această experienţă.

Dylan se simţea liber, incredibil de liber în acestă înlănţuire a trupurilor lor de pe patul cel vechi. Trupul ei ardea ca focul şi era gata pentru orice Dylan ar fi învăţat-o. Era maleabilă, dar puternică. Şi era a lui. Uimitor de agilă, se încorda toată, copleşită de plăcerea care o scotea din minţi. Incapabil să obţină totul, Dylan simţea că-şi pierde, la rândul lui, minţile. Trupurile lor s-au unit, bust pe bust, şold pe şold. Continuară să se rostogolească în ritmul acesta furibund, când încordaţi ca un arc, când vlăguiţi şi epuizaţi.

Începu să plouă încet şi molcom. Picăturile se izbeau de fereastră.

Ritmul dragostei lor se rări şi deveni constant, pe măsură ce pasiunea iniţială se transformase în dorinţă arzătoare. Gemetele uşoare şi mişcările delicate luară locul freneziei de la început. Nu aveau de ce să se grăbească. Patul era lat şi moale, ploaia liniştită şi calmantă. Îşi oferiră cu generozitate toate plăcerile amorului pe care numai cei ce se iubesc le pot trăi.

Dylan îi savură pielea, înfierbântată de plăcere, umezită de excitare. Nu cunoscuse în viaţa lui o aromă atât de îmbătătoare. Degetele ei îi cutreierau spinarea, căutând parcă muşchii care se încordau şi apoi cedau. Nu şi-ar fi imaginat că forţa unui trup bărbătesc poate excita atât de mult.

Se contopiseră atât de adânc, încât nici nu mai auzeau ploaia de afară. Ea găsise ce avea nevoie – bunătatea şi compasiunea unui bărbat.

Trupul ei era învelit în atâtea straturi: serenitate, înţelepciune, pasiune. Dylan se întreba dacă va reuşi vreodată să le descopere pe toate. Acum putea vedea în ea femeia încăpăţânată care renunţase la orice precauţie, lăsase la o parte familia şi treburile obişnuite pentru a se arunca în braţele unui lucru atât de evaziv ca dragostea. Din alt unghi, putea observa vulnerabilitatea şi controlul ei de sine. Se simţea obligat să o cunoască cât mai bine, să îmbine toate aceste aspecte ale felului ei de a fi. Abby devenea obsesia lui. Dar într-o astfel de ipostază, când dorinţa îi copleşea şi simţurile lor ajungeau la paroxism, nu mai conta decât faptul că Abby era alături de el.

Mâinile care până de curând fuseseră atât de ezitante îl mângâiau acum de parcă îl cunoşteau dintotdeauna. Gura care până de curând fusese nesigură, se lipise de a lui de parcă singura savoare din lume pe care şi-ar fi dorit-o se afla numai acolo. Trupul ei zvelt şi mlădios se lipea de al lui fără ezitare. Braţele şi picioarele ei se încolăceau în jurul lui ca o mătase călduroasă. Pasiunea trupurilor lor îi învăluia, făcându-i să uite de tot ce-i înconjura.

Abby cobora, încântată de ea însăşi, când uşa de la intrare se deschise brusc.

– Ştergeţi-vă pe picioare, spuse ea automat, apoi izbucni în râs şi coborî în grabă ultimele trepte pentru a-şi îmbrăţişa copiii uzi leoarcă.

– Afară plouă, o informă Chris.

– Vorbeşti serios?

– Mi s-au udat toate caietele.

Ben îşi dădu jos şapca îmbibată de apă şi o lăsă să cadă pe podea.

– Nu s-ar fi udat dacă ţi-ai fi luat ghiozdanul.

– Ghiozdanele sunt pentru fete.

Băiatul ridică şapca de jos, pentru că mama sa se uitase fix la ea, apoi îi întinse acesteia o lucrare de control udă leoarcă şi mototolită ca vai de ea.

– Ia te uită, un A! exclamă Abby, ducându-şi o mână la inimă, de parcă şocul ar fi fost prea mare pentru ea. Dar spune-mi şi mie, Benjamin, cum s-a întâmplat că cineva a scris numele tău pe lucrarea lui de control?

Ben chicoti, un pic încurcat.

– N-a făcut nimeni aşa ceva. Lucrarea e pur şi simplu a mea.

– Vrei să spui că această dictare din lecţia 31, fără nici o corectură pe ea aparţine lui Benjamin Francis Rockwell? Lui Benjamin Francis Rockwell al meu?

Băiatul strâmbă din nas, aşa cum făcea de fiecare dată când i se menţiona cel de-al doilea prenume şi răspunse:

– Da.

Abby îi puse o mână pe umăr.

– Ştii ce înseamnă asta? îl întrebă ea cu toată solemnitatea.

– Ce înseamnă?

– Fluvii de cremă de ciocolată.

Pe chipul copilului apăru un zâmbet poznaş.

– Îmi dai și cremă de vanilie?

– Sigur că da.

– Cremă de ciocolată? întrebă Dylan care tocmai coborâse și el.

Abby își trecu un braț pe după umerii lui Ben.

– Sărbătorim obținerea notei maxime la o dictare din lecția 31. Douăzeci de cuvinte care sfidează moartea însăși, scrise fără greșeală, îi explică Abby ridicând hârtia jilavă pe care strălucea micuța stea aurie.

– Impresionant! exclamă Dylan mângâindu-l pe Chris pe cap și apoi întinzându-i mâna lui Ben. Felicitări.

– Nu-i nici o scofală, bolborosi acesta, abia ascunzându-și satisfacția pentru strângerea de mână. Pot să mănânc trei creme de vanilie?

– Băiatul ăsta știe să profite de o situație favorabilă, spuse Abby. Să mergem! Haideți, puneți-vă paltoanele în cuier, continuă ea imediat ce copiii pășiră în bucătărie.

Următoarele douăzeci de minute se consumară cu relatarea aventurilor de care avuseseră parte micii școlari în această zi. Apoi, umflați de atâta ciocolată, Chris și Ben își încălțară ghetele, își puseră paltoanele și ieșiră să vadă de animale.

– N-am mai mâncat așa ceva de douăzeci de ani, medită Dylan, privind visător la ceașca goală.

– Îți trezește amintiri?

– Și mama îmi făcea. E o gospodină desăvârșită. Sunt încă convins că face cea mai bună plăcintă cu cremă de ouă din tot New Jersey.

– Te vezi des cu părinții tăi?

– De vreo două ori pe an, spuse el, ridicând din umeri, vinovat și resemnat în același timp. Niciodată nu-mi găsesc suficient timp pentru așa ceva.

– Știu, încuviință Abby privind peste umăr în direcția ferestrei.

Va veni o vreme când și băieții ei vor pleca, când va fi nevoită să le dea drumul în lume. Era prețul pe care trebuia să-l plătească orice părinte.

– Nici eu nu mă văd prea des cu ai mei. Niciodată nu stau prea mult timp într-un singur loc.

– Mai joacă prin cluburi?

– Cât vor trăi vor juca prin cluburi, răspunse ea cu un glas pătruns de o afecțiune profundă și naturală. Bagă doi oameni într-o încăpere și ai mei sunt gata să-i distreze. Au chestia asta în

sânge, dacă eşti de acord cu teoria tatălui meu. Este mândru foc de Chantel şi de Maddy pentru că au reuşit să continue tradiţia familiei la un nivel atât de elevat. Pe Trace e supărat că nu a reuşit acelaşi lucru.

– Dar fratele tău cu ce se ocupă?

– Călătoreşte, ridică ea din umeri. Nimeni dintre noi nu-şi dă seama cu precizie cu ce se ocupă, continuă Abby, luând o prăjitură de pe platou şi oferindu-i şi lui Dylan una. După tata, nici Trace în-suşi nu ştie cu ce se ocupă.

– Dar de tine ce zic? Ţi-au reproşat vreodată că n-ai ales cariera artistică?

– O, nu, surâse ea. Eu le-am dat doi nepoţi ca Ben şi Chris care sunt mai buni decât orice prestare scenică. Cred că ai tăi sunt foarte mândri de tine.

– Tata ar fi preferat să rămân cu el la fermă şi să mulg vacile, răspunse Dylan scoţând o ţigară. Am aflat însă de la mama că bătrânul a citit totuşi tot ce am scris, cuvânt cu cuvânt.

– Nu e nostim cum...

– Mami!

Chris dădu buzna pe uşă, ud leoarcă şi lăsând urme de noroi pe podea. Abby îl opri la jumătatea drumului şi-l examină cu atenţie să vadă dacă s-a lovit cumva.

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

– Eve. E bolnavă. Zace pe jos, transpirată toată.

Abby îşi luase deja paltonul din cuier. Fără să-i mai pese de ghete, ţâşni pe uşă în pantofii sport cu care umbla prin casă. Când ajunse în grajd, îl văzu pe Ben lângă iapă, mângâind-o şi abia abţinându-se să nu izbucnească în lacrimi.

– O să moară?

Abby se ghemui lângă el şi puse o mână pe burta iepei.

– Nu, sigur că nu, îi spuse ea luându-l pe după umeri şi strângându-l cu putere. O să aibă şi ea un bebeluş. Îţi aminteşti că ţi-am explicat?

– Dar pare foarte bolnavă.

– Uneori, la venirea pe lume a copiilor, mamele suferă. Dar o să se simtă din nou bine.

Cu inima la gură, Abby se ruga să nu facă nişte promisiuni pe care să nu şi le poată respecta.

– Acum are contracţii, murmură ea, mângâind cu blândeţe iapa. Trupul ei o ajută să scoată puiul din pântece.

Ben însă nu vedea decât convulsiile animalului. Sudoarea iepei curgea şiroaie, umezindu-i pielea şi emanând un miros mai tare decât cel al paielor din grajd.

– De ce trebuie să sufere atât?

– Pentru că venirea pe lume doare un pic, Ben. Dar merită.

Una din pisicile din grajd mieună la unison cu gemetele de durere ale lui Eve.

– Acum, Ben, vreau să te duci să-l chemi pe medicul veterinar. Spune-i mai întâi cine eşti, bine?

Băiatul îşi trase nasul.

– Bine.

– După aia, spune-i că Eve a început travaliul.

– Travaliul?!

– Adică munca pe care o faci să aduci pe lume un copil, îi explică ea şi-l sărută pe obraz. Acum du-te. Şi să te întorci. Merită să vezi aşa ceva.

Ben ieşi grăbit, suficient de refăcut pentru a savura plăcerea de a primi o răspundere atât de importantă. Abby aşeză în poală capul iepei care continua să tremure toată.

– Putem să fim şi noi de folos cu ceva?

Abby îşi ridică privirea şi-l zări în uşa grajdului pe Dylan, de mână cu Chris. Fascinat, băieţelul privea scena din faţa sa cu ochii holbaţi. Abby îi zâmbi.

– L-am mai ajutat de câteva ori pe veterinar în astfel de situaţii şi am descoperit că în cele din urmă rolul omului se reduce numai la a încuraja animalul. Protagonistul rămâne tot Eve.

Iapa gemu din cauza unei noi contracţii, iar Abby se aplecă şi-i şopti la ureche:

– Ştiu că te doare, iubita mea.

Sudoarea animalului se lipi şi de pielea ei. Abby şi-ar fi dorit din tot sufletul să-i poată lua tot aşa de uşor şi o parte din suferinţă.

Chris înghiţi emoţionat în gol. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Îşi amintea că una din pisici fătase o dată câţiva pisoi, dar când intrase el în grajd aceştia stăteau deja lipiţi de mama lor, goi şi curaţi.

– Pe tine te-a durut când m-ai născut pe mine?

– Tu ai fost un mormoloc leneş.

Iapa ţinea ochii pe jumătate închişi şi respira din ce în ce mai greu. Cu mâna pe pântecele lui Eve, Abby simţi violenţa contracţiei.

– O vreme am crezut că te hotărâseşi să nu mai vii pe lume. Doctorul mi-a pus muzică. Te-ai născut pe melodia „Let It Be".

– Oare Eve nu vrea şi ea să asculte muzică?

– Pariez că da.

Nerăbdător să dea o mână de ajutor, Chris se întoarse brusc şi dădu drumul la radio. În grajd răsună o baladă cunoscută.

– Veterinarul a spus că o să vină de îndată ce poate şi să nu vă faceţi griji pentru că Eve este o iapă sănătoasă, spuse Ben care tocmai se întorsese şi se aşezase lângă fratele lui.

– Sigur că e o iapă sănătoasă.

Dar cu trecerea minutelor şi cu contracţiile care se succedau din ce în ce mai des, îngrijorarea lui Abby creştea. Ştia că se putea descurca în cazuri obişnuite cu sau fără ajutorul veterinarului. Atunci când o femeie trăia singură şi îşi creştea copiii singură, nu avea altă cale decât să devină foarte încrezătoare în propriile puteri. Dar dacă vor apărea complicaţii... Îşi scutură capul şi-şi limpezi mintea. Orice s-ar întâmpla, va face tot ce-i va sta în putinţă pentru Eve. Eve era sânge din sângele ei, o fiinţă pe care o îngrijise timp de un an, zi de zi. Durerea iepei o chinuia şi pe ea în egală măsură. După o vreme, Dylan îngenunche lângă ea.

– Se descurcă bine, o linişti el. Ascultă, nu am asistat niciodată la naşterea unui mânz, dar am destulă experienţă în privinţa vacilor.

Ea îşi culcă pentru scurt timp capul pe umărul lui, gest care atrase imediat atenţia lui Ben.

– Îţi mulţumesc.

Dar când naşterea propriu-zisă începu, se repezi înaintea lui Dylan în ajutorul iepei. Sudoarea ei se contopi cu cea a animalului, iar glasul ei se ridică în încurajări adresate acestuia. Sângele care ţâşni o dată cu naşterea noii vieţi îi murdări mâinile. Speranţa care venea o dată cu noua viaţă îi strălucea în priviri. Arăta magnific, fu de părere Dylan care nu mai contenea s-o admire. Aruncă o privire şi la cei doi băieţi care urmăreau cu gurile căscate scena venirii pe lume a mânzului.

– Incredibil, nu-i aşa?

Ben se uită la el şi făcu o faţă mirată.

– E foarte mare.

Apoi, văzând că îşi fac apariţia picioarele fusiforme, capul mic şi trupul compact al mânzului, continuă:

– E un cal. E chiar un cal adevărat.

Şi el şi Chris se înghesuiau să poată vedea mai de aproape totul.

– Dar e atât de mare, spuse şi Chris, măsurând intrigat cu privirea micul animal. Cum a încăput acolo?

– E fetiţă, îl corectă Abby, plângând de bucurie. Nu-i aşa că e frumoasă?

– Numai că e cam murdară, comentă Ben.

Imediat Eve trecu la îndeplinirea primei sale îndatoriri, aceea de a-şi curăţa puiul.

– Ai făcut o treabă minunată, spuse Dylan mângâind-o pe Abby pe păr şi apoi sărutând-o. O treabă cu adevărat minunată.

Chris întinse o mână sfioasă spre mânz.

– Putem să ne jucăm cu ea?

– Încă nu..., dar puteţi să puneţi mâna pe ea. Nu-i aşa că e foarte fină?

Dar Chris se dădu imediat înapoi când mânzul se scuturâ, începu să tremure şi încercă să stea pentru prima dată pe picioarele lui.

– S-a ridicat! exclamă Chris, uitându-se la mama lui. S-a ridicat în picioare. Surioara lui Cathy Jackson n-a reuşit să stea pe picioarele ei decât după luni de zile de la naştere, comentă el, încântat de superioritatea căluţului său. Cum o să-i spunem?

– Nu putem să-i dăm noi numele, iubitul mamii. Dacă domnul Jorgensen se hotărăşte s-o cumpere, atunci va dori el să-i aleagă un nume.

– Nu putem s-o păstrăm noi?

– Chris..., îl întrerupse Abby, cu ochii la cei doi băieţi. Ştii bine că nu putem. Am mai vorbit despre asta.

– Dar pe mine şi pe Ben nu ne-ai vândut.

– Caii cresc mai repede, interveni şi Dylan. Într-o bună zi o să aveţi şi voi un cal al vostru. În câteva luni, mânzul ăsta o să se transforme într-un cal adevărat.

– Dar putem s-o vizităm din când în când, spuse Ben.

– Sunt sigură că da, îi răspunse zâmbind Abby.

Băiatul ei gândea deja ca un matur.

– Domnul Jorgensen este un om foarte drăguţ.

– Ne laşi să ne uităm când fată şi Gladys? întrebă Chris şi pentru prima oară puse mâna pe urechile mânzului.

– Dacă n-o să fiţi la şcoală.

Abby auzi motorul unei maşini şi-şi privi mâinile. Pentru prima dată îşi dădu seama că sunt pline de sânge.

– Trebuie să fie veterinarul. Mă duc să mă spăl.

***

Emoțiile nu se stinseră decât la multă vreme după ora la care copiii ar fi trebuit să meargă la culcare. Pentru că înțelegea ce e în sufletul lor, Abby le dădu voie să iasă și să-i ureze mânzului noapte bună, după ora la care de obicei trebuiau să fie în pat. Pătrunsă de o oboseală plăcută, se așeză și ea în cele din urmă în fața focului din living.

– A fost o zi pe cinste, murmură Dylan așezându-se lângă ea.

– Mă bucur că au fost de față și copiii. Ce-au văzut azi n-or să uite niciodată. Nici eu n-am să uit vreodată.

Simți în sufletul ei o emoție pe care n-o mai trăise de multă vreme. Știa ce înseamnă să porți în pântece o nouă viață și s-o aduci într-o lume nu tocmai perfectă. Va mai avea oare un copil? Suspină, la gândul că avea deja doi băieți frumoși și sănătoși.

– Ești obosită?

– Un pic.

– La ce te gândești?

Abby își îndoi picioarele sub ea și începu să privească dansul flăcărilor.

– Tocmai mă gândeam cât de ușor poți afla o mulțime de lucruri despre mine.

– Curios, eu aș zice mai degrabă că n-am aflat mare lucru.

Ea își inhibă plăcerile și dorințele și înfruntă realitatea.

– Mâine o să-mi vii cu și mai multe întrebări, și o să vrei să-ți răspund la toate.

– Asta e scopul venirii mele aici, Abby, spuse el, fără să mai fie sigur acum că acesta era adevărul.

– Știu, răspunse ea acceptând spusele lui ca pe un adevăr, pentru că era nevoită s-o facă. Mi-am luat și eu niște angajamente față de mine însămi, Dylan. Și am să încerc să le respect.

El îi atinse părul, dorindu-și din tot sufletul să existe și alte căi de a obține ceea ce dorea de la ea.

– Acum nu am nici o întrebare să-ți pun.

Ea își închise pentru o clipă ochii. La urma urmei poate că mai era loc și pentru un pic de plăcere.

– În noaptea asta, cel puțin în noaptea asta, vreau să-mi imaginez că nu am de scris nici o carte și că nu am de pus nici o întrebare.

Dylan își dădea seama că ar fi putut recurge la presiuni. Înțelegea că acum Abby era suficient de deschisă față de el pen-

tru a-i mărturisi totul. Era de ajuns să apese pe butoanele pe care trebuia apăsat şi răspunsurile ar veni în cascadă. Avea obligaţia de a o face. Dylan îşi trecu un braţ pe după umerii ei şi începu să pri-vească şi el la jocul flăcărilor.

– Aveam şi noi acasă un şemineu uriaş din piatră. Mama spunea că poţi frige acolo un bou întreg.

Abby se relaxă în braţele lui, de parcă ar fi fost cel mai natural gest de pe pământ.

– Ai avut o copilărie fericită?

– Da. Nu m-am omorât niciodată cu mulsul vacilor, dar am fost fericit. Pe terenul nostru trecea un pârâu şi creştea un stejar uriaş. Stăteam toată ziua la umbra copacului, ascultam susurul apei şi citeam. Eram liber să merg unde voiam.

Abby zâmbi imaginându-şi-l copil.

– Şi te-ai hotărât să te faci scriitor.

– M-am hotărât să răspândesc de unul singur adevărul. Cred că din cauza asta m-am apucat mai întâi de ziaristică. Am avut în minte numai primul amendament al Constituţiei, continuă el râzând de sine, nedându-şi seama că învăţase acest lucru de la ea. Am descoperit că pentru a rezolva ceva trebuie mai întâi să te târăşti multă vreme prin mocirlă.

– Adevărul, spuse ea, închizând ochii şi dorindu-şi ca acest cuvânt să nu fi sunat atât de strident. Pentru tine e foarte important.

– Fără adevăr totul nu este decât spoială ieftină şi justificări.

„Şi ea apelase de multe ori la aşa ceva", gândi Abby.

– Şi atunci de ce te-ai apucat de biografii?

– Pentru că e fascinant să explorezi viaţa unei singure persoane şi să descoperi câte alte vieţi au fost afectate, ce răni rămân, ce greşeli au fost făcute.

– Uneori, însă, greşelile trebuie să rămână nişte aspecte intime.

– Ăsta e motivul pentru care nu am scris nici o biografie fără autorizarea celui în cauză.

– Şi dacă într-o bună zi cineva o să scrie şi biografia ta?

Ideea i se păru amuzantă lui Dylan. Râse şi-şi lipi obrazul de părul lui Abby. Nu îşi dădea seama cât de serioasă fusese întrebarea ei.

– Poate că am să mi-o scriu chiar eu, fără nici un menajament.

– Ai făcut vreodată un lucru de care să-ţi fie cu adevărat ruşine?

Dylan nu avea nevoie să se gândească prea mult. După vârsta de treizeci de ani, nimeni nu mai putea pretinde că trăieşte fără să-i fie ruşine de ceva.

– Am avut şi eu parte de momente jenante.

– Şi ai fi în stare să le pui pe hârtie, indiferent de ce se va crede despre tine după aceea?

– Adevărul nu poate fi negociat, Abby.

Îşi aminti ce-i povestise Abby despre momentul conceperii lui Chris şi continuă:

– Uneori, când e vorba de un lucru suficient de important, nu poţi să te prefaci că n-ai auzit nimic.

Abby reflectă la vorbele lui, continuând să privească focul din cămin. Şi se gândi multă vreme.

***

Pentru că în ziua aceea îşi propusese să se apuce de lucru devreme, Dylan coborâse la bucătărie înainte ca băieţii să-şi termine micul dejun. Principalul subiect de discuţie, aşa cum se aşteptase, era tot mânzul. Băieţii discutau de zor, dar fără împătimire, dacă Gladys le va strica toată plăcerea fătând tocmai când ei se vor afla la şcoală. Veterani deja în domeniu, erau gata oricând să moşească iapa gestantă. Pentru a-şi demonstra valoarea, fiecare dintre ei făcuse câte o poză pe Polaroid a noului venit pe lume pentru a le arăta şi colegilor de clasă.

– Astăzi o să avem hamburger la prânz, îi aminti Ben mamei sale, privind-o cu înţeles.

Abby puse borcanul cu unt de arahide în dulap.

– Adu-mi poşeta.

– Pot să iau şi eu? întrebă Chris, şi pe bărbie i se scurse un fir de lapte.

– Bine.

După ce Ben îi aduse poşeta, Abby o deschise şi goli totul pe masă. O dată cu portofelul scoase de acolo şi o pereche de mănuşi de cauciuc învelite într-o pungă de plastic şi le aşeză pe masă.

– Luaţi-i şi aveţi grijă să nu-i pierdeţi.

– N-o să-i pierdem, răspunse Chris luându-şi în grabă paltonul şi îndesând banii în buzunarul jeanşilor. Mami, eu am aflat acum cum se nasc copiii.

– Mda, spuse Abby, turnându-şi încă o cafea.

– Dar cum ajung ei acolo?

Abby vărsă cafea pe masă. Când se întoarse spre Chris, surprinse surâsul amuzat al lui Dylan. Copilul își ridicase chipul mic și rotund spre ea. „Are numai șase ani", gândi ea, întrebându-se ce ar trebui să-i răspundă. Îngenunche lângă el, neștiind nici acum ce să-i spună unui copil de șase ani despre conceperea copiilor, în cele două minute care rămăseseră până la sosirea autobuzului școlii.

– Dragostea îi pune pe copii acolo, îi răspunse ea, sărutându-l pe ambii obraji. O dragoste cu totul deosebită.

– Aha

Satisfăcut de răspunsul primit, copilul o îmbrățișă pe mama sa și se repezi spre ușă.

– Hai, Ben!

Apoi, văzând că fratele lui încă nu-și pusese paltonul pe el, se încruntă la el:

– Am să te întrec.

După rostirea acestei provocări, o zbughi afară pe ușă, lăsându-l pe Ben să se lupte din mers cu fermoarul.

– La revedere, Ben, murmură Abby, apoi se întoarse să curețe cafeaua vărsată.

Dylan o urmărea cu privirea cum curăța masa, cu un zâmbet ascuns pe chip.

– Îmi place stilul dumneavoastră, doamnă. Mă refer la răspunsul pe care l-ai dat unei întrebări foarte importante și delicate venită din partea unui copil de șase ani. Unii i-ar fi făcut o lecție de biologie, iar alții l-ar fi trimis să-și vadă de treabă. Tu, însă, i-ai dat exact răspunsul de care avea nevoie. Și totuși..., adăugă el, savurând cafeaua din ceașcă. Aș fi vrut să am la mine Polaroidul când i-a ieșit din gură întrebarea aia. Figura ta făcea toți banii.

– Sunt convinsă, spuse ea și se duse să-și pună ghetele.

– Îmi place cum arăți dimineața.

Ea se opri, aplecată la jumătatea drumului, și îl privi.

– Jerpelită?

– Nu, proaspătă.

Zâmbetul de pe fața ei dispăru.

– Și delicată, continuă el aproape în șoaptă. Mi-ar plăcea să trândăvesc dimineața cu tine în pat, să te privesc cum te trezești, să adorm la loc știind că după ce te trezești din nou am să pot face dragoste cu tine.

Pulsul ei se acceleră atât de tare, încât Abby se temu ca el să nu-i fi auzit bătăile inimii.

– Şi mie mi-ar plăcea. Dar copiii...

– N-am zis că nu înţeleg situaţia. Dar ideea mi-a încălzit un pic sângele din vene.

„Pe ea o înfierbântase de-a dreptul", gândi ea în timp ce în fine reuşi să se încalţe.

– Aşa cum se prezintă situaţia, pe aici nu prea e timp de trândăvit dimineaţa în pat. Îmi închipui că îmi voi da seama că băieţii vor creşte abia atunci când vor dormi mai mult de ora şapte dimineaţa.

Nesigură pe de-a-ntregul pe picioarele ei, Abby începu să cureţe şi masa din bucătărie.

– De asta mă ocup eu, spuse el şi o apucă de mână.

– Mă descurc şi singură.

– Abby... N-ai auzit niciodată vorbindu-se de emanciparea femeii?

Ea ridică o sprânceană. Din punctul ei de vedere, se eliberase din clipa în care venise pe lume. De asta avuseseră grijă părinţii ei.

– Desigur că am auzit. Ăsta e şi motivul pentru care băieţii mei spală cu schimbul vasele, îşi pun hainele la loc – în zilele lor bune – şi au învăţat să folosească un aspirator. Nevestele lor îmi vor fi recunoscătoare. Până atunci, cineva trebuie să tragă şi la rame.

– De obicei o barcă are două rame.

Ea îşi aplecă capul, zâmbi şi încuviinţă.

– Bine. Tu faci curat în bucătărie, iar eu dau de mâncare la animale. În felul ăsta mai economisim timp.

– E-n regulă. Ne apucăm de treabă de îndată ce te întorci în casă.

– Eu n-o să pot. În dimineaţa asta trebuie să trec pe la familia Smith. Mă întorc în jurul amiezei.

El vru să se opună, dar îşi impuse să nu spună nimic.

„La urma urmei are propria ei viaţă", îşi spuse el, urmărind-o cum îşi adună lucrurile de pe bar şi le pune înapoi în poşetă.

– Iei mereu cu tine mănuşile de cauciuc?

– Cum? Aaa..., râse ea şi aruncă mănuşile în poşetă. Le iau de câte ori merg la familia Smith. Ea e o fanatică a amoniacului.

– N-am înţeles.

– Amoniac, repetă Abby trăgând fermoarul poşetei. Substanţa aia tare. Femeia asta şi-a făcut un adevărat fetiş din frecarea podelelor cu amoniac.

Pe măsură ce încerca s-o înţeleagă, sprâncenele lui se ridicau în semn de mirare.

– Te duci să le faci curăţenie?!

– De două ori pe lună.

Cu gândul la o mulţime de alte treburi pe care le avea de făcut, Abby se îndreptă spre cuier.

– Cum adică, e un fel de muncă voluntară?

Ea se întoarse spre el şi izbucni într-un râs sănătos.

– Doamne fereşte! Le iau şase dolari pe oră. Ascultă, să nu porneşti maşina de spălat vase. Cred că...

– Lucrezi ca servitoare?

– Ca menajeră, îi răspunse ea legându-şi părul.

Ceva în privirea lui o nelinişti. Niciodată nu se descurcase în faţa exceselor de furie.

– De ce naiba accepţi să-ţi frângi mâinile şi picioarele ca să-i faci curat altcuiva?

Abby îşi ridică fruntea cu mândrie.

– E o muncă cinstită.

– De ce?

– Pentru că nu ştiu să fac altceva, în afara cântatului pe trei voci. Pentru munca asta nu există prea multe oferte, iar plata e derizorie.

Neluând în seamă evitarea răspunsului la întrebarea lui, Dylan trecu direct la subiect.

– De ce e nevoită văduva lui Chuck Rockwell să spele podelele pentru şase dolari pe oră?

Abby se făcu albă ca varul. În glasul lui descoperise îndoială şi dispreţ.

– Nu am nici timp şi nici chef să discut cu tine problemele mele financiare, Dylan.

Deschise uşa, dar el o închise la loc.

– Te-am întrebat ceva.

– Şi ţi-am dat singurul răspuns pe care ţi-l puteam da.

În privirea ei apărură flăcări aprinse, pentru scurtă durată, dar puternice.

– Nu pot să tolerez aşa ceva din partea ta şi a nimănui, Dylan. Nu sunt obligată să accept să mă consideri mai puţin demnă, doar pentru că spăl podelele oamenilor şi le şterg mobila

de praf. Dacă aş face-o ca pe un act de caritate, aş fi considerată o eroină, dar eu o fac pentru bani.

– Pe mine mă interesează ce te determină s-o faci.

– Fac exact ce trebuie să fac. Nimeni nu ştie mai bine decât mine.

Spunând acestea, Abby deschise din nou uşa şi ieşi în grabă. Ar fi putut să plece după ea, şi chiar intenţionase s-o facă. Apoi, la fel de hotărât ca şi Abby, Dylan trânti uşa. „Era timpul să se întoarcă la treaba lui", îşi spuse el. Şi la adevăr.

CAPITOLUL 10

Lucrând cu o furie încăpățânată și mistuitoare, Dylan termină de scris douăzeci de pagini. Chuck Rockwell devenise mai mult decât un nume și mai puțin decât o imagine pentru el. În decursul timpului, Dylan reușise să-l cunoască ca om, un păcătos, un bărbat nesigur, absorbit numai în problemele lui, lipsit de echilibru. Îndemânarea și antrenamentul lui ca sportiv nu puteau fi trecute cu vederea, așa cum nu putea fi omisă nici îndrăzneala lui, pe care alții ar fi numit-o de-a dreptul eroism. Nu numai că se născuse cu linguriță de argint în gură, dar totul i se punea la dispoziție. Cu toate astea nu alesese traiul tihnit pe care i-l oferea imensa bogăție și refuzase titlul lipsit de importanță în conglomeratul familiei sale. Alesese, în schimb, să-și marcheze destinul în stil propriu. Și lucrul ăsta trebuia remarcat în carte.

Chuck Rockwell se bucurase de un imens succes, își câștigase respectul multora, chiar adorația. Asociații lui îl consideraseră ca pe unul dintre cei mai buni, chiar dacă nu îl plăcuseră personal. Presa îl umpluse de glorie, atât pe pista de curse, cât și în afara acesteia. Fanii îl transformaseră într-o adevărată celebritate în mai puțin de un an de la prima lui cursă ca profesionist.

Apoi, după părerea lui Dylan, el începuse sistematic să distrugă totul.

Și-a pierdut primul sponsor și suporter, s-a îndepărtat de asociații lui și a făcut greșeli ireparabile în propria căsnicie. Cu toate acestea, Abby îl descrisese ca pe un cavaler călare pe un cal alb. Și rămăsese alături de el timp de patru ani.

De ce?

Chuck își bătuse joc de căsătoria lor, își bătuse joc de ea și o lăsase să-și crească singură copiii în timp ce el se pregătea pentru o nouă cursă și alerga după o nouă femeie. Dar Abby îi făcuse totuși un cămin.

De ce?

Până când el îi spusese, până când o încolțise și-i smulsese răspunsurile adevărate, ceea ce scrisese el rămâneau simple cuvinte.

Până când ea îi spusese, până când îi încredințase adevărul, ce simțea pentru ea nu putea fi dat în vileag.

Cât va mai putea oare nega acest lucru? Dylan își zdrobi violent țigara în scrumieră. Cât va mai putea trăi sub același acoperiș cu ea, cât va mai putea s-o privească în ochi, s-o dorească și în același timp să nege că și-a pierdut capul din cauza ei. Își pierduse capul. Cu un râs autoironic, își acoperi fața în palme. Era mai ușor să pretindă că își pierduse capul, decât inima. În realitate, se îndrăgostise de ea.

Dar el considerase dintotdeauna că a te îndrăgosti înseamnă să te împiedici, să aluneci, să nu vezi pietrele din drum sau să nu observi marginea prăpastiei. Și avusese dreptate. Se simțea de parcă alunecase sau se împiedicase de una din pietrele de pe drum, apoi căzuse în picaj în prăpastie. Mai mult ca sigur că va strica această carte, că nu va mai fi capabil de obiectivitate și că își va rata întreaga viață.

Se ruga la Dumnezeu ca Abby să se întoarcă acasă.

Asta era o altă problemă, recunoscu el. Se afla în această fermă de mai puțin de trei săptămâni și o considera deja ca pe propriul său cămin. Stătuse cu Abby mai puțin de trei săptămâni și deja o considera a lui. Mai erau și copiii... Dylan se ridică de la masa de scris și începu să se plimbe agitat prin cameră. Foarte bine, deci era înnebunit după ei. La urma urmei nu era făcut din stâncă, nu-i așa?

Asta nu trebuia să aibă nici o importanță. Muncise din greu să-și facă viața pe care și-o dorise. Singura persoană de care răspunsese fusese el, singura ființă pe care trebuise s-o satisfacă fusese tot el. Și singura persoană care trebuise să fie de acord cu el fusese numai Dylan Crosby.

Poate că nu se scălda în bani, dar ce avea îi era de ajuns. Dacă a doua zi i se năzărea să plece într-o vacanță de trei săptămâni în Marea Sudului, nu trebuia să dea socoteală nimănui. Să fie oare egoism? Dylan alungă ideea. Și atunci ce era? Era un drept pe care și-l dobândise. Mulsese vacile până când venise vremea să plece la facultate. Învățase din greu, muncise din greu și se desăvârșise profesional și ca personalitate. Anii pe care îi petrecuse ca reporter fuseseră cât se poate de duri, dar trecuse și de etapa aceea. Căsătoria lui nu fusese chiar raiul pe pământ, dar se străduise cât putuse de mult să o facă cât mai plăcută, atât cât

a durat. Acum era liber, un om neîncorsetat, fără obligații. Își stabilea propriul program și propriile pretenții. Simplul fapt că-i plăcea această fermă și că era înnebunit după cei doi copii nu însemna că viața lui se va întoarce cu susul în jos. Trecuse printr-o căsnicie, ca și Abby de altfel. Vor fi suficient de înțelepți amândoi să nu repete această greșeală.

Dar când se întoarce Abby acasă?

În clipa în care auzi motorul mașinii, alergă la fereastră. Dar mașina care trăsese în fața casei nu era camioneta lui Abby.

– A, ăsta e aerul curat de la țară! exclamă Frank O'Hurley, țâșnind din limuzină de parcă își făcea apariția în scena unu, actul întâi al unei piese. Aerul ăsta limpezește mintea și-ți purifică sufletul. Toată lumea ar trebui să tragă în piept așa ceva.

Făcu întocmai, dar imediat se strâmbă cu dezgust.

– Doamne iartă-mă! Ce-i cu putoarea asta?

– Aș zice că e băligar de cai, fu de părere Maddy, care ieșise și ea din mașină și privea în jur cu avidă curiozitate.

Pentru ea nu exista nici o diferență între Strada 52 și Dogpatch.

– Mamă, mi-am uitat cumva poșeta înăuntru?

– Aici, spuse Molly.

Suplă și frumoasă, acceptă mâna șoferului pentru a coborî din limuzină. Rămase apoi nemișcată pe picioarele ei puternice și-și acoperi ochii să nu fie orbită de soare. Soarele făcea riduri. Nu era o înfumurată, dar chipul ei făcea parte din recuzita meseriei de actor.

– A! exclamă ea cu o privire jumătate încântată, jumătate uimită, văzând casa. Ce casă interesantă! Nu mi-aș fi imaginat-o niciodată pe Abby a noastră trăind aici.

– Oare unde am greșit? întrebă Frank și primi în glumă o palmă ușoară pe umăr de la fiica lui mai mică.

– Termină, tată. Lui Abby îi place locul ăsta.

Dylan ajunse la ușă exact în clipa în care Chantel O'Hurley cobora din limuzină pe aleea cu pietriș rărit. Îl șocă încă de la prima privire faptul că Abby avea aceleași picioare de milioane ca și Chantel. Femeia îi întinse mâna șoferului care o ajuta să coboare, apoi afișă un zâmbet sortit să ia mințile oricărui bărbat.

– Mulțumesc, Donald, răsună glasul ei ca un fum ce părea că-i învăluie cu senzualitate pe ascultătorii săi. Dacă ai pus deja bagajele pe terasă, ești liber pe ziua de azi.

– Prea bine, domnișoară O'Hurley.

– O spui atât de natural, murmură Maddy în timp ce şoferul închidea portbagajul.

– Draga mea, am fost născută pentru aşa ceva.

Apoi, în timp ce râdea şi-şi puse un braţ pe după sora ei, îl zări în fine şi pe Dylan.

– Ia te uită!

Sunase ca torsul unei pisici, dar pisicile nu îşi arată dinţii atunci când torc.

– Ia te uită pe cine avem aici.

– O fi scriitorul acela, fu de părere Maddy aruncându-i lui Dylan o privire sumară, dar atentă. Fii amabilă cu el.

– Ai uitat renumele pe care îl am, Maddy? întrebă Chantel coborându-şi uriaşii ochelari pe nas şi continuând să se holbeze la Dylan. Amabilitatea e incompatibilă cu mine.

Profitând de scurta tăcere a celor două femei, Dylan le examină la rândul lui cu atenţie. Una dintre surori era îmbrăcată cu nişte pantaloni largi şi cu o vestă foarte mare ale cărei nuanţe contrastante de verde şi albastru ar deranja ochiul oricui. În schimb, modelul era la fel de strălucitor şi de vesel ca şi smocul de păr blond cu nuanţe purpurii. Lângă ea se afla imaginea unei străluciri reci şi mai estompate, din coama de păr lung şi blond argintiu şi până în vârful pantofilor din piele de aligator. Alături de cele două tinere mai era o femeie minionă şi simpatică, în jur de cincizeci de ani şi un bărbat scund dar vânos care făcea gesturi teatrale în direcţia grajdului.

Maddy fu prima care se apropie de el.

– Bună. Noi suntem familia lui Abby.

Zicând acestea, urcă scările cu un pas iute şi legănat, optimist din naştere. Sora ei o urmă cu mişcările lascive ale unei sirene din naştere.

– Dylan Crosby, spuse Chantel, întinzându-i vârfurile degetelor. Noi ne cunoaştem.

– Domînşoară O'Hurley.

Dacă ar fi fost să întâlnească o femeie care abia aştepta să înfigă în el un pumnal şi care ar şti cu precizie şi unde anume, aceasta ar fi negreşit cea care îi vorbise acum. Dylan se întoarse spre Maddy.

– Dumneata trebuie să fii scriitorul, spuse ea, trimiţându-i surorii sale o privire amuzată, atotştiutoare. Abby ne-a spus că o să fii aici. Ei sunt părinţii noştri.

– Frank şi Molly O'Hurley, rosti entuziasmat Dylan întinzându-le o mână prietenească.

– Molly şi Frank, spuse femeia minionă, zâmbind.

În clipa aceea, Dylan văzu de unde moştenise Abby privirea aceea.

– Mereu s-a luptat să fie cap de afiş, spuse Frank ciupindu-şi soţia de obraji înainte de a se întoarce din nou spre Dylan. Unde e fata mea?

– Abby a trebuit să plece pentru a face nişte comisioane.

Dylan era omul care credea în prima impresie pe care o faci şi fu imediat atras de bărbatul scund şi vioi, cu zâmbetul larg pe faţă şi cu timbrul vocii bine temperat.

– Deci, e plecată cu treabă, spuse Frank trecându-şi un braţ pe după mijlocul soţiei sale şi strângând-o uşor. Asta este Abby a noastră.

– Total diferită de restul familiei. Bună, spuse şi Molly, fără să-i întindă mâna lui Dylan, mulţumindu-se să-i zâmbească doar. Tu trebuie să fii scriitorul. Abby ne-a anunţat că s-a hotărât să autorizeze scrierea cărţii.,

– Aşa este.

Fusese de ajuns pentru Dylan să citească în tonul ei întreaga dezaprobare. Şi totuşi simţi că aceasta privea proiectul propriu-zis, şi nu persoana lui.

– Nu ştiu precis când se întoarce, dar...

– Nu-i nici o problemă, spuse Frank, bătându-l înţelegător pe braţ şi strecurându-se pe lângă el în casă.

Mişcarea fusese atât de uşoară şi de naturală, încât lui Dylan îi trebui aproape un minut să-şi dea seama că Frank nici nu se sinchisise de grămada de bagaje de pe terasă. Maddy ridică cu greu două sacoşe şi-i făcu lui Dylan cu ochiul.

– Un tip interesant, nu-i aşa? Hai Chantel, tot noi trebuie să le cărăm ca totdeauna.

Chantel aruncă o privire lungă grămezii de bagaje, stătu o clipă pe gânduri, apoi alese o geantă de piele mai mică.

– Seamănă cu tăică-su, comentă Molly, aplecându-se să apuce mânerul unei valize.

– De asta mă ocup eu, interveni Dylan, dar Molly râse şi ridică singură valiza.

– Car bagaje de când mă ştiu mergând pe două picioare. Nu-ţi face griji în privinţa mea, o să ai braţele ocupate cu restul de bagaje, pentru că îţi spun eu sigur că nu se mai întoarce nimeni după ele. Pune de o cafea, Frank, strigă ea, apoi urcă scările, aruncând o privire în spate.

Scuturându-se, Dylan adună restul bagajelor şi o urmă. Se anunţa o după-amiază foarte interesantă.

***

Abby ajunse la concluzia că nu avea rost să-şi mai piardă temperamentul. Poate că acest lucru se justificase cândva, poate că i-ar fi dat uneori şi satisfacţii. Dar nu rezolva nimic cu asta. Dylan nu avea încredere în ea. Şi, cinstit vorbind, nu avea nici un motiv să o creadă. Deşi nu îl minţise, era nevoită să recunoască că nu fusese pe de-a-ntregul cinstită cu el. Iar Dylan Crosby era omul care cerea adevărul nevopsit în alte culori.

O făcuse să sufere. Îndoielile şi disprețul lui ironic o răniseră. Şi-ar fi dorit să creadă că ajunseseră la o anumită înţelegere. Sperase ca relaţia dintre ei să fie suficient de serioasă pentru ca el să o accepte pentru cine şi ce era de fapt.

Îşi dorise prea mult. Necazul era că Abby tânjea după mai mult. Îşi dorea încrederea lui, deşi ea însăşi nu fusese în stare să-i insufle acest lucru. Îşi dorea sprijinul lui, deşi ea însăşi nu i-l oferise pe al ei. Mai mult decât orice îşi dorea să fie iubită de el, deşi nu recunoştea sentimentele pe care le nutrea faţă de Dylan.

Firea ei îi dăduse un sentiment infatuat de satisfacţie de sine, dar numai pentru moment. Tot ea o transformase într-o femeie neliniştită şi nefericită. Poate că sosise vremea să dea curs propriilor sentimente şi să-i ofere lui Dylan ceea ce părea atât de important pentru acesta. Sinceritatea totală. Dacă după ce i se va destăinui cu totul el o va părăsi, nu avea de ce să regrete.

În clipa în care trase maşina în faţa casei, era hotărâtă să-i spună lui Dylan totul: greşelile, regretele şi toate compromisurile pe care le făcuse. Fără încredere reciprocă dragostea era doar un cuvânt gol. Îşi va pune întreaga viaţă în mâinile lui şi se va încrede în el.

Când deschise uşa de la intrare simţi că i se înmoaie picioarele. Trebuia să-i vorbească, şi încă foarte repede, pentru a nu mai avea timp să dea înapoi. Apoi îl văzu îndreptându-se spre ea din direcţia bucătăriei. Abby rămase pe loc, aşteptând ca hotărârea ei să devină şi mai fermă.

– Dylan, începu ea, trecându-şi geanta dintr-o mână în alta. Trebuie să stăm de vorbă.

– Da, răspunse el după ce în tot cursul dimineţii luase la rândul său o hotărâre. Dar se pare că va trebui să mai amânăm un pic momentul acestei discuţii.

– Ba nu se mai poate. Trebuie să...

Abby surprinse cu coada ochilor o mişcare în dreptul scărilor. Acolo o zări pe Maddy, desculţă şi cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor ei largi. Aceasta rânjea la ei, de parcă ar fi cunoscut toate secretele omenirii şi era gata să le spună şi lor.

– Maddy!

Înainte să pronunţe tot numele, Abby alergă spre scări şi se aruncă în braţele surorii sale. La început izbucniră în râs, apoi începură să vorbească în acelaşi timp. În torentul de cuvinte reuşiră totuşi amândouă să-şi răspundă la o mulţime de întrebări din ambele sensuri.

– Voi două aţi semănat întotdeauna atât de mult.

Fusese glasul lui Chantel care le privea din capul scărilor. Dylan observă că avea acelaşi aspect rece şi elegant ca atunci când coborâse din limuzină. Apoi, tânăra femeie se repezi pe scări în jos şi se năpusti asupra celorlalte două surori.

– Aţi venit amândouă! exclamă Abby strângându-le cu putere în braţe.

Una din ele avea un iz de libertate şi prospeţime, cealaltă un parfum sobru, dar tentant.

– Cum aţi reuşit să veniţi?

– Eu am renunţat la piesă, spuse Maddy râzând.

Abia după ce se hotărâse să ia această decizie îşi dăduse seama cât de mult simţise nevoia să iasă din rutina spectacolului.

– Dublura mea o să-mi ridice un templu.

– Iar eu am filmat ultima secvenţă a filmului săptămâna trecută, spuse Chantel ridicând alene din umeri. L-am lăsat pe partenerul meu cu buza umflată.

Zicând acestea apucă capul lui Abby în mâini şi o examină cu ochii întredeschişi.

– Incredibil, murmură ea. Nici o urmă de machiaj. Din cauza asta te urăsc eu pe tine.

Abby îşi îmbrăţişă din nou surorile.

– O, Doamne, sunt atât de fericită că aţi venit!

În glasul ei abia se citi un perceptibil ton disperat. Era de ajuns. Peste capul lui Abby, Chantel îi aruncă o privire lungă şi dură lui Dylan. Ochii ei erau albaştri, un albastru închis şi foarte intens. Iar Chantel ştia cum să-şi folosească privirile.

Sensibilă la schimbarea atmosferei, Maddy simţi imediat tensiunea. Cea mai bună cale de a rezolva situaţia era, după opinia ei, trecerea peste acest moment.

– Nu-mi place să folosesc expresii vechi, spuse ea străduindu-se să pară cât mai naturală, dar încă n-ai văzut nimic din ce trebuia văzut. Vino în bucătărie. Ce-ai zice de o cafea, Dylan?

Privirea ei fusese atât de prietenoasă, încât Dylan se întrebă dacă a înţeles mesajul pe care îl ascundea. Ochii nu aveau albastrul viu al lui Chantel şi nici verdele adânc al lui Abby. Erau căprui, catifelaţi şi plini de căldură. Dar şi ei ascundeau o provocare. Dându-şi seama de asta, le însoţi în bucătărie.

– Mami, tati.

Abby rămase paralizată de surpriză în faţa părinţilor ei care se aşezaseră confortabil la barul din bucătărie.

– Era şi timpul să te întorci acasă, fetiţo, îi spuse Frank cu zâmbetul pe buze.

Braţele lui se deschiseră într-un gest larg şi primitor care îi încălzise întotdeauna sufletul lui Abby.

– Ia să primim noi un pupic.

– Ce căutaţi aici? îi întrebă ea, luându-i în braţe şi cufundându-şi faţa în aromele atât de cunoscute de mentă şi de parfum Chanel.

Tatăl ei nu putea trăi o zi fără mentă, iar mama ar fi preferat să iasă pe stradă desculţă, decât să renunţe la parfumul ei.

– Păi, pe o rază de douăzeci de mile nu am găsit nici un teatru.

– Suntem în vacanţă, adăugă tatăl ei sărutând-o din nou zgomotos. Ne gândeam s-o petrecem fie aici, fie la Paris.

Molly izbucni într-un râs scurt şi prea puţin subtil, apoi îşi luă ceaşca de cafea.

– Dar băieţii unde sunt?

– La şcoală. Se întorc puţin după ora trei.

– Să stai toată ziua între cărţi, se scuturâ Frank. O adevărată tragedie.

– Păstrează-ţi ideea numai pentru tine, îl avertiză Abby. Dacă te aud, or să-ţi dea cu siguranţă dreptate.

– Dar asta ce mai e? întrebă Frank, aplecându-se şi ştergându-i o lacrimă de pe gene.

– Abby are tot dreptul să fie emoţionată, fu de părere Maddy îndreptându-se spre sobă să-şi mai toarne cafea. S-o gândi şi ea cum va hrăni patru guri în plus la masă timp de trei zile. Spune-mi, Abby, soba asta are vreun chichiţ al ei? Nu pot să aprind focul.

– Apasă mai întâi butonul, înainte de a-l răsuci. Chiar rămâneţi?

Mai întâi se uită spre mama ei pentru că știa cine hotărăște în casa lor.

– Suntem între două contracte, răspunse pe un ton neutru aceasta și o bătu pe braț. Dacă poți să ne ții, putem rămâne până la sfârșitul săptămânii.

– Sigur că pot să vă țin, izbucni Abby și o îmbrățișă din nou pe Molly, nevenindu-i încă să creadă că familia ei reușise în fine să se strângă într-un singur loc. Ce bine ar fi fost dacă era și Trace cu noi!

Frank scoase un șuierat.

– Halal băiat. Nu tu simț al răspunderii, nu tu ambiție. Nu pot să-mi dau seama cum am putut crește un asttel de copil.

– E un mister, veni și comentariul lui Chantel.

– Și doar are talent, continuă Frank lovind cu pumnul în masă. L-am învățat tot ce-am știut. N-a mai intrat pe o scenă de zece ani.

– Nu știu dacă v-am spus că anul trecut Chris a jucat în piesa de Crăciun de la școală, interveni Abby care știa să aplaneze astfel de situații și să schimbe la nevoie subiectul discuției. A jucat în rolul unei oi.

– Pentru toate trebuie să existe un început, fu de părere Frank începând să se dichisească teatral.

– Inspirată mutare, Abby, murmură Maddy.

– Rezultatul mai multor ani de practică.

Abby îl observă pe Dylan aplecându-se un pic într-o parte absorbit de gesturile lui Frank. Și-ar fi dorit din tot sufletul să știe dacă ceea ce făcea tatăl ei îl amuza sau îi provoca dispreț.

– Vrei cafea? îl întrebă ea.

El îi răspunse dând din cap.

– Dylan, băiatul meu, spuse Frank, amintindu-și de publicul său. Vino. Așează-te lângă mine să-ți povestesc cum era când jucam în Radio City.

Chantel nu se sinchisi să geamă. Plictisită, iar Frank se holbă la ea.

– Puțin respect, te rog.

– Frank, s-ar putea ca pe Dylan să nu-l intereseze lumea spectacolului.

Frank îi aruncă soției sale o privire de parcă acesteia îi crescuseră coarne.

– Nu există om în viață să nu-l intereseze lumea spectacolului, spuse el, adăugând două linguriță de zahăr, cu vârf, în ceașca de cafea, ca apoi, după un moment de nehotărâre, să mai pună

una. În plus, omul acesta este și scriitor. Asta înseamnă că îi place să i se povestească.

– Poveștile sunt cele mai bune, spuse Chantel sărutându-și tatăl pe obraz. Mai ales poveștile lungi.

Frank își săltă bărbia.

– Stai jos, Dylan. Nu-i lua în seamă. Am reușit să-i învăț toți pașii de dans, dar niciodată bunele maniere.

Frank îi istorisi povestea, întrerupt de comentariile celor trei fiice și din când în când de chicotitul soției sale. Dylan nu-și putea da seama dacă erau lucruri adevărate sau ficțiune, dar era convins că Frank O'Hurley credea fiecare cuvânt pe care îl spunea.

Abby se relaxase. Dylan observase că toată tensiunea din momentul sosirii acasă se scursese din ea. Părea contopită cu totul cu oamenii aceștia atât de cunoscuți care alcătuiau familia ei. Deși era total diferită de ei, părea că li se integrează întocmai unei piese de puzzle.

Prezența lor îi făcea plăcere. Erau gălăgioși, acoperindu-se unul pe altul și făcând glume care nu iertau pe nimeni. Fiecare dintre ei avea tendința de a intra în lumina reflectorului și de a zăbovi o vreme acolo, înainte de a ceda locul celuilalt. Poveștile lor erau exagerate și pline de dramatism. Cu toate acestea, unele, deși ridicole, aveau în ele un sâmbure de adevăr. Fără să-și dea seama, Dylan se trezi făcându-și notițe în minte. Familia O'Hurley, ca indivizi sau ca tot, putea oferi materialul pentru o carte pe cinste.

Dar nu pentru stilul lui de carte, își dădu seama Dylan. Desigur că nu pentru stilul lui de carte. Cu toate acestea continuă să-i observe cu atenție.

***

La sosirea copiilor se produsese un adevărat haos. Un observator obișnuit ar fi putut crede că membrii familiei O'Hurley se întrec în a atrage atenția unui public nou. Dylan văzu ceva și mai profund: dragostea lăuntrică pentru confuzie. Ben și Chris erau părticică din Abby, deci și din ei înșiși. Se îmbrățișaseră, vorbiseră zgomotos și rostiseră o mulțime de exclamații, își puseseră o mulțime de întrebări și își făcuseră cadouri. Alți copii ar fi fost uluiți de toată această atenție subită. Din câte observase, Dylan era încredințat că cei doi copii nu-și văzuseră prea des bunicii și mătușile, dar nu văzuse la ei nici o urmă din timiditatea care însoțea astfel de reîntâlniri. La un moment dat, Chris

se urcase în poala lui Dylan de parcă acela era cel mai normal loc al său şi începuse să-l bombardeze pe bunicul lui cu poveşti despre ziua petrecută la şcoală. Involuntar, Dylan îşi trecu un braţ protector în jurul băiatului. Aşa au stat aproape o oră, cu focul care ardea în vatră, cu aroma de cafea care plutea în atmosferă şi cu ecoul glasurilor care răsunau în bucătărie.

În clipa în care Abby începu pregătirile pentru masă, Frank fu în picioare. Luându-i pe cei doi nepoţei de mână, le ceru să-l conducă sus şi să le arate noile lor jucării fascinante.

Maddy îi privi plecând, scuturând din cap.

– Iute de picior ca de obicei.

– Ce e frumos la tatăl tău este că nu consideră că gătitul mâncării este o treabă femeiească şi că schimbatul unui cauciuc la maşină ar fi una bărbătească, spuse zâmbind din fotoliul ei Molly. Pe amândouă le consideră munci şi le evită cu orice preţ. Eu ce pot face, draga mea?

– Nimic. În noaptea asta va fi oricum mai uşor. O să facem nişte fripturi.

Chantel se aşeză pe un taburet într-o poziţie care îi dezgoli picioarele.

– Bănuiesc că ai vrea ca eu să curăţ cartofii sau ceva de genul ăsta.

Abby îşi aruncă ochii pe mâinile cu o manichiură impecabilă, ale surorii sale. Pe unul dintre degete strălucea un inel de diamante şi safire, iar la încheietura mâinii atârna un delicat ceas de aur cu faţetă de chihlimbar. Abby zâmbi, scoase din cămară un sac de cartofi şi-l aruncă pe masă.

– O duzină ajung.

Scoţând un oftat, Chantel luă cuţitul de curăţat cartofii.

– Cred că trebuie să învăţ să-mi ţin gura pe viitor. Întotdeauna ai luat vorbele mele în sens propriu.

Deşi i-ar fi făcut plăcere să vadă o prinţesă a Hollywoodului curăţând cartofi, Dylan se ridică.

– Eu am să dau de mâncare la animale.

– Dar copiii..., îl întrerupse Abby.

– Astăzi este o situaţie deosebită, răspunse Dylan luându-şi din mers jacheta din cuier.

– Îţi dau şi eu o mână de ajutor, spuse Maddy care sări deja la uşă. Prefer să mă joc cu caii decât să curăţ cartofi.

Când primul val de aer rece o lovi, Maddy îşi dădu capul pe spate.

– Sper că te descurci singur în grajd. Eu nici nu știu unde este.

– Mă descurc.

Sigmund le apăru în cale după colțul casei și începu să sară spre ea, cu limba scoasă. Maddy reuși să scape de labele murdare ale animalului, ca una obișnuită cu mersul pe străzi aglomerate. Se aplecă și începu să frece viguros cu ambele mâini blana câinelui până când acesta se potoli.

– Nu știu ce să cred despre tine, Dylan; se întoarse, rămânând aplecată deasupra animalului. Aproape mă hotărâsem că îmi ești antipatic, până când te-am văzut cu copiii. În general, consider că cei mici sunt cei mai buni judecători ai oamenilor mari. Și am văzut că băieții te plac.

Văzând că Dylan nu-i dă nici un răspuns, ea se ridică și îi aruncă o privire fixă.

– Tu ești principalul motiv pentru care am venit s-o văd pe Abby.

Dylan fu de acord că animalele mai pot aștepta un pic și-și scoase o țigară.

– Nu cred că te înțeleg.

– Acum o săptămână și ceva, când am vorbit cu Abby la telefon mi s-a părut enervată. Or, pe Abby nu o poți enerva cu una, cu două.

Maddy își înfundă mâinile în buzunare, dar privirea ei candidă și prietenoasă rămase ațintită asupra lui.

– A trecut prin multe. Nici eu și nici Chantel nu ne-am putut afla tot timpul în preajma ei. Ne-a fost foarte greu să-i dăm ajutor tocmai atunci când avea mai mare nevoie de așa ceva. Din cauza asta am venit acum aici.

Dylan scoase un nor uriaș de fum.

– Mie mi se pare că Abby se descurcă foarte bine singură.

– Absolut, spuse Maddy trecându-și o mână prin păr, dar vântul i-l deranjă din nou. E de ajuns să te uiți la ferma asta. O iubește imens și, indiferent dacă ți-a spus sau nu, să știi că a ridicat totul numai cu mâinile ei. Totul. Nu știu ce ți-a povestit sau nu despre Chuck Rockwell, dar tot ce vezi aici aparține lui Abby.

– Nu prea ți-a plăcut de el.

– Ca actriță, sunt deseori foarte transparentă. Nu, nu mi-a plăcut de el, și sunt puține persoane în viața mea despre care pot spune acest lucru. Dar eu am sentimentele mele, Abby le are pe ale ei. Cu toate astea, nu aș vrea s-o mai văd încă o dată nefericită.

Zâmbi un pic, dar zâmbetul ei nu modifică cu nimic tonul ei ferm.

– Adevărul este că mă aşteptam să mă postez între tine şi Abby cu pumnii ridicaţi. Acum nu mai cred că va fi necesar.

– Pe mine nici nu mă cunoşti.

– Dar cred că Abby te cunoaşte, spuse ea cu simplitate. Dacă ţine la tine, atunci există un motiv. Şi cred că asta e suficient.

Îl luă atât de natural de braţ, de parcă se cunoşteau de ani întregi.

– Acum, hai să dăm de mâncare la cai!

***

Cina fusese un nou prilej de flecăreală. O fi fost ea mâncarea simplă, dar fusese consumată cu entuziasm, până la ultima firimitură. Când sosi momentul spălării vaselor, Frank îşi făcu imediat de lucru cu banjoul. Pentru că pe copii îi distra, Abby nu-i spuse nimic şi se apucă singură de treabă. Era o recompensă suficient de mare să audă glasul tatălui ei amestecat cu sunetul vaselor de porţelan şi al argintăriei.

– Lasă-mă pe mine să le spăl.

– Mamă, tu eşti în vacanţă.

– Îţi mai aduci cumva aminte ultima oară când am spălat vase?

Molly stivui în viteză vasele, în stilul expert care amintea de cariera ei fluctuantă de ospătăriţă de bar.

– Dumnezeule, nu pot. Credeam că e o treabă mult mai relaxantă.

Maddy strâmbă din nas şi mai apucă un pahar.

– Mai bine veneai la mine să te relaxezi. Hai, Chantel, adu şi tu platoul.

– Eu am curăţat cartofii, răspunse aceasta, privindu-şi cu compasiune mâinile. Dacă nu îmi daţi mănuşi chirurgicale, nu pun mâna pe nici o farfurie.

– Eşti o vanitoasă, se răsti la ea Maddy, stivuind alte farfurii. Întotdeauna ai fost o vanitoasă.

– E numai vanitate, dacă nu ai dreptul la aşa ceva, zâmbi Chantel şi se ridică de pe taburet. Mă duc să-i dau o mână de ajutor lui tati.

Dylan începu să aşeze farfuriile în maşina de spălat vase.

– După părerea mea ai făcut suficientă treabă pe ziua asta, îi spuse lui Abby. De ce nu te duci să stai cu ai tăi?

O singură privire îi fu de ajuns să-şi amintească cuvintele răstite pe care i le spusese în dimineaţa aceea. Vrând să evite o scenă în faţa alor ei, Abby dădu înapoi.

– Se pare că eşti stăpân pe situaţie.

Din living răsunau cântece pe trei voci.

– Cred că Frank e în al nouălea cer, comentă Molly. Poate din nou să cânte cu fetele lui. Du-te şi tu, Maddy, terminăm şi noi imediat.

Maddy nu mai avea nevoie de prea multe îmbolduri pentru a se strecura din bucătărie spre lumina rampei. În câteva secunde în living mai răsuna o voce. Frank, care ţinea ritmul cu banjoul său, trecu la un nou cântec. Molly începu să îngâne şi ea cuvintele în timp ce ştergea masa.

– S-ar putea să fiu o sentimentală, spuse ea, dar când aud aceste cântece mă simt mai bine.

– Sunteţi o familie deosebită, doamnă O'Hurley.

– O, Doamne, nu-mi mai spune aşa. Mă faci să mă simt prea bătrână pentru a mai cutreiera ţara în lung şi-n lat. Spune-mi Molly, pur şi simplu Molly.

Dylan închise uşa maşinii de spălat vase şi o privi pe femeia scundă cu atenţie. Era frumoasă, cu trăsături fine şi delicate şi cu o gură plină ca a unei tinere.

– Am să vă spun Molly, pur şi simplu Molly.

Molly râse, scoţând un sunet plin şi robust care contrasta cu înălţimea şi corpolenţa ei.

– Eşti un tip isteţ şi te pricepi la vorbe. Am citit în tren ultima ta carte, cea despre actriţa aceea.

– Şi?

Nu spera prin acest şi să îi smulgă femeii un compliment.

– Eşti un tip dur, unul care caută lucruri ce nu ar trebui răscolite. Dar eşti cinstit.

Când se întoarse spre el şi-l privi în ochi, Dylan observă că are aceeaşi privire ca a lui Abby, profundă şi vulnerabilă.

– Să fii cinstit cu fiica mea, Dylan. E tot ce vreau de la tine. E o femeie tare. Uneori mă îngrozesc cât de tare este. Când are vreun necaz, nu cere ajutor. Îşi vindecă singură rănile. De acum înainte n-aş vrea s-o mai facă.

– Dar nu am venit aici ca să o fac să sufere.

– În cele din urmă s-ar putea să-i răneşti sufletul fără să vrei.

Molly scoase un oftat scurt. Copiii ei deveniseră oameni mari. Făcuseră primii paşi fără ajutorul ei, cu mulţi ani în urmă.

– Știi să cânți? îl întrebă ea brusc.

Luat prin surprindere, Dylan o privi o clipă în ochi, apoi începu să râdă.

– Nu.

– Atunci e timpul să înveți.

Spunând acestea îl luă de braț și plecară spre living pentru a se alătura celorlalți.

***

Abia după miezul nopții casa se mai liniști. Abby era sigură că Maddy și Chantel încă mai vorbeau și mai râdeau în camera pe care o împărțeau. Părinții ei poate dormeau, la fel de confortabil în patul străin cum dormiseră în sute de alte paturi străine. Abby era agitată, prea agitată ca să mai poată dormi, cu atât mai mult ca să se poată alătura surorilor ei. Își trase o haină pe ea și plecă în grajd. Mânzul care o încântase atât de mult pe Maddy dormea, ghemuit în fân sub privirea grijulie a mamei lui. Gladys era trează. Poate că simțea că i se apropiase prea mult sorocul pentru a mai putea dormi. Abby o mângâie sperând că o va calma pe iapă și, în același timp, pe sine.

– Trebuie să dormi un pic.

Degetele ei se încleștară în pielea iepei, apoi se relaxară ușor înainte ca Abby să se întoarcă spre Dylan.

– Nu te-am auzit intrând. Credeam că toată lumea s-a dus la culcare.

– Și tu ar trebui să mergi. Arăți foarte obosită.

Dylan se apropie cu prudență, de teama de nu a fi atât de aproape de ea încât să o poată atinge.

– Te-am văzut de la fereastră cum ieși din casă.

– Am vrut doar să văd cum se mai simte Gladys, îi răspunse Abby odihnindu-și obrazul de cel al calului.

Cearta de dimineață părea acum atât de departe. Parcă trecuseră ani de zile de când se culcase lângă el și simțise că arde de pasiune.

– Ne va fi foarte greu să mai lucrăm la carte acum când au venit și ai mei.

– Pentru moment am o mulțime de lucruri de scris și fără ajutorul tău, Abby...

O dorea, își dorea să fie cu ea și să pretindă că lucrurile puteau fi la fel de simple ca a sta în living și a cânta. Dorea să-i ofere acel sprijin necondiționat pe care i-l oferea familia ei, și totuși se părea că între ei doi se afla un zid.

– Aş vrea să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat dimineaţă.

Abby ştia acest lucru. Pentru o clipă, continuă să o mângâie pe Gladys.

– Bine. Vrei să mergem înăuntru?

– Nu, spuse el şi o luă în braţe înainte de a-şi mai da seama că ar fi trebuit să păstreze o anumită distanţă. Vreau să fii singură. Fir-ar să fie, Abby, vreau să-mi dai nişte răspunsuri. Mă faci să-mi pierd minţile.

– Sper să-ţi pot da răspunsurile pe care le doreşti, îi răspunse ea, respirând adânc şi luându-l de braţ, pentru a-l linişti şi pentru a întări ideea. Când mă întorceam astăzi spre casă am luat hotărârea să-ţi spun totul, să fiu cât se poate de deschisă cu tine. Poate că nu am să-ţi dau răspunsurile dorite, dar fii sigur că am să-ţi spun numai adevărul.

Era tot ce-şi dorea de la ea, sau cel puţin aşa credea. O privi în lumina difuză din grajd.

– De ce?

Ar fi putut să-l ducă cu vorba, şi poate că ar fi trebuit s-o facă, dar o dată şi-o dată trebuia să înceapă cumva.

– Pentru că m-am îndrăgostit de tine.

Dylan nu făcu nici un pas înapoi, dar mâinile lui se retraseră până când n-o mai atingeau. Abby simţi o mică durere în suflet.

– Ţi-am spus că s-ar putea să nu fie răspunsul pe care ţi l-ai dorit.

– Stai un pic. Stai un pic, repetă el când ea se întoarse.

În ciuda şocului propriu, observase şi el suferinţa din privirea ei.

– Sper că nu te aştepţi să-mi spui aşa ceva fără să mă laşi perplex.

Când reveni cu faţa spre el, nu întinse braţele după ea, pentru că expresia ei îl înspăimânta.

– Nu ştiu ce să-ţi spun.

– Nu trebuie să spui nimic.

Acum vorbea calm şi pe un ton scăzut, iar în priviri i se citea o umbră de amuzament.

– Sunt responsabilă de sentimentele mele, Dylan. Am învăţat acest lucru cu mult timp în urmă. Am răspuns cinstit la întrebarea ta pentru că am decis că evitând să răspund la ea şi la celelalte întrebări nu fac decât să mă afund într-o groapă din care nu voi mai putea niciodată să ies. În ceea ce priveşte întâmplarea de azi dimineaţă...

– La naiba cu ce s-a întâmplat azi-dimineață, interveni el luându-i capul în mâini și holbându-se la el de parcă îl vedea pentru prima oară. Nu știu ce să mă fac cu tine. Și al naibii să fiu dacă știu ce să fac pentru tine.

Ar fi fost atât de ușor să-i sară pur și simplu în brațe. Să o ceară s-o strângă în brațe. Știa că el n-ar fi refuzat. Dar Abby clătină din cap și-și ținu mâinile la locul lor.

– Asta-i o problemă în care nu te pot ajuta cu nimic.

Abby era mai aproape de el acum, dar Dylan nu-și dădea seama că tocmai el scurtase distanța dintre ei.

– Nu vreau să mă mai încurc într-o relație sentimentală. Am fost o dată căsătorit și am eșuat. Am o carieră care îmi cere în primul rând să fiu egoist.

– Nu-ți cer o relație sentimentală, Dylan. Nu-ți cer absolut nimic.

– Tocmai ăsta-i necazul, fir-ar să fie. Dacă mi-ai fi cerut, aș fi putut să-ți cer la rândul meu s-o lași baltă. Dacă mi-ai fi cerut ceva, ți-aș fi putut prezenta o mulțime de motive pentru a te convinge că nu va merge.

Abby îl privi cu niște ochi calzi și calmi.

El trase în gând câteva înjurături la adresa ei și a lui, apoi o luă în brațe.

– Te doresc. Nu mă pot abține să te doresc.

– Nici nu trebuie.

– Taci, murmură el, apoi își lipi gura de a ei.

Totul se petrecu de parcă dimineața aceea nici nu existase. Ardoarea, pasiunea, incandescența fuseseră la fel de puternice ca înainte. Buzele ei le acceptară pe ale lui cu aviditate, făcându-i toate poftele. În lumina slabă a grajdului, Dylan îi văzu ochii închizându-se și deschizându-se din nou pentru a-l vedea cum o sărută o dată și încă o dată. Mirosul animalelor, al fânului și al pielii era puternic, dar când Abby își încolăci brațele de gâtul lui, Dylan nu mai simți decât izul ușor și proaspăt al săpunului ei.

– Nu vreau să mai vorbesc, spuse el plimbându-și buzele pe obrazul ei înainte de a o culca pe fân. Nu vreau nici să mă mai gândesc la nimic.

– Nu, îi răspunse ea, încolăcindu-și degetele cu ale lui. Nu în seara asta. Am să-ți dau toate răspunsurile, Dylan. Îți promit.

Dylan încuviință, întrebându-se însă dacă îi dăduse până acum un răspuns.

CAPITOLUL 11

Lucrurile se precipitară puțin când Gladys intră în durerile facerii. Abby se îndrepta spre treburile zilnice, însoțită de tatăl ei, care păşea alături de ea. Pământul era din nou tare şi semnele noii vieți abia începuseră să se întrezărească. Pantofii tatălui ei călcau pe cărare în ritmul optimist, care-i era caracteristic. Ea nu se obosise niciodată să asculte la istorisirile pe care i le depăna pe drum. Chiar dacă fusese prezentă acolo mai mult de jumătate din viață, Abby era capabilă să facă abstracție de realitate şi să creadă că totul era numai strălucire şi seri de premieră.

– Crede-mă, Abby, e o viață grozavă. Oraş după oraş, localitate după localitate. Ce mod minunat de a vedea lumea!

Nu amintea niciodată de intrările de pe uşa din dos, de încăperile încărcate cu miros de alcool şi de fum de tutun, sau de indiferența oamenilor. Aşa ceva nu exista în lumea lui Frank O'Hurley. Abby îi era recunoscătoare pentru asta.

– Ce loc minunat este Vegas! Neoanele strălucitoare, clinchetul jocurilor mecanice. Oamenii care dansează vals în haine de seară la ora opt dimineața. Aş da mult să mai cânt din nou la Vegas.

– O s-o faci, tată.

Poate că nu o să mai fie pe Strip, poate că numele n-o să-i mai fie scris cu litere de-o şchioapă, dar va cânta din nou la Vegas. La fel cum a cântat în zeci de alte oraşe. Un om ca Frank O'Hurley nu se putea opri din cântat, la fel cum nu putea trăi fără să respire. Avea actoria în sânge, aşa cum i-o spusese adesea. Şi aşa era, sângele lui O'Hurley apă nu se făcea, din moment ce se sculase înainte de ora opt pentru a merge la fermă cu fiica sa, din moment ce, de obicei, orele amiezii i se păreau mult mai potrivite.

– Locul acesta, spuse el făcând o pauză şi încercând să nu tragă prea adânc aer în piept, presupun că ți se potriveşte. Se pare că semeni cu bunica. N-ar fi părăsit pentru nimic în lume ferma din Irlanda.

Bărbatul simţi o uşoară strângere de inimă la vechile amintiri, care erau mai mult vise decât simple amintiri.

– Eşti fericită, Abby?

Ea se gândi puţin înainte de a-i răspunde pentru că simţea că era important ceea ce îi va spune. Ferma îi dădea mulţumirea şi satisfacţia personală. Copiii... Abby zâmbi când îşi aduse aminte de jeluirile lor în clipa când trebuiau să plece la şcoală, din moment ce toată agitaţia era acasă. Copiii erau rădăcinile, mândria ei şi însemnau o dragoste pe care n-ar fi putut-o descrie în cuvinte. Mai era şi Dylan. El îi oferea în acelaşi timp pasiune, incandescenţă şi seninătate. El îi întregea viaţa. Chiar dacă ştia că era numai pentru o perioadă, părea că îi e suficient.

– Acum sunt mai fericită decât am fost cu mulţi, mulţi ani în urmă.

Acest lucru era destul de adevărat.

– Îmi place ce am realizat aici. Pentru mine este foarte important.

Frank nu putea înţelege cum cineva putea fi fericit din moment ce era legat de un loc. Dar dorise mereu ca odraslele sale să aibă ceea ce voiau mai mult. Nu conta despre ce era vorba, din moment ce aveau lucrul respectiv.

– Scriitorul acesta... tatonă el terenul. Ei, bine, Abby, trebuie să fii chior să nu vezi felul în care te uiţi la el.

– Îl iubesc.

Ciudat cât de uşor îi ieşiseră pe gură aceste cuvinte acum, fără nici o undă de regret, fără nici o urmă de teamă.

– Înţeleg, spuse el, scăpând printre dinţi un fluierat uşor. Crezi că ar trebui să stau de vorbă cu el?

Pentru o clipă, Abby nu înţelese. Apoi izbucni în râs.

– O, nu, tată, nu. Nu trebuie să stai de vorbă cu el, spuse ea, după care se opri şi-şi sărută tatăl pe obrazul neted. Te iubesc.

– Aşa şi trebuie, îi răspunse el, prinzând-o de bărbie. Acum îţi pot mărturisi că mama ta şi cu mine suntem îngrijoraţi în privinţa vieţii tale solitare de aici şi de încercările pe care le faci pentru a rezolva singură toate problemele.

Bărbatul îi zâmbi şi o trase uşurel de păr.

– Adevărul este că mama pretinde că nu există nici un motiv pe lume ca să-mi fac griji pentru tine, dar eu tot îmi fac.

– Dar nu trebuie. Băieţii şi cu mine ducem o viaţă bună. Viaţa pe care o dorim.

– E uşor de spus, dar taţii iau în serios grija pentru fiicele lor. Ca adolescentă, Chantel mi-a dat destulă bătaie de cap, dar

cred că acum am depășit faza respectivă. Iar Maddy se descurcă în orice împrejurare.

– Ca tatăl ei.

O'Hurley rânji.

– Ca tatăl ei. Dar tu ai fost altceva. Cât ai fost copil, nu am avut cu tine nici o problemă, iar după aceea...

Cuvintele îi rămaseră plutind în aer. Nu era cinstit și nici drept să-i spună despre orele întregi pe care și le petrecuse suferind cumplit pentru ceea ce i se întâmplase, despre durerea din suflet și despre lupta sa interioară. În ciuda faptului că era un bărbat grijuliu, nu suferise pentru ginerele său. Nu se rugase decât pentru liniștea sufletească a fiicei lui.

– Dar acum, că știu că ai de gând să te stabilești alături de un bărbat, de un bărbat bun și puternic, dacă nu cumva greșesc, mă pot simți liniștit.

Briza de dimineață îi mângâia lui Abby părul. Era cald și înmiresmat. Ce schimbare în numai câteva săptămâni!

– Tată, nu mă stabilesc alături de Dylan. Lucrurile nu stau tocmai așa.

– Dar tocmai mi-ai spus...

– Știu ce ți-am spus.

Abby alungă o povară și ar fi dorit să poată trece la fel de ușor de toate obstacolele.

– El nu va rămâne, tată. Aceasta nu este viața pe care și-o dorește. Iar eu nu pot pleca, pentru că asta este viața mea.

– E cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

Abby deschise ușa grajdului și-i trecu prin minte că, în ciuda faptului că el nu avusese intenția să intre, acum era obligat s-o urmeze. Își condusese familia de-a lungul țării, traversând-o în lung și-n lat, intersectând drumuri, mergând în cerc. Acum nu putea s-o îndrume pe Abby pe calea pe care ea își manifestase deja dorința să meargă?

– Oamenii care se iubesc trebuie să se adapteze. Nu să facă sacrificii, ci compromisuri. Tu n-a trebuit să faci așa ceva cu celălalt...

Refuza să pronunțe numele lui Chuck. Pur și simplu i se încleștă gura.

– Pentru că pentru un compromis e nevoie de doi oameni. Dacă numai unul încearcă să se adapteze, e ca un elastic. Ori zboară, ori crapă.

Abby îl privi cu atenție. Nu era un bărbat frumos, dar chipul lui mic și expresiv era plin de farmec. Făcea descoperi pe

clovnul pentru că simțea că fusese croit pentru a face oamenii să râdă. Dar nu era prost.

– Ești foarte isteț, tată.

Abby îl sărută din nou și-și aduse aminte cum de fiecare dată când se poticnise, el fusese mereu alături de ea.

– Dylan nu este ca Chuck. Încep să-mi dau seama că nu mai sunt deloc femeia aceea care s-a măritat cu bărbatul acela atrăgător și iresponsabil.

– Ce simte bărbatul ăsta pentru tine?

– Nu știu. Cred că nici nu vreau să știu pentru că asta n-ar face decât să înrăutățească situația. Nu-ți face griji.

Abby își puse mâinile pe umerii lui fusiformi:

– Ți-am spus că sunt fericită așa. Nu caut un bărbat care să-mi poarte de grijă, tată. Am mai făcut asta o dată.

– Și a ieșit rău.

Abby simți nevoia să râdă și să-l mai sărute o dată. Când Frank O'Hurley se pierdea cu firea, era un adevărat spectacol.

– Tată, el nu era făcut să-mi poarte de grijă, iar eu nu puteam să am grijă de el. Știu că nu asta înseamnă căsătoria. Trebuie să fie o echipă, așa cum ești tu cu mama.

– Băieții au nevoie de un tată prin preajmă.

– Știu asta.

Acesta era subiectul care o făcea să se simtă vinovată.

– Nu le pot oferi chiar totul.

O'Hurley renunță pentru că simți în vocea ei regretul și sentimentul vinovăției. Îi luă mâinile într-ale lui și i le strânse.

– Ai făcut o treabă grozavă cu ei. Oricine e de altă părere, va avea de furcă cu Frank O'Hurley.

Femeia râse, aducându-și aminte de câteva neînțelegeri. Așa mic cum era, tatălui ei îi plăceau încăierările.

– Mai bine m-ai ajuta să hrănesc caii.

Cu prudență, el se dădu un pas înapoi.

– Ei bine, Abby, fetițo, nu mă prea pricep la așa ceva. Eu sunt de la oraș.

– Lasă asta, precis vrei să vezi mânzul.

Se îndreptă spre prima boxă, dar din instinct, aruncă o privire în boxa unde se afla Gladys. Cu mișcări repezi, Abby dădu la o parte ușile batante și se duse la iapa care se pregătea să fete.

– Ce este? Ce este? E bolnavă? E contagioasă? întrebă el alarmat, în timp ce se împiedică.

Abby nu se putu abține să nu râdă chiar și în timp ce controla iapa.

– A avea copii nu este o boală contagioasă, tată. Du-te la bucătărie, caută în carnetul meu și sună-l pe doctorul veterinar.

Lui Frank îi scăpă o serie de înjurături irlandeze și americane.

– Ai nevoie de apă? De apă fierbinte?

– Cheamă veterinarul tată, atât, și nu te îngrijora. Sunt obișnuită cu lucrurile astea.

Bărbatul o luă la goană și nu se mai întoarse. Abby nici nu se așteptase s-o facă. Îl trimisese pe Dylan și, spre surprinderea lui Abby, Chantel se ivi și ea în spatele lui.

– Să ne pregătim de clipa cea mare?

– Curând. Tata l-a sunat pe doctorul veterinar?

– L-am sunat eu, spuse Dylan, luându-și locul lângă ea. Frank a intrat alergând în bucătărie și a cerut apă fiartă. Cred că acum mama ta îl liniștește. Ce face Gladys?

– Destul de bine.

Abby se uită la sora ei, care era aranjată ca totdeauna; de această dată era îmbrăcată în pantaloni de un galben deschis și o bluză de mătase.

– Te-ai sculat devreme.

Chantel dădu din umeri, neobosindu-se să menționeze faptul că dacă viața ta depinde de apelurile de la ora șase dimineața, te obișnuiești cu sculatul în zori.

– N-am vrut să pierd marele eveniment.

Cuprinsă de duioșie pentru soarta iepei, ca de la femeie la femeie, Chantel se chirci la pământ și întrebă:

– Ce pot face pentru tine?

– E apoape gata, o informă Abby.

Și astfel, ea și cu Dylan ajutară la aducerea pe lume a celui de-al doilea mânz al lor, muncind cot la cot, într-o înțelegere tacită, care o făcu pe Chantel să încrunte din sprâncene. „Poate că l-a judecat greșit", gândi ea. Dar nu i se mai întâmplase să judece greșit. Cel puțin în ultima vreme.

– Ce se petrece?

Ciufulită după somn, îmbrăcată într-un capot care atârna în jurul ei, Maddy intră clătinându-se.

– Am primit misiunea de a aduce un mesaj pe front. Se pare că se fac eforturi de a se da de urma doctorului veterinar. Echipa lui încearcă să-l găsească, dar s-ar putea să mai dureze, spuse ea căscând. Tata a pus apă la fiert pe toate ochiurile. Dacă doctorul

veterinar nu va apărea curând, amenință că va chema salvarea. Nu poți să-ți faci nici o cafea.

– Ne pregătim să împletim patru botoșei roz, îi spuse Chantel, ridicându-se și ștergându-și genunchii pantalonilor.

– Uită-te la asta!

Maddy își concentră privirea adormită asupra mânzului.

– Stați așa, nu mișcați, să-mi aduc aparatul de fotografiat. Colegilor mei de la lecțiile de dans n-o să le vină a crede.

Maddy plecă în graba mare.

– Acum, că agitația cea mare a trecut, cred că voi merge în casă să văd dacă tata poate renunța la o parte din apa fiartă. Mor dacă nu beau o cafea.

Chantel se îndepărtă agale, lăsând în urma ei un parfum îmbietor.

– Ai o familie grozavă, șopti Dylan.

– Da, spuse Abby ștergându-și transpirația de pe frunte cu mâneca bluzei. Știu.

Când Maddy propuse o plimbare călare, Abby își schimbă programul și îl înșeuă pe Judd. Dylan avea treabă și pe părinții ei nu-i interesa, astfel că urmau să fie numai trei, cum se întâmplase adesea în trecut. O urmări pe Maddy potrivindu-și scara cu îndemânare și încredere, apoi o întrebă pe Chantel:

– Ai nevoie de ajutor?

– Cred că mă descurc și singură.

Chantel prindea șaua pe iapa cea mică.

– Nu credeam că știi să călărești.

Prudentă, Abby verifică încă o dată legăturile.

– Dar Matilda e blândă.

Chantel își aranjă gulerul bluzei.

– Ne băgăm și noi unde nu ne fierbe oala...

Odată ieșită din grajd, Maddy se aruncă în șa cu o ușurință de atlet. Chantel ezită, apoi, cu gesturi neîndemânatice, reuși să urce pe cal. Abby hotărî că ar fi mai bine s-o țină pe Judd de căpăstru și să meargă alături de sora ei.

– Putem merge pe drumul acesta care înconjoară partea de est a proprietății, pe care vom planta iarbă pentru fân peste două săptămâni.

– Vei planta iarbă pentru fân?

Iapa călărită de Chantel rămase pe loc, calmă, în timp ce tânăra femeie admiră peisajul.

– Ce rural din partea ta!

Maddy chicoti:

– Bine, domnişoară Hollywood, acum hai să călărim!

Chantel se aşează mai bine în şa.

– Chiar mai bine, domnişoară New York, hai să ne întrecem!

În clipa în care Abby rămăsese cu gura căscată, Chantel dădu pinteni calului şi porni cu viteză înainte. Maddy vru să o prevină, dar constată că nu era necesar. Chantel râdea şi călărea minunat.

– Ca totdeauna, e plină de surprize, îi spuse Maddy lui Abby.

Abby dădu şi ea pinteni lui Judd:

– Ce mai aşteptăm?

O jumătate de milă, călări pe urmele lui Maddy, lăsând frâul liber. Acest lucru îi trezea amintiri din copilărie. Şi pe vremea aceea, Chantel era mereu în frunte. În pofida îngrozitoarelor orare ale trenurilor şi autobuzelor, ale spectacolelor de o singură seară, reuşeau să se întreacă şi să se joace ca majoritatea copiilor. Înainte chiar de a se naşte, ele fuseseră alături una de alta. Şi nimic nu schimbase acest lucru.

Urcară dealul, cu respiraţia tăiată şi râzând, la locul unde Chantel le aştepta pe creastă.

– Unde ai învăţat să călăreşti aşa? o întrebă Maddy.

Chantel îşi flutură pletele:

– Draga mea, numai pentru că înghiţi vitamine şi alergi zece mile pe zi, nu înseamnă că eşti singura O'Hurley cu înclinaţii de atlet.

Maddy pufni dispreţuitor, iar Chantel îi răspunse cu un rânjet. Actriţa de la Hollywood dispăruse, făcând loc femeii Chantel, care gustă gluma.

– Tocmai am coborât dintr-un Western, a cărui acţiune se petrece la Wyoming în 1870, spuse ea arcuindu-şi spatele şi dându-şi ochii peste cap. Jur că am petrecut mai mult timp în şa decât orice crescător de vite. În plus, am pierdut şi un centimetru şi jumătate din circumferinţa şoldurilor.

Abby îl controlă pe Judd care tropăia deoparte.

– Nu se rezumă totul la premierele strălucitoare şi mesele luate la Ma Maison, nu-i aşa?

– Dar dacă eşti deşteaptă, te canalizezi spre domeniul la care te pricepi cel mai bine, spuse Chantel dându-şi părul pe spate şi scuturând din umeri. Nu asta faci şi tu?

Abby privi în jur la pământul pentru care se luptase atât de greu să-l obțină.

– Să cresc copii și să plantez iarbă pentru fân, da, cred că la asta mă pricep cel mai bine.

– Nu pot spune că te invidiez, dar te admir.

Începură să plimbe caii, Chantel la mijloc, Abby la stânga, iar Maddy la dreapta, în aceeași formație în care se prezentaseră în fața publicului de nenumărate ori.

Maddy potrivi pasul calului după cel al surorilor sale.

– Vă aduceți aminte de vremurile petrecute în acel loc de lângă Memphis?

– Locul unde toți clienții beau burbon sec și arătau de parcă ar fi mestecat carne crudă?

Abby lăsă capul pe spate și privi cerul.

– Doamne, nu-mi vine să cred că am trecut prin așa ceva!

– Uite că am trecut, o imită Chantel, lustruindu-și unghiile de jacheta din piele de căprioară.

– Am fost o catastrofă, dragă.

– Da, după câte îmi aduc aminte, în noaptea aceea au zburat vreo șase sticle.

Amintirea acelei seri o făcu pe Maddy să râdă pe înfundate.

– La premiere mă gândesc că mă pregătesc să joc la Mitzie's de lângă Memphis și-mi spun că orice s-ar întâmpla, nu poate fi la fel de rău.

– Ce planuri ai pentru când te vei întoarce? o întrebă Abby. Chiar ai de gând să abandonezi Suzanna's Park? Se pare că va mai avea succes pe Broadway.

– Am dansat un an aceleași dansuri și am spus aceleași cuvinte de care m-am plictisit, spuse Maddy, trăgând de căpăstru calul care devenise interesat de tufișurile de pe marginea drumului. Dacă vor găsi pe cineva care să finanțeze o piesă nouă, am putea începe repetițiile peste două luni. Mă dezbrac până la piele.

– Ce faci? întrebară într-un glas Chantel și Abby.

– Mă dezbrac până la piele. Știți voi, îmi arăt nurii, scot totul de pe mine. Personajul este minunat, e vorba despre o tânără libertină, care întâlnește tipul visurilor ei și se dă drept bibliotecară. Și nu-mi voi risipi tot talentul doar pe scenă. Vrem s-o prezentăm și în cadrul unor emisiuni.

– Chantel, tu ce planuri ai? Îți iei o scurtă vacanță? o întrebă Abby.

– Cine ar putea suporta aşa ceva? Peste zece zile încep filmările la un miniserial. Ai citit Strangers?

– Dumnezeule, da, şi e minunat. Mă gândeam că...

Maddy se opri o clipă, cu ochii plini de uimire.

– O vei juca pe Hailey. Chantel, ce rol minunat! Abby, tu ai citit Strangers?

– Nu, în ultima vreme nu mai prea am timp de citit, spuse Abby pe un ton simplu, lipsit de maliţiozitate.

– E vorba despre...

– Maddy, o întrerupse Chantel, în timp ce treceau pe sub un ulm mare, cu ramuri bogate. Hai să nu-i spunem povestea. Abby, peste câteva luni poţi vedea serialul în linişte, din propria locuinţă.

Pe Abby n-o mai uimea deloc faptul că putea sta cuibărită comod pe canapea în timp, urmărind-o pe sora ei la televizor.

– N-am crezut că vei mai apărea la televizor, comentă Abby.

– Nici eu, dar scenariul este prea bun. Oricum, poate că întoarcerea acolo va fi un lucru interesant.

Rar admitea că-i plac astfel de provocări. Îi fusese prea greu să-şi câştige imaginea strălucitoare de acum.

– N-am mai lucrat cu televiziunea de pe vremea reclamelor la şampon şi la pasta de dinţi care face dinţii albi ca laptele.

Se îndepărtaseră mult de casă şi Abby părea relaxată. Chantel şi Maddy schimbară o privire. Nu aveau nevoie de cuvinte pentru a se înţelege.

– Abby, tu ce ne poţi spune despre tine? o întrebă Chantel care făcu un înconjur mic pentru ca Abby să rămână între ele.

– Povestea, spuse ea simplu, este cea pe care Dylan a venit aici s-o scrie. Eu va trebui s-o povestesc, cel puţin o parte din ea.

– Te ajută sentimentele pe care le nutreşti pentru el?

Abby nu răspunse la întrebarea pe care i-o puse Maddy. Nu trebuia să le spună nici uneia din surorile ei că era îndrăgostită. Puteau simţi acest lucru cu aceeaşi intensitate.

– Într-un fel. Am făcut un plan, adică... vreau să spun că am de gând să restructurez anumite fapte. Dar nu va merge cu Dylan pentru că îi este suficient să se uite la mine ca să-şi dea seama dacă sunt sinceră sau nu. Aşa că va trebui să-i spun adevărul.

Chantel simţi că o apucă nervii.

– I-ai spus ce pui de căţea e Janice Rockwell? Şi cum s-a purtat cu tine şi cu copiii după ce Chuck a murit?

– Nu este relevant.

– Mie mi-ar plăcea s-o citesc negru pe alb, mormăi Maddy. A acționat ca o criminală.

– A acționat în limitele legii, o corectă Abby. Dacă n-a fost corectă, nu înseamnă că a încălcat legea. Oricum, cred că e mai bine așa. M-a călit.

– Eu sunt de părere că Dylan ar trebui să afle de toate astea, insistă Chantel. Să cunoască toate detaliile, din toate unghiurile. Cum mama bogată a pilotului de curse a lăsat văduva și copiii la sapă de lemn.

– Oh, Chantel, dar n-a fost chiar atât de rău! N-am ajuns să cerșim.

– A fost la fel de rău. Abby, dacă ai încredere în el în unele privințe, trebuie să ai în toate.

– Are dreptate, interveni Maddy, care apoi reflectă câteva clipe.

Soarele era strălucitor și cald, în aer plutea un miros puternic de iarbă proaspătă. Dar Maddy simțea că pe sora ei o roade ceva.

– La început, am crezut că ideea în general este o greșeală. Dar acum, că pasul a fost făcut, consider că trebuie făcut așa cum trebuie. Știu că există o mulțime de lucruri pe care nouă nu ni le-ai spus. Nici nu trebuie să ni le spui. Nu crezi însă că te-ai simți mai bine, mai liberă, dacă ai da totul în vileag?

– Nu mă gândesc la mine. Eu m-am obișniut. Mă gândesc numai la băieți.

– Crezi că ei nu știu? întrebă încetișor Chantel.

– Nu.

Abby își privi mâinile, vorbind despre lucruri pe care le evitase atâta amar de vreme.

– Ba știu; nu cunosc detaliile, dar au prins esența. Și ce încă nu știu, vor afla mai devreme sau mai târziu. Vreau doar ca Dylan să scrie povestea cu suficientă compasiune, astfel că atunci când vor fi destul de mari, să poată accepta totul.

– Dar Dylan are așa ceva?

– Ce să aibă?

– Compasiune.

– Da, spuse Abby zâmbind și relaxându-se din nou. Surprinzător de multă.

Asta avusese de gând Chantel să afle.

– Ce simte el pentru tine?

– Ține la mine.

Cu un acord tacit, întoarseră caii.

– Cred că ține mai mult decât a afirmat că ține, nu numai la mine, dar și la copii. Dar asta nu va conta după ce-și va termina treaba și va pleca.

– Va trebui să-l convingi să rămână.

Abby îi zâmbi lui Maddy:

– Tu ai tot optimismul din lume, Chantel toată inocența.

– Mulțumesc foarte mult. Numai pe jumătate amuzată, Chantel încetini pasul.

– Maddy nu are decât să creadă suficient de tare într-un lucru și se și întâmplă. Eu trebuie să amestec cărțile ce mi-au fost date până îmi vine mâna cu care să mă pot descurca. Nu pot să-i cer lui Dylan să stea, pentru că dacă mi-ar cere să plec, eu n-aș putea s-o fac. Nu mai sunt o fată impulsivă de optsprezece ani. Am doi copii.

Chantel își ridică fruntea și lăsă vântul să i se joace în plete. Avea un sentiment de libertate absolută, pe care nu și-l putea permite prea des.

– Nu înțeleg de ce ar trebui să-i ceri să rămână. Unele femei pun prea mult accentul pe prezența unui bărbat care să le împlinească viața. Dacă femeia se simte împlinită, atunci un bărbat poate fi un supliment plăcut.

– Ai vorbit ca o adevărată zdrobitoare de inimi, interveni Maddy.

– Eu nu strivesc inimi, zâmbi Chantel, doar le zgârii puțin.

– În orice caz, dacă eu și cu tine, spuse Maddy, nu suntem pregătite să ne facem o familie, asta nu înseamnă că Abby nu are dreptul ei la vase murdare în chiuvetă și la cineva care să ducă gunoiul.

– Ce descriere interesantă pentru o relație serioasă, șopti Abby. Având calitatea de a fi fost singura măritată dintre noi, mă simt datoare să vă avertizez că este vorba de mai mult decât atât.

– Oprește-te, Abby.

Neliniștită, Chantel încetini pasul calului.

– Cine vorbește de căsătorie? Nu vreau să spun că nu trebuie să te distrezi cu el, că nu trebuie să te bucuri de el, dar nu te poți gândi să te legi din nou.

– O altă descriere interesantă, comentă Maddy, făcând-o pe Abby să râdă.

– Dacă aș ști că am avea succes și am putea face un compromis, i-aș cere eu însămi acest lucru.

– Atunci, de ce nu încerci?

Soarele formă o aureolă în jurul părului blond și ciufulit al lui Maddy.

– Dacă-l iubești și dacă este bărbatul potrivit pentru tine, de ce să anticipăm problemele?

Chantel râse scurt, amuzată.

– Experiența acestei femei cu bărbații s-a limitat la intrarea în contact cu dansatori care nu fac altceva decât să stea toată ziulica în fața oglinzii pentru a se admira pe ei înșiși.

– Dylan nu este dansator, continuă Maddy imperturbabilă, iar actorii cu care îți petreci vremea nu mai știu cine sunt cu adevărat după o zi petrecută pe platou.

– Punct lovit.

Abby scutură din cap și se abținu să nu râdă:

– Cred că pentru toate trei ar fi mai bine să rămânem nemăritate.

– Amin! conchise Chantel.

– Oricum, cine mai are timp de aventuri romantice? comentă Maddy. Între orele de dans, repetiții, matinee, sunt prea obosită pentru romantisme la lumina lumânării și trandafiri. Cine are nevoie de bărbați?

– Draga mea, depinde dacă vorbești de o anexă permanentă sau de o escortă ocazională.

– Începi să crezi în propaganda proprie, spuse Abby, în timp ce începu să se zărească silueta casei.

– De ce n-aș face-o? întrebă Chantel ridicând din sprâncene. Toată lumea face la fel.

Râzând, dădu pinteni calului.

– A naibii să fie ea dacă mă va întrece din nou, spuse Maddy, zvâcnind ca o săgeată din arc.

Abby rămase o clipă în urma lor, zâmbind, înainte de a-i da pinteni lui Judd. Știa că pasul lui puternic și lung o va purta înaintea surorilor sale.

CAPITOLUL 12

Lumina alburie şi caldă a lunii cădea pe cuvertura patului. Casa, deşi tăcută, părea totuşi că răsună de ecoul glasurilor şi râsetelor, că e plină de muzică – muzica pe care a compus-o familia ei oriunde s-ar fi aflat. Mama ei cântând la banjo, în timp ce tatăl ei dansa. Tatăl ei acompaniindu-le, în timp ce ele toate cântau. A doua zi plecau cu toţii, dar Abby se gândi că va mai trece multă vreme până ce toate aceste ecouri se vor stinge.

Mulţumită, dar fără să-i fie somn, Abby îşi cuibări capul pe umărul lui Dylan, ascultând zgomotele nopţii.

Considera că e o prostie să se simtă de parcă ar fi furat timpul acesta petrecut împreună cu el. Cu întreaga familie în casă, faptul că stătea aşa cu el i se părea o hoţie. Cu siguranţă că el a simţit ceva. Acum venea la ea târziu în noapte, după ce toţi se culcau, şi pleca dimineaţă, la ivirea zorilor.

Nu discutaseră despre acest subiect. El părea că i-a înţeles jena. Ea era femeie în toată firea, văduvă şi mamă a doi copii, dar continua să se simtă copil când părinţii ei se aflau sub acelaşi acoperiş.

Puteau să râdă mai târziu de toate acestea, dar, pentru moment, liniştea din care răzbăteau ecourile era prea plăcută.

El asculta la propriile ecouri. La apelurile telefonice pe care le făcuse în timp ce Abby era ocupată cu familia ei şi care adăugaseră şi mai mult mister. Dylan nu-i plăcea pe toţi membrii familiei. După ce vor fi plecat, va putea continua să-i pună întrebări, dar avea deja câteva răspunsuri.

Acum pentru el era mai important ca ea să-i spună lucruri de care el era conştient, demonstrându-i prin divulgarea unor secrete pe care el le cunoştea deja că avea încredere în el. După ce Abby i le-ar fi spus, în cazul că i le va spune, poate că vor putea lăsa trecutul în urmă şi se vor putea ocupa de viitor.

– Dormi?

– Nu.

Dylan își trecu buzele peste părul ei. Era o noapte a amăgirilor și el dorea mult să-i ofere tot ce ea ar fi vrut.

– Mă gândeam la părinții tăi. N-am mai întâlnit oameni ca ei.

– Nici nu știu dacă mai există oameni ca ei.

Lui Abby observația îi făcu plăcere. Cu ochii întredeschiși, Abby se lăsă pradă amintirilor.

– Singurul lucru care m-a speriat au fost insistențele tatălui tău că va putea să mă învețe să dansez step.

– Adevărul este că tata poate învăța pe oricine să danseze. Eu sunt cel mai bun exemplu în acest sens.

Abby căscă și se cuibări și mai bine lângă el.

– Vor lua limuzina până la stația de autobuz și vor pleca la Chicago.

– Pentru un spectacol de trei zile.

Abby zâmbi puțin, imaginându-și cum vor petrece timpul în vreo cameră strâmtă de motel.

– Chantel voia să le ia bilete la avion, la clasa întâi. Nici n-au vrut să audă de așa ceva. Mama spunea că de cincizeci de ani nu a părăsit solul și că nu vede nici un motiv s-o facă acum.

– Mama ta e o femeie sensibilă.

– Știu. E o mare contradicție la mijloc, nu crezi? Cred că dacă ar fi obligată să locuiască la marginea orașului, într-o casă care să aibă gazon și un gard de jur împrejur, ar înnebuni. În tata a găsit un partener ideal.

– De câtă vreme sunt împreună?

– Hmmm. Să tot fie treizeci și cinci de ani.

Dylan tăcu o clipă, apoi spuse:

– Oameni ca ei îți dau încredere în căsnicie.

– Cred că unul dintre motivele pentru care m-am măritat atât de devreme a fost și pentru că mama și tata făceau ca lucrurile să pară atât de simple. Pentru ei chiar că e simplu. O să-mi fie dor de ei.

Dylan simți melancolia din glasul ei și o trase mai aproape.

– Nu te plictisești nici o clipă alături de ei. Am crezut că-ți cad ochelarii de pe nas când Frank s-a hotărât să-i învețe pe băieți jongleria.

Abby se întoarse spre el râzând.

– Cât ai zice „pește", Ben va renunța la jongleriile lui Frank.

– Mai bine decât să arunce cu obiectele în Chris.

– În fiecare clipă, spuse Abby ridicând capul şi privindu-l cu seriozitate în ochi, sunt fericită că ai venit aici şi i-ai cunoscut. Poate că într-o bună zi vei călători printr-un orăşel uitat de lume şi le vei vedea numele scris pe un afiş. Atunci îţi vei aminti de mine.

Dylan îşi trecu degetele prin părul ei, un obicei la care ştia că-i va fi greu să renunţe.

– Crezi că am nevoie de vreun afiş?

– Nu ar durea...

Abby îşi coborî buzele spre ale lui şi le lăsă, calde şi dulci, să zăbovească pe ale lui.

– Aş vrea să cred că-ţi vei aminti de asta.

Abby îşi trecu degetele prin părul lui, apoi îl atinse uşor cu buzele pe tâmple.

– Şi de asta.

– Am o memorie bună, Abby.

Dylan o prinse de încheieturile mâinilor. Pulsul începuse să bată mai rapid.

– O memorie foarte bună.

Nelăsând-o din braţe, Dylan trecu deasupra ei, imobilizând-o cu trupul lui. Excitarea şi acel sentiment blând că era lucrul cel mai potrivit, nu se lăsară aşteptate. Bărbatul îi căută buzele, dar nu-i dădu drumul la mâini. Nu încă. Într-un fel ştia că dacă l-ar fi atins atunci, ar fi explodat, ar fi înnebunit de plăcere, s-ar fi înfruptat din ceea ce dorea atât de mult. Aveau la dispoziţie toată noaptea, aveau la dispoziţie ani. Dacă se concentra mai mult, aveau la dispoziţie o veşnicie. Astfel că rămăsese de bunăvoie prizonier, în timp ce buzele lui nu conteneau să o aline, să o mângâie şi să o excite.

Îi tachină limba cu a lui. Simţindu-i respiraţia întretăiată, Dylan gemu de plăcere. La fiecare mişcare, trupul femeii intra adânc în salteaua de sub ea, dar era destul de cambrată pentru a-i răspunde. Nu-i dăduse încă drumul la încheieturile mâinilor, în timp ce îşi trecea uşor gura peste gâtul ei. Pulsul ei bătea din ce în ce mai tare şi gustul deveni tentant. Ar fi putut petrece ore întregi explorând fiecare bucăţică din ea unde sângele îi pulsa aproape de suprafaţa fină a pielii. Dylan se simţea acasă. Trupul ei îi oferea în acelaşi timp linişte şi odihnă, pasiune şi excitare. Nu avea decât să-şi aleagă de ce avea mai multă nevoie.

Ea îl iubea. Era un gând sălbatic, care îl îngrozea în acelaşi timp. Când îi desfăcu din strânsoare încheieturile, Abby îl prinse în braţe cu atâta naturaleţe, mângâindu-l şi frământându-i carnea

în același timp. Ea nu cerea nimic, dar prin asta parcă îi cerea mai mult decât el ar fi crezut că va mai putea da vreodată.

Dylan era atât de blând. Abby se întreba dacă va reuși vreodată să se obișnuiască cu acea blândețe din spatele focului pasiunii. Mâinile lui o frământau, o mângâiau. Uneori degetele lui îi intrau adânc în carne, dar exista mereu o grijă și o blândețe copleșitoare.

De câte ori respirația lui devenea neregulată, Abby rămânea uimită. Îi făcea plăcere să-i simtă mușchii tremurând și încordându-se sub mângâierile ei. Era pentru ea, de la ea, cu ea. Nici măcar în visele ei nu întâlnise un bărbat care să simtă o atât de mare nevoie de ea.

Și totuși, se întreba dacă el știa acest lucru. Chiar dacă se posedau unul pe altul, simțind căldura sângelui la suprafața pielii, Abby se întreba dacă el își dădea seama dacă, dincolo de dorința de a o poseda, el avea într-adevăr nevoie de ea în viața lui.

Dacă nu era așa, relația lor urma să se sfârșească în clipa în care el va primi răspunsurile la întrebări. Îi promisese că i le va da.

– Dylan...

Dintr-o dată îi veni în minte ideea că el îi aluneca printre degete exact când învățase cum să-l apuce. Ea nu recurgea la păcăleli, la răutăți, și nu cunoștea nici o modalitate de a ține un bărbat legat de ea. Ea nu-i putea oferi decât ce era în inima ei și nu putea decât spera că asta le va ajunge pentru amândoi.

Bărbatul o auzi șoptindu-i numele. Îi auzi oftatul adânc. Pentru că simțise că avea nevoie, își lipi din nou buzele de ale ei și o lăsă să-și ia ce dorea.

– Încetișor.

Bărbatul o pătrunse, înăbușindu-i cu mâna țipătul de plăcere.

– Abby, vreau să te privesc cum te înalți.

Sclipirile pasiunii, ale plăcerii și uimirii de pe chipul ei îl excitaseră mai mult decât ar fi crezut el că se poate. Crezuse că nu e genul de bărbat care oferă, dar cu ea ceva îl îndemna s-o facă. Ani de-a rândul nu făcuse decât să ia el, uneori nepăsător, deseori egoist. Cu Abby nu era așa niciodată. Ea îl răscolea. Ea îl lăsa uimit.

Între împachetat, ultimele detalii și desenele animate de duminică dimineața, toată suflarea din casa era ocupată. Chantel

trăgea de timp. Când Dylan se duse să le dea băieților o mână de ajutor la aranjarea bușteni1or, așteptă să treacă câteva secunde, apoi se strecură afară și se duse la ei. Era cald pentru luna martie pe coastele din est, dar Chantel tremura de frig pe sub haină și era bucuroasă că se va întoarce în California de Sud. Dar înainte de a pleca, mai avea de dus un lucru la îndeplinire.

Majoritatea cailor erau pe pășune. Chantel se sprijini de gard. Mai devreme sau mai târziu, el își va face apariția. Nu avea decât să-l aștepte.

Dylan dădu drumul celor doi juncani și o văzu. De multă vreme știa că ea are ceva să-i spună. Se părea că momentul sosise. Dădu drumul cailor și închise cu grijă poarta în urma lui. Fără să spună un cuvânt, se duse la ea, lângă gard. Chantel nu refuză țigara pe care i-o oferi. Fuma rar, depindea de forma în care era. Inhală fumul adânc în piept, apoi scoase un nor gros și începu să vorbească în timp ce privea la cai.

– Nu m-am hotărât încă dacă te plac sau nu. Dar asta nu este important. Acum importante sunt sentimentele lui Abby.

Dylan remarcă faptul că ea nu avea cum să știe cât de asemănătoare îi erau cuvintele cu cele ale lui Maddy. Făcea parte din ansamblu. Împreună priviră cum se hrănește mânzul Evei. Iapa se înfipse bine pe picioare ca să facă față suptului și smuciturilor, apoi rămase liniștită.

– Îți mărturisesc că nu mi-ai plăcut când mi-ai luat interviul despre Millicent Driscoll pentru ultima ta carte. Avea ceva legături cu acea perioadă din viața mea, dar în rest a fost atitudinea ta. Mi-ai părut neșlefuit și lipsit de înțelegere, astfel că nu am fost deschisă cu tine așa cum ar fi trebuit. Dacă aș fi fost, poate că ai fi pus mai multă compasiune în povestirea ta. Dar Abby este sora mea.

Pentru prima dată, îl privi în față. Chiar și în lumina puternică și neiertătoare a soarelui, chipul ei era uimitor. Forma ovală clasică, pomeții obrajilor, pielea netedă. Orice bărbat ar fi putut privi la nesfârșit chipul acela, uitând că femeia mai are și altceva. Dar lui i se părea cel mai interesanți ochii. Își închipuia că au jupuit de vii foarte mulți bărbați.

– Cred că ții la Abby, dar nu știu dacă ești destul de încăpățânat ca să înfrunți problema. Vreau să-ți vorbesc despre Chuck Rockwell într-un fel în care Abby n-ar cuteza s-o facă.

Chantel mai trase o dată fum în piept, mulțumită de aroma puternică a tutunului.

– Dylan, mai întâi îți spun altceva. Dacă Abby este de acord cu asta, te poți folosi de tot ce îți voi spune. Dacă nu este de acord, ai fost doar lipsit de noroc. Bine?

– Bine. Spune-mi despre ce este vorba.

– Când Chuck a venit la club în acea primă noapte, era îndrăgostit lulea de Abby. Poate că, pentru o perioadă scurtă de timp, chiar a iubit-o. Nu știu cu ce fel de femei a ieșit înainte, dar îmi imaginez. Abby, în costumul ei lipicios și pătat tot de vopsea, era indiferentă. Ușor de amăgit, este un cuvânt cam greu pentru ea, dar Abby era și mai este încă ușor de amăgit.

Chantel zâmbi, dar nu cu zâmbetul acela inteligent și rece ca gheața pe care îl afișa atât de des, ci simplu, curbându-și buzele, un zâmbet minunat de privit.

– Ea credea în dragoste, în devotament, în faptul că numai moartea îi va despărți. A intrat în căsnicie cu convingerea că va avea luna de pe cer.

Dylan și-o putea închipui pe Abby de atunci, deschisă, inocentă, încrezătoare.

– Și Rockwell?

– Cred că l-a iubit atâta timp cât a fost vrednic. Se spune că slăbiciunea nu-l face pe om rău.

În privire i se putu citi o licărire, dar o făcu să dispară repede.

– Nu sunt de acord cu asta. Chuck era slab emoțional. Aș putea să-i găsesc scuze, știind că a fost crescut de o mamă dominatoare până la exasperare și un tată alcoolic. Personal, nu-mi pasă de aceste scuze.

Chantel îl privi pe Dylan, așteptând din partea lui o observație.

– Spune mai departe.

Dylan cunoștea deja atmosfera în care fusese crescut Rockwell.

– Au avut neînțelegeri încă de la început. Ea a încercat să ascundă, dar e greu să ascunzi ceva unui triplet. S-a dus cu el la Paris, Londra, purta haine frumoase și îi fusese oferită o viață la care visează multe femei. Însă nu și Abby.

Chantel scuturâ din cap și începu să bată darabana ușor în bara gardului.

– Nu vreau să spun că la început nu i-a plăcut, dar Abby a căutat mereu rădăcinile. Cele ale familiei O'Hurley însă nu au ajuns prea adânc.

– De aceea a vrut locul acesta?

Chantel aruncă ţigara şi o lăsă să ardă înăbuşit.

– Chuck l-a cumpărat după o legătură foarte încurcată cu o fată mult prea tânără. Apoi, imediat după ce s-a încurcat cu ea, s-a şi plictisit. I-a spus lui Abby că dacă vrea să păstreze locul şi să vadă de el, nu avea decât s-o facă singură.

– Ţi-a spus ea asta?

– Nu, Chuck mi-a spus.

Chantel îl privi ciudat, parcă bătându-şi joc de ea însăşi.

– El a plecat în grabă la Los Angeles şi a găsit că ar putea fi interesant să-i poarte sâmbetele surorii soţiei lui. Încântător. Mai dă-mi o ţigară.

Cât timp Dylan i-o aprinse, Chantel îşi căută cuvintele.

– Nu era genul meu de bărbat, şi, chiar dacă moralitatea mea este pusă deseori sub semnul întrebării, am şi eu principiile mele. Reuşise să se îmbete şi să-mi povestească toate problemele pe care le avea cu femeiuşca lui de acasă. Era plicticoasă.

Chantel suflă un nor de fum.

– Era prea obişnuită, prea din calea de mijloc. Se ocupa de ferma asta şi ţinea de ea, în timp ce el ar fi avut alte lucruri mai bune de făcut cu banii. Dacă Abby voia să repare nenorocitul de acoperiş, o făcea singură. Dacă voia ca instalaţia să fie adusă la standardele secolului al douăzecilea, trebuia să descopere singură cum s-o facă. Pe el nu-l interesa. Mi-a povestit apoi despre ideea ei sălbatică de a creşte cai. Râdea de ea.

Chantel îşi încleştă fălcile. Când îşi dădu seama că vorbeşte prea repede, făcu efortul de a se controla.

– Nu l-am dat afară pentru că voiam să aflu totul. Cât timp Abby a trecut prin toate astea, eu eram ocupată să-mi pun la punct propria carieră. Prea ocupată, după cum vezi, ca să dau o prea mare atenţie, chiar dacă instinctiv îmi dădeam seama că lucrurile nu stăteau bine cu Abby.

Cât de multă atenţie îi acordase el în ultimele săptămâni. Gândul acesta nu-i dădea pace. Aşteptase de la ea încredere şi onestitate – asta îi ceruse – dar el nu-i oferise ei decât întrebări.

O văzuse, o ascultase, o urmărise şi ştiuse în forul lui interior că toate preconcepţiile cu care plecase la drum erau greşite. Şi totuşi, de ce a rămas cu Rockwell? Şi de ce se ura pentru faptul că încă mai voia să afle răspunsul?

Dylan reveni la discuţie.

– De ce crezi că el ţi-a spus toate astea? o întrebă el fără emoţie în glas.

Privirea ei deveni dură. Era uimitor cum își putea schimba expresia într-una de gheață, fără să miște măcar un mușchi.

– Evident, credea că voi fi la fel de amuzată ca și el.

Chantel zâmbi și trase din țigară cu mai puțin patos.

– Oricum, am scăpat de el, apoi am sunat-o pe Maddy și am venit amândouă aici. Abby trăia într-un loc care s-ar fi putut prăbuși în orice clipă peste ea. Chuck nu-i dădea o centimă, astfel că ea muncea singură jumătate de normă la munci pentru care l-ar fi putut lua pe Ben cu ea. A fost bucuroasă să ne vadă, dar nu era pregătită să asculte nici un sfat în legătură cu un eventual divorț.

– De ce?

Dylan o atinse pentru prima dată, îi pusese doar o mână pe braț, dar Chantel simți intensitatea răspunsului lui.

– De ce a stat în continuare cu el?

Aici era fondul problemei, își dădu seama Chantel. Lui îi păsa și de aceea îi era greu să-i mai poarte ranchiună.

– Cred că ea ar trebui să-ți dea acest răspuns, dar eu îți pot spune un lucru: Abby are o mare capacitate de a spera și a crezut tot timpul că într-o bună zi Chuck va apărea. Între timp, mai exista problema urgentă a refacerii casei. Ne-am dus la Richmond pentru a vinde bijuteriile. Chuck fusese foarte generos în primele șase sau opt luni de căsnicie și bijuteriile au fost suficiente pentru a o ajuta să pornească la drum. Eu i-am cumpărat blana de vizon. Ceea ce a omis să-mi spună, a fost că pe vremea aceea nu și-o putea permite. Mai târziu, glumind, mi-a spus văzându-mă într-un film, că îi purtam acoperișul.

– A vândut vizonul ca să repare acoperișul, șopti el.

– Au fost necesare multe reparații. Mă uimea încăpățânarea ei în legătură cu locul ăsta. Dar când o văd acum aici, devine evident cât de mult înseamnă pentru ea și pentru copii. După aceea, lucrurile s-au mai liniștit puțin. Era însărcinată cu Chris. Am propria mea teorie în legătură cu asta, dar s-o lăsăm...

Dylan o privi și-și dădu seama că înțelegea mai multe decât ar fi crezut Abby.

– S-o lăsăm...

– Poate că îmi placi până la urmă.

Chantel se mai relaxă și aruncă țigara.

– După nașterea lui Chris, lucrurile au mers din ce în ce mai rău. Chuck devenise obsedat de afacerile lui. Nu-i dau dreptate, dar cred că voia s-o împingă pe Abby să ceară divorțul pentru

binele ei. Abia când, într-un târziu a făcut-o, şi-a dat seama cât de mult a pierdut.

– Vrei să spui că Abby a înaintat divorţul?

– Da. Ar fi putut să zgândăre jăraticul – eu în mod sigur aşa aş fi procedat – dar ea nu l-a acuzat de adulter şi nu i-a cerut pensie alimentară. Nu dorea decât ferma şi un sprijin financiar rezonabil pentru copii. Pe vremea aceea era încurcat cu Lori Brewer şi cei doi au dus-o ca într-o beţie. Pe undeva, el şi-a dat seama. A încercat să compenseze pierderea cu alte lucruri. Avusese o soţie care îi era devotată şi doi copii minunaţi pe care-i lăsase baltă pentru un stil de viaţă care nu ducea decât la o suferinţă şi mai mare. Ştiu ce simţea pentru că m-a sunat înainte de ultima cursă. Numai Dumnezeu ştie de ce a făcut-o. N-am fost prea înţelegătoare cu el. Spunea că o sunase pe Abby şi că-i ceruse să se mai gândească, dar ea îl refuzase. Voia să intervin eu pentru el. I-am spus să se maturizeze. După două zile, a avut accidentul.

– Şi Abby a rămas cu sentimentul vinovăţiei pentru că avusese de gând să divorţeze de el.

– Te-ai prins.

Chantel lovi în gard cu unghiile frumos ojate.

– N-a avut nici un rost să-i spun să nu simtă aşa sau să nu se lase astfel pedepsită.

Dylan avea destule probleme din cauza propriilor sentimente de vinovăţie, dar acordă atenţie ultimelor cuvinte ale lui Chantel.

– Ce vrei să spui prin cuvântul „pedepsită?"

– Te-ai gândit cât de greu este să ţii un loc ca acesta şi să creşti doi copii în acelaşi timp? Nu vorbesc din punctul de vedere emoţional sau psihic, ci financiar.

– Rockwell avea o grămadă de bani.

– Rockwell avea – Janice Rockwell avea, şi încă mai are. Abby nu a primit o leţcaie.

Chantel clătină din cap, înainte ca el să o poată întrerupe. De fiecare dată când se gândea la asta, simţea numai venin.

– A avut grijă ca Abby să nu primească nici un ban din averea lui Chuck, nici pentru ea, nici pentru fermă, nici pentru copii.

În timp ce Chantel era toată numai venin, Dylan simţi ceva acru ca acidul în gât. Îşi aduse aminte de tot ce-i spusese lui Abby, din prima zi în bucătărie, până în dimineaţa aceea în care o văzuse aruncându-şi mănuşile de cauciuc în geantă. Şi-şi dădu

seama, în timp ce stomacul i se contracta, că de-acum încolo ya trebui să trăiască cu remuşcarea asta.

– Cum a reuşit să se descurce cu ferma?

– A luat un împrumut.

Dylan simţea în gură un gust amar, care nu avea nici o legătură cu tutunul. Nu crezuse în ea, nu avusese destulă încredere în sentimentele proprii. Abby fusese prea mândră ca să-i spună ce-i spunea acum Chantel.

„La dracu cu mândria ei", gândi el dintr-o dată. Oare el nu avea dreptul să ştie? Nu avea dreptul să ... Analizându-şi gândurile, Dylan privi pajiştea şi dealurile din jur. Nu, mândria lui fusese rănită, deopotrivă cea a bărbatului şi a reporterului din el. Ea ştiuse ce gândise despre ea şi acceptase acest lucru – şi-l acceptase şi pe el.

– De ce-mi spui toate astea?

– Pentru că cineva trebuie s-o convingă pe Abby că nu a fost vina ei, că nu ar fi putut preveni nimic din ce s-a întâmplat. Cred că tu eşti cel care trebuie s-o facă. Cred că tu eşti bărbatul, dacă într-adevăr vrei, care o poate face fericită.

Chantel îi aruncă provocarea cu bărbia ridicată şi cu privirea întunecată. Dylan se trezi zâmbind.

– Eşti o femeie dată naibii. Îmi scăpase acest aspect la început.

Chantel îi zâmbi la rândul ei.

– Da, şi mie mi-au scăpat nişte amănunte în legătură cu tine.

Maddy scoase capul pe uşa din dos.

– Chantel, a venit limuzina.

– Vin acum.

Tânăra femeie se dădu un pas înapoi, apoi îi aruncă o ultimă privire plină de înţelesuri.

– Încă ceva, Dylan. Dacă o răneşti pe Abby, vei avea de-a face cu mine.

– Mi se pare cinstit.

Dylan îi dădu mâna. Pe Chantel o amuză gestul, dar acceptă această strângere de mână.

– Îţi doresc mult noroc.

– Mulţumesc.

Îmbrăţişările de rămas bun fură lungi, înecate în lacrimi şi zgomotoase. Maddy veni la Dylan şi-l îmbrăţişă surprinzător de tare şi de afectuos.

– Eşti norocos pentru că te consider suficient de bun pentru ea, îi şopti ea în ureche, după care se retrase zâmbindu-i. Bine ai venit în familie, Dylan.

Fiecare membru al familiei a trecut prin două ture de îmbrăţişări înainte de a se urca în maşină. Chris şi Ben au trebuit să fie convinşi să coboare după ce descoperiseră toate butoanele din interiorul maşinii. După ce închiseseră şi deschiseseră geamurile de o sută de ori, dăduseră drumul la aparatul stereo şi la televizorul cu compact disc, Abby îi trase pur şi simplu afară pentru a permite restului familiei să urce. Limuzina porni lin, ca o navă pe ocean.

– Am de gând să şofez o limuzină, se hotărî Chris pe loc. Voi putea purta o şapcă elegantă, ca cea a domnului Donald şi voi putea sta pe scaunul din faţă.

– Eu prefer să călătoresc pe scaunul din spate, cu televizorul.

Abby râse şi-i ciufuli părul lui Ben.

– Băiatul ăsta are mult din familia O'Hurley. Nu ştiu tu ce preferinţe ai, dar eu aş bea ceva răcoritor înainte de a mă apuca de făcut ordine în bucătărie.

– Ne putem juca cu mânjii? întrebă Ben, care depăşise deja pragul casei.

– Dar nu prea dur, strigă Abby după ei, apoi, cu un oftat, intră în casă. Deja mi-e dor de ei.

– E o familie grozavă.

– Asta e puţin spus. Vrei un pahar cu sifon?

– Nu.

Fără să-şi găsească locul, Dylan se plimba de colo până colo prin bucătărie. Cuvintele lui Chantel nu-i dădeau pace. Cuvintele ei şi tot ce aflase în ultimele două zile. Faptul că o judecase greşit pe Abby şi fusese atât de nedrept îl făcea să nu mai fie sigur pe el.

– Abby, locul acesta, ferma este extrem de importantă pentru tine.

– În afară de băieţi, este cea mai importantă.

Abby îşi umplu un pahar cu gheaţă.

– Eşti un om uşor de dus de nas.

O spusese atât de tare, încât Abby se întoarse spre el.

– Nu-mi place să cred asta.

– Atunci de ce l-ai lăsat pe Rockwell să se joace cu tine? o întrebă el. De ce ai lăsat-o pe maică-sa să te dea de-o parte de la toate drepturile tale?

– Stai o clipă.

N-ar fi vrut nici o clipă să revină asupra acestor lucruri.

– Janice nu are nici o legătură cu restul, în mod sigur, nimic comun cu biografia lui Chuck.

– S-o ia dracu de biografie.

Dylan o prinse de braţ.

În clipa aceea, îşi dădu seama că în ultima vreme cartea nu mai însemnase nimic pentru el. Abby însemna totul. Deveni conştient de toate prin câte trecuse, de tot ce făcuse şi de cum fusese răsplătită. Dacă ea nu ura pe nimeni, va urî el şi pentru ea.

– A tăcut în aşa fel încât să se asigure că nu vei primi nici o centimă din averea lui Rockwell. Cu banii aceia, ferma ar fi fost lipsită de datorii. Tu erai îndreptăţită şi copiii tăi la fel. De ce ai tolerat toate astea?

– Nu ştiu de unde ai primit aceste informaţii.

Abby făcea eforturi să-şi păstreze vocea calmă. În urmă cu multă vreme, îşi înghiţise amărăciunea. Nu avea chef să-i simtă din nou gustul.

– Janice deţinea controlul asupra averii. Chuck ar fi moştenit 35 la sută din ea, dar nu a trăit atât de mult. Banii erau ai ei.

– Crezi că asta ar fi stat în picioare în faţa justiţiei?

– Nu m-a interesat să mă adresez justiţiei. Chuck ne-a lăsat ceva bani.

– Ce a mai rămas după ce a irosit majoritatea dintre ei.

Abby clătină din cap, încercând să-şi păstreze vocea calmă. Acesta era un argument învechit, unul cu care se luptase şi ea cu ani în urmă.

– Destui ca să mă asigur că băieţii vor putea merge la colegiu.

– Între timp a trebuit să faci un împrumut ca să le oferi un acoperiş deasupra capului.

Asta o umili. El nu avea de unde să ştie cât de umilită se simţise să ceară bani, cât o stânjenea faptul că Dylan aflase acum.

– Dylan, asta nu e treaba ta.

– Ba da, a devenit şi treaba mea. Tu reprezinţi problema mea. Ştii cum m-am simţit când am aflat că speli podelele pentru o altă femeie?

Abby scoase un oftat de nerăbdare.

– Ce contează ale cui podele le frec?

– Pentru mine contează foarte mult pentru că nu vreau ca tu ... nu pot suporta ideea ca tu ...

Trase o înjurătură în gând, apoi încercă din nou:

– Ai fi putut fi cinstită cu mine, poate nu de la început, dar mai târziu, când am început să însemnăm ceva unul pentru celălalt.

„Ce să însemnăm?" vru ea să întrebe. Cel puţin fusese cinstită cu propriile ei sentimente. Luă ibricul cu cafea de pe sobă şi se duse cu el spre chiuvetă pentru a-l umple cu apă.

– Am fost atât de cinstită pe cât am putut. Dacă aş fi fost singură, ţi-aş fi spus totul, dar a trebui să mă gândesc la băieţi.

– N-aş ti făcut nimic care să-i rănească. N-aş ti putut.

– Dylan, de ce să fie atât de importante toate astea?

„Nu sunt suficient de calmă", se gândi ea. La dracu, nu era deloc calmă. Simţea cum începe să i se învârtă capul de mânie.

– E vorba numai de nişte bani. Nu poţi să renunţi la subiect?

– Nu e vorba numai despre bani şi, nu, nu pot renunţa. Nici tu n-ai renunţat uşor, altfel ai fi putut să-mi spui şi mie toată povestea.

Se simţea frustrat, cuprins de remuşcare şi de mânie în acelaşi timp. Şi, dintr-o dată, îi veni în minte poza ei în care era îmbrăcată, ca o prinţesă, în haina albă de blană.

– Ai vândut nenorocita aia de blană de vizon ca să repari acoperişul.

Ruşinată, ea scutură din cap.

– Ce importanţă are? Nu am nevoie de blană de vizon ca să dau de mâncare la vite.

– Ştiai foarte bine ce credeam despre tine.

Faptul că-şi făcea reproşuri atât de mari îl determină pe Dylan să-şi piardă cumpătul cu ea.

– M-ai lăsat în continuare cu crezul meu. Chiar şi când m-am îndrăgostit de tine, n-ai avut niciodată deplină încredere în mine ca să-mi spui totul. Discuţii deviate de la subiect, evaziuni... Nu mi-ai spus niciodată că aveai de gând să divorţezi de el, nu mi-ai spus niciodată cât a trebuit să te lupţi ca să pui ceva pe masă. Ai idee cum mă simt când aflu toate aceste lucruri din crâmpeie?

– Dar tu ştii cum mă simt eu?

Glasul ei urcă la fel de mult ca al lui.

– Ştii cum e când dai greş şi când îţi aminteşti ce greşeală oribilă ai făcut?

– E ridicol. Trebuie să-ţi dai seama ce prostii spui.

– Ştiu ce proastă am fost.

– Abby!

Tonul lui deveni mai dur, dar o prinse uşor de braţ.

– El e cel care te-a pierdut, pe tine şi copiii şi s-a pierdut şi pe sine.

O scutură, în disperarea de a o face să vadă ce făcuse cu adevărat şi cât de mult o respecta el pentru asta.

– Tu eşti cea care a pus lucrurile pe picioare. Tu ai fost cea care a construit un cămin şi o viaţă.

– Nu mai ţipa la mama mea!

Palid, Ben înţepenise în uşa bucătăriei. Deja iritată, Abby nu putu decât să se holbeze la el.

– Ben...

– Lasă-mi mama în pace.

Buza de jos a băiatului tremura, dar îi aruncă lui Dylan o privire încărcată de reproş, ca de la bărbat la bărbat.

– Dă-i drumul mamei mele şi pleacă de aici. Nu te vrem aici.

Dezgustat de propria-i reacţie, Dylan o lăsă pe Abby din strânsoare şi se întoarse spre băiat:

– Nu i-aş face nici un rău mamei tale, Ben.

– I-ai făcut deja. Te-am văzut.

– Ben!

Abby păşi repede între cei doi.

–.Ben, tu nu poţi înţelege. Eram supăraţi unul pe altul. Oamenii mai ţipă unii la alţii când sunt supăraţi.

Felul în care băiatul îşi încleştase fălcile îi trezea lui Abby o amintire dureroasă. Semăna mult cu tatăl ei la mânie.

– Nu vreau să ţipe la tine. N-am să-l las să-ţi facă nici un rău.

– Dragule, dar şi eu am ţipat la el, spuse Abby îndulcindu-şi glasul, în timp ce începu să-i mângâie creştetul capului. Şi nu mi-a făcut nici un rău.

În ochii băiatului se putea citi umilinţa şi mânia.

– Poate că îl iubeşti mai mult decât pe mine.

– Nu, puişor...

– Nu sunt nici un puişor.

Paloarea se transformă în roşeaţă în clipa în care se smulse şi ieşi trântind uşa după el.

Abby rămăsese ghemuită la podea. În timp ce se ridică încetişor, spuse oftând:

– O, Doamne! Nu m-am descurcat prea bine.

– E numai vina mea, spuse Dylan, trecându-şi ambele mâini prin păr.

Ar fi vrut să le ofere tuturor tot ce putea. Dar nu reuşise decât s-o rănească pe Abby şi să-l îndepărteze pe Ben într-o singură clipă.

– Lasă-mă să mă duc să vorbesc cu el.

– Nu ştiu ce să spun. Poate că ar trebui ca eu ... O, Doamne! Ben, Ben, opreşte-te!

Abby ajunsese la uşa din spate înainte ca Dylan să-şi dea seama de ce se petrece. Într-o clipă fu în spatele ei, apoi o depăşi. Ben se urcase pe Thunder şi armăsarul, extrem de nervos, dădea periculos din copite.

Abby simţi cum i se zbate inima în gât în clipa în care băiatul se agăţă de spatele calului şi nu mai putu nici măcar să-l strige pe nume. Pentru o clipă, crezu că băiatul va putea struni calul şi că va putea coborî în siguranţă, dar armăsarul se ridică atât de violent pe picioarele din spate încât, preţ de o secundă, băiatul se contopi aproape cu spatele calului, profilându-se pe cerul albastru de deasupra lor. Apoi, Ben fu azvârlit cu uşurinţa cu care te dezbari de o muscă.

Abby auzi ţipătul băiatului acoperit de nechezatul animalului. Parcă timpul se oprise în loc şi Abby, disperată, văzu cum copitele dansează în jurul trupului băiatului. Ca prin minune, nu-l nimereau. Simţi în gât gustul propriei frici în timp ce alergă cei câţiva metri care o mai despărţeau de băiat.

– Ben, o, Ben!

Nu plângea, dar împreună cu Dylan căuta o urmă de viaţă pe trupul inert al băiatului.

– Nu are nimic grav, doar că e inconştient. Cred că şi-a rupt braţul.

Lui Dylan îi tremurau mâinile. Dacă s-ar fi mişcat doar puţin mai repede... doar cu câteva secunde.

– Abby, poţi aduce maşina?

Ben zăcea nemişcat, alb ca varul. Abby ar fi vrut să-l acopere cu propriul ei trup şi să plângă.

– Da.

Ridicându-şi privirea, îl văzu pe Chris stând lângă ea, tremurând ca varga.

– Hai, Chris, spuse ea luându-i mânuţele într-ale ei, trebuie să-l ducem pe Ben la spital.

– E bine? O să se facă bine?

– O să se facă bine, îi spuse ea cu glas stins în timp ce se grăbi să aducă maşina.

– Poţi conduce? o întrebă Dylan când reveni. Eu nu cunosc drumul.

Ea dădu afirmativ din cap, în timp ce-l ajută să se aşeze pe bancheta din faţă, cu primul ei născut în poală. Cu fălcile încleştate, parcuse încet drumul până la şosea, îngrozită ca nu cumva să-l scuture. În clipa în care se angajă în şosea, apăsă pe accelerator şi încetă să mai gândească.

Când Ben se mişcă, simţi cum o îneacă lacrimile, dar se abţinu. Primele sunete pe care le scoase băiatul în timp ce-şi recăpătă pe deplin cunoştinţa, fură adevărate suspine. Abby începu să-i vorbească, vrute şi nevrute, tot ce-i trecea în clipa aceea prin cap. De pe bancheta din spate, Chris se aplecă în faţă şi începu să-l mângâie pe Ben pe picior. Neştiind ce să facă, Dylan ţinea băiatul strâns în braţe şi-l mângâia pe păr.

– Aproape am ajuns, Ben, îi şopti el. Rezistă încă puţin.

– Mă doare.

– Ştiu.

Când băiatul îşi îngropă faţa în cămaşa lui, Dylan înţelese ce înseamnă să simţi durerea altuia.

Abby lăsă maşina în curba din faţa camerei de gardă şi-l ajută pe Dylan să coboare cu copilul.

I se păru că durează o veşnicie. Dinţii începură să-i clănţăne în gură cât timp îi dădu funcţionarului informaţiile în legătură cu asigurarea şi cu fişa medicală a lui Ben. Trase adânc aer în piept şi făcu eforturi să-şi revină când îl duseră pe Ben pe targă în sala de radiografii. Micuţul ei băiat, încercase, în propriu-i fel, să demonstreze că era un bărbat adevărat. Dylan rămase lângă ea, ţinându-l pe Ben în braţe.

– Ia un loc, Abby, o să dureze ceva.

– E doar un băieţel.

Nu putea să se lase acum înfrântă. Ben o să aibă nevoie de ea. Dar lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

– Era atât de supărat. Nu s-ar fi urcat niciodată pe armăsarul ăla dacă nu ar fi fost supărat.

– Abby, băieţii îşi rup mereu oasele.

Dar Dylan simţea cum i se strânge stomacul.

– Ce se va întâmpla cu Ben? întrebă Chris cu respiraţia întretăiată când văzu lacrimile de pe obrazul mamei lui.

Abby îşi şterse lacrimile cu ambele mâini.

– O să se facă bine. Doctorii au grijă de el.

– Cred că o să-i pună un ghips, spuse Dylan mângâindu-i mânuţele scurte şi plinuţe. Când o să se usuce, te poţi semna pe el.

Chris se smârcâi şi se gândi o clipă.

– Nu pot decât să-l ştampilez.

– E bine şi aşa. Hai să ne aşezăm!

Abby făcea eforturi să se abţină să nu se plimbe de colo până colo. Când Chris i se urcă în poală, se abţinu să nu-l strângă prea tare la piept. Cu fiecare clipă care se scurgea, golul din ea creştea, până ce simţi că nu mai are nimic pe dinăuntru.

Sări în picioare şi o cuprinse ameţeala de frică în clipa în care doctorul ieşi din sala de consultaţii.

– O fractură clară, îi spuse el.

Citind în ochii ei spaima, o prinse de umeri.

– O să creeze senzaţie la şcoală cu ghipsul.

– E... mai e şi altceva?

Prin minte îi şi trecură toate posibilităţile, de la contuzii la leziuni interne.

– E un băiat puternic şi voinic.

Mâna doctorului continua să zăbovească pe umărul ei, timp în care acesta simţi cum mama începe să se liniştească.

– Îi mai este puţin greaţă şi are câteva vânătăi care vor mai persista un timp. Aş vrea să se odihnească aici câteva ore, ca să-l putem supraveghea, dar nu aveţi motiv de îngrijorare. O să vă dăm o reţetă şi lista cu ce are voie şi cu ce nu. I-am spus deja că va trebui să evite o vreme caii sălbatici.

– Mulţumesc.

Abby îşi apăsă ochii cu mâinile. „Un os rupt, deci. Oasele rupte se vindecă, gândi ea cu uşurare.

– Pot să-l văd acum?

– Poftiţi pe aici.

Părea atât de mic pe masa aceea albă. Abby luptă împotriva unui nou val de lacrimi", în vreme ce se îndrepta spre el să-l îmbrăţişeze.

– O, Ben, m-ai speriat de moarte.

– Mi-am rupt mâna.

Se obişnuise deja cu ideea şi le arătă ghipsul.

– Impresionant.

Abby citi din privirea lui că fusese iertată. Simţi acest lucru şi din felul în care Ben îşi împleti degetele cu ale ei.

– Bănuiesc că doare, nu-i aşa?

– Acum e puţin mai bine.

Chris veni şi el să inspecteze ghipsul alb şi proaspăt.

– Dylan a spus că pot să-mi scriu numele pe el.

– Cred că da.

Ben se uită pentru prima dată la Dylan.

– Cred că puteţi să vă semnaţi cu toţii. Thunder a fugit?

– Nu-ţi face griji în legătură cu el, îl linişti Abby. Ştie unde se află hrana lui.

Băiatul îşi frecă degetele şi-şi coborî privirea.

– Îmi pare nespus de rău.

– Să nu-ţi pară, îi spuse Abby, care îl prinse de bărbie. Eu trebuie să-mi cer scuze. Mi-ai luat apărarea. Îţi mulţumesc.

Ben îi simţi parfumul în clipa în care ea se aplecă să-l sărute. Acum nu se mai simţea atât de viteaz, era doar obosit.

– E-n regulă.

– Doctorii vor să te mai ţină puţin aici. Eu mă duc să-ţi iau medicamentele.

– De ce nu-l iei şi pe Chris cu tine, Abby? Aş vrea să vorbesc ceva cu Ben, spuse Dylan, apropiindu-se de masa pe care se afla Ben.

Pentru că în privirea băiatului citi mai mult încurcătură decât mânie, Abby se conformă.

– Bine. Nu lipsesc mult.

– Pot să beau ceva? întrebă Ben.

– Trebuie să-l întrebăm mai întâi pe doctor, spuse Abby care se aplecă să-l sărute pe ambii obraji. Sunt nebună după tine.

Băiatul schiţă un zâmbet şi-şi privi ghipsul. Când Abby ajunse la uşă, întoarse privirea şi nu-i scăpă faptul că Ben se uita acum la Dylan.

– Cred că ai fost foarte supărat pe mine, sparse gheaţa Dylan.

– Aşa cred.

– E o prostie să ţipi la cineva la care ţii. Dar oamenii mari pot fi uneori şi proşti.

Ben gândea la fel, dar era precaut.

– Poate.

Cum s-ar fi putut apropia de băiat? Cu ajutorul adevărului. Vorbea mereu despre cinste, avea pretenţia ca alţii să fie cinstiţi. Poate că sosise timpul să se deschidă şi el. Cu precauţie, Dylan se sprijini cu şoldul de masă.

– Eu am o problemă, Ben. Speram că tu mă poţi ajuta să o rezolv.

Băiatul scutură din umeri, apoi începu să se joace cu marginea cearşafului. Dar era atent.

Aproape că se înserase când ajunseră cu toţii acasă. Îl aranjară pe Ben în pat, îl înconjurară cu munţi de cărţi şi jucării ca să-i facă plăcerea. Aventurile din timpul zilei îl epuizaseră şi adormi înainte de a-şi fi terminat cina. În timp ce Abby îl învelea, Dylan îl duse pe Chris adormit în camera lui.

– A adormit cu capul în pizza, îi spuse el lui Abby cu o jumătate de zâmbet.

– Vin şi eu imediat.

– Mă descurc singur. De ce nu cobori să pregăteşti un pahar de ceva pentru amândoi?

Rămăseseră câteva sticle, cadou de la Chantel. Abby turnă în două pahare, apoi luă câteva îmbucături din pizza, dându-şi seama că nu mai mâncase nimic de dimineaţa. Ajunsese la jumătatea bucăţii când o podidiră din nou lacrimile. Închise cu grijă cutia de carton, îşi puse capul pe masă şi plânse.

Aşa o găsi Dylan, care nu ezită şi o strânse în braţe, lăsând-o să plângă la pieptul lui.

– E o prostie să plâng acum, reuşi ea să spună. Ben e bine. Mereu îmi apare imaginea secundei aceleia îngrozitoare, cu el atârnând în aer.

– Ştiu, dar acum e bine.

Dylan îi şterse lacrimile.

– De fapt, în afară de un os rupt, e sănătos.

Abby îi atinse obrazul, apoi îl sărută.

– Ai fost grozav. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

– Te-ai fi descurcat de minune.

Dylan îşi aprinse o ţigară pentru că se simţea el însuşi puţin şocat.

– Acest lucru mă intimidează cel mai mult la tine.

– Te intimidează?

Nu fusese sigură că mai poate râde vreodată, dar nu era prea greu.

– Eu te intimidez?

– Pentru un bărbat nu e uşor să se încurce cu o femeie care e capabilă să se descurce în toate împrejurările. Să dirijeze o casă, să crească copii, să construiască o fermă. Nu e uşor pentru un bărbat să creadă că există femei care nu numai că pot să facă lucrurile astea, dar să le şi placă în acelaşi timp.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, Dylan.

– Nici nu mă aşteptam.

Dylan strivi mucul de ţigară, descoperind că nu avea nevoie de ea..

– Ţie totul ţi se pare atât de natural, nu-i aşa? E incredibil.

Abby luă paharul şi i-l oferi.

– Dacă nu aş şti că nu ai făcut-o, aş zice că tu ţi-ai vârât deja botul în băutură.

– Abia acum încep să judec cu claritate.

– Şi eu.

Abby sorbi din pahar. Gustul vinului îi era necunoscut şi era minunat de răcoritor.

– Ştiu că azi-dimineaţă te-ai supărat foarte tare pe mine.

– Abby...

– Lasă-mă să vorbesc. Ultimul lucru pe care mi l-ai spus înainte de venirea lui Ben poate fi interpretat în mai multe feluri. Aş vrea să lămurim o dată lucrurile – toate lucrurile – şi să punem punct.

Dylan ar fi vrut să-i spună că oricum nu mai avea nici o importanţă pentru el. Dar îşi dădea seama că pentru ea era important.

– Bine.

– M-ai întrebat de ce am rămas cu Chuck. Foarte simplu, pentru că am făcut o promisiune. În cele din urmă, când am ştiut că va trebui să o încalc şi să pun capăt căsniciei, am simţit nevoia să iau asupra mea toată vina. Într-un fel îmi era mai uşor să continui să cred că am făcut o greşeală, că undeva e din vina mea.

Abby era emoţionată. Mai sorbi o dată din pahar, apoi continuă:

– Dar eu nu am făcut nici o greşeală, Dylan şi am doi copii minunaţi care stau mărturie. Ai spus că Chuck s-a dus singur la pierzanie şi ai avut dreptate. Ar fi fost capabil de mult mai mult, dar a ales greşit. A sosit clipa să admit faptul că eu am făcut alegerea cea bună. Şi ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

– Accept mulţumirile, dar nu asta voiam să aflu.

La fel ca la spital, Abby simţi cum i se strânge stomacul.

– N-am să uit niciodată ce ai făcut, ce ai făcut prin simpla ta prezenţă aici.

– Mi-e greu să te aud vorbind la trecut. Vrei să afli ce am vorbit cu Ben cât timp ai fost plecată?

Abby privi la pahar.

– M-am gândit că-mi vei spune dacă vei vrea să aflu şi eu, spuse Abby, apoi îi zâmbi. De fapt, aş fi putut oricând afla de la Ben, în caz că nu mi-ai fi spus.

– Iată un alt lucru care îmi place la tine.

Abby îl privi cu mai puţin calm de această dată. Privirea i se întunecase.

– Dylan, azi-dimineaţă, în timp ce ţipai, spuneai că...

– Că m-am îndrăgostit de tine. Nu-ţi convine cumva?

Acum Abby ţinea paharul cu ambele mâini şi nu-şi desprindea privirea de la el.

– Aş vrea să fi ştiut.

– Lasă-mă să-ţi explic şi ţie aşa cum i-am explicat şi lui Ben.

Dylan îşi puse paharul pe masă, îl luă şi pe al ei şi făcu la fel.

– I-am spus că îi iubesc mama. Şi că pentru mine e un lucru nou să fiu îndrăgostit şi că nu ştiu cum să procedez. I-am spus că ştiu că am făcut câteva greşeli şi că sper să-mi dea o mână de ajutor.

Dylan îşi trecu mâna prin părul ei, o lăsă să zăbovească puţin pe obrazul ei, apoi reluă:

– I-am spus că ştiu câte ceva despre cum se conduce o fermă, dar că nu am experienţă în a fi soţ şi nici tată şi că aş vrea totuşi să încerc.

Abby îl privi uimită, avea o privire atât de vulnerabilă încât lui Dylan îi venea să o ia în braţe şi să-i promită că o va proteja de toate relele din lume. Dar cu Abby nu ar fi avut succes cu promisiuni pripite. A avut ea parte de asemenea promisiuni şi apoi le-a încălcat. Dylan considera că o a doua şansă nu se bazează decât pe încredere.

– Vrei să îmi acorzi o şansă?

Abby înghiţi cu greu. Nu ştia cum mai putea respira.

– Şi ce-a spus Ben?

Zâmbind, Dylan întinse mâna şi-i atinse obrazul.

– Crede că e o idee bună.

– Şi eu cred la fel, spuse Abby aruncându-se în braţele lui. O, Dylan, şi eu cred la fel.

Dylan nu-şi dădea seama dacă se simţea profund recunoscător sau se simţea uşurat. Oricum, avea sentimentul că revenise în sfârşit acasă.

– Numai să nu începi să te gândeşti să cumperi vaci.

– Nu, fără vaci, promit.

În timp ce râdea, Dylan îi acoperi gura cu buzele sale. Totul era cuprins în acest sărut: iubire, încredere, speranță. Viața le oferea o a doua șansă.

– Abby...

Ar fi putut petrece ore întregi ținând-o în brațe.

– Mmm?

– Crezi că l-am putea convinge pe tatăl tău să danseze la nunta noastră?

Cu ochii scăldați de fericire, Abby îi răspunse:

– N-aș vrea să te văd încercând să-l oprești.

Sfârșit

Redactor:
ADRIANA LUP